

เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์: กรณีศึกษา
กลุ่ม “บลูสกาย โชไชตี้” ใน www.pantip.com

นางสาวพจมาน มุลทรัพย์

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2551

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

GAY'S NARRATIVES IN AN ONLINE LITERATURE COMMUNITY: A CASE STUDY
OF "BLUE SKY SOCIETY" ON WWW.PANTIP.COM

Miss Photchaman Munsap

สถาบันวิทยบริการ

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Thai

Department of Thai

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2008

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์

: กรณีศึกษากลุ่ม "บลูสกาย ไซไซตี้" ใน www.pantip.com

โดย

นางสาวพจมาน มุลทรัพย์

สาขาวิชา

ภาษาไทย

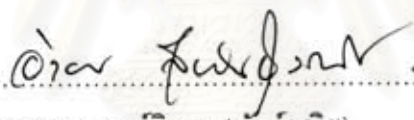
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

อาจารย์ ดร.ศิริพร ภัคดีมาสุข

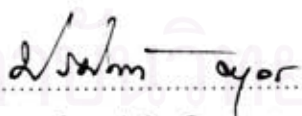
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประพจน์ อัครวิรุฬห์การ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์อิงอร สุพันธุ์วณิช)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(อาจารย์ ดร.ศิริพร ภัคดีมาสุข)

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.ปรมินทร์ จารูวร)

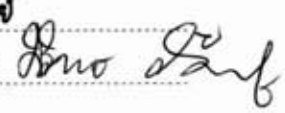
สภามหาวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พจนาน มุลทรัพย์ : เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์
 : กรณีศึกษากลุ่ม "บลูสกาย โซไซตี้" ใน www.pantip.com. (GAY'S NARRATIVES IN
 AN ONLINE LITERATURE COMMUNITY : A CASE STUDY OF "BLUE SKY
 SOCIETY" ON WWW.PANTIP.COM)
 อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : อ.ดร.ศิริพร ภัคดีผาสุข , 172 หน้า.

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์
 กลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ ใน www.pantip.com และศึกษาบทบาทหน้าที่ของเรื่องเล่าดังกล่าว ผลการวิจัย
 พบว่าเรื่องเล่าในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์นี้สามารถแยกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ เรื่องเล่าบันทึก
 ประสบการณ์ชีวิตและเรื่องแต่งซึ่งได้แก่ นวนิยายและเรื่องสั้น เรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตมีเนื้อหา
 เกี่ยวกับวิถีชีวิตของเกย์ โดยเฉพาะการเผชิญหน้าและจัดการกับปัญหาและอุปสรรคต่างๆ และเนื้อหาที่
 สะท้อนทัศนคติที่เกย์มีต่อสังคม ส่วนเนื้อหาของนวนิยายและเรื่องสั้นนั้นส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับ
 ความเหงาและประสบการณ์ด้านความรักของเกย์

สำหรับกลวิธีการแต่งนั้น ในเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตนั้นมีการนำเสนอจากมุมมองของ
 เกย์ กล่าวคือผู้เขียนซึ่งล้วนเป็นเกย์เล่าเรื่องของตนโดยใช้การเล่าเรื่องจากมุมมองของผู้เล่าที่ใช้
 สรรพนามบุรุษที่ 1 แทนตนเอง และมีการเน้นมุมมองของเรื่องของผู้เป็นเกย์ ส่วนในเรื่องแต่งนั้น พบว่า
 ตัวละครหลักทั้งในเรื่องสั้นและนวนิยายล้วนเป็นเกย์ แก่นเรื่องของเรื่องแต่งเหล่านี้ส่วนใหญ่เกี่ยวกับ
 ประสบการณ์ด้านความรักของเกย์ กล่าวคือ เกย์มีความรักที่จริงจังและบริสุทธิ์ถึงแม้ว่าในหลายเรื่อง
 ความสัมพันธ์ด้านความรักของเกย์จะไม่ประสบผลสำเร็จ เรื่องเล่าเหล่านี้มีการเน้นมุมมองของเรื่อง
 ในด้านอารมณ์ความรู้สึกของเกย์จึงทำให้ผู้อ่านน่าจะเกิดความเข้าใจและเห็นใจของเกย์ ลักษณะเหล่านี้
 พบได้น้อยในเรื่องเล่าทั่วไป

บทบาทหน้าที่ของเรื่องเล่าของเกย์ที่พบมี 3 ประการ คือ ประการที่หนึ่ง เรื่องเล่าเหล่านี้ส่งผลต่อ
 การสร้างความเป็นกลุ่มของกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ โดยมีเรื่องเล่าเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงให้สมาชิกเข้ามารวมตัว
 กันจนเกิดเป็นกลุ่มที่เหนียวแน่น ประการที่สอง เรื่องเล่ายังมีบทบาทในการแสดงอัตลักษณ์เกย์และ
 ภาพตัวแทนเกย์ กล่าวคือเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้เป็น "เกย์สีฟ้า" เกย์เป็นผู้ชายธรรมดาที่รักผู้ชาย
 ด้วยกัน ไม่ได้เป็นผู้มีความวิปริตผิดปกติดังแต่อย่างใด เกย์เป็นผู้ที่มีชีวิตจิตใจเหมือนคนธรรมดาในสังคม
 ทั่วไป ประการสุดท้าย เรื่องเล่าเหล่านี้เป็นการสร้างวาทกรรมเกย์ของกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้เพื่อตอบโต้
 วาทกรรมกระแสหลักที่สร้างความเป็นอื่นให้แก่เกย์

ภาควิชา.....ภาษาไทย..... ลายมือชื่อนิสิต พจนาน มุลทรัพย์
 สาขาวิชา.....ภาษาไทย..... ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
 ปีการศึกษา.....2551.....

4880166522 : MAJOR THAI

KEYWORDS : GAY'S NARRATIVES / ONLINE COMMUNITY / BLUE SKY SOCIETY

PHOTCHAMAN MUNSAP : GAY'S NARRATIVES IN AN ONLINE LITERATURE

COMMUNITY : A CASE STUDY OF "BLUE SKY SOCIETY" ON WWW.PANTIP.COM.

ADVISOR : SIRIPORN PHAKDEEPHASOOK, Ph.D., 172 pp.

This thesis aims at studying the characteristics of gay's narratives in the online community of the Blue Sky Society Group on www.pantip.com. and analyzing the functions of these narratives.

The findings reveal that the narratives of this gay community can be categorized into two groups namely, memoirs and fictions. As for fictions, two subtypes are found namely novel and short story. The content of these memoirs is about the ways of life of gays, especially how they face and cope with problems and difficulties, and gay's attitudes toward the society. The content of novels and short stories is mainly about gay's loneliness and love experience.

In terms of literary techniques, the memoirs are presented from the viewpoint of gays. The authors, all of whom are gays, narrate their stories by using the viewpoint of first person narrator and the focalization on gays. As for the fictions, the main characters in both the novel and short stories are all gays. The main theme of these fictive stories is about the love experience of gays. That is, gays have sincere and pure love although, in many cases, gay's love relation is unsuccessful. As the stories are focalized on the gay's feeling, it is likely that the reader feel sympathetic with the gay people. These features are hardly found in other narratives in general.

Three main functions of gay's narratives are found. First, these narratives strengthen the sense of solidarity among the members of this online gay community. Second, they present gay's identity and gay's representation to public. According, the identity of gays in this online community is "blue guys." Gays are normal men who feel passionate to men. Gays are not deviants; they are simply like others in the society. Last, these narratives functions as contesting discourse against the dominant discourse on gays which alienate gays as "the other."

Department : Thai

Student's Signature : *Photchaman Munsap*

Field of Study : Thai

Advisor's Signature : *Siriporn Phakdeephassook*

Academic Year : 2008

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จลุล่วงด้วยความดูแลเอาใจใส่และความเมตตาของอาจารย์ ดร.ศิริพร ภักดีผาสุข อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทางในการศึกษาวิจัย รวมทั้งคอยปลอบขวัญและให้กำลังใจตลอดการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณ “ครู” เป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำแนะนำช่วยปรับปรุงวิทยานิพนธ์นี้ให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ได้แก่ รองศาสตราจารย์อิงอร สุพันธ์วิช ที่ช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดและให้ข้อคิดที่น่าสนใจ และอาจารย์ ดร.ปรามิณี จารูว ผู้ชี้แนะแนวทางในการทำวิจัยและเปิดโลกทรรศน์ด้านวิชาการตั้งแต่ผู้วิจัยเริ่มเข้าศึกษาในหลักสูตรนี้ และขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้ถ่ายทอดความรู้ทางภาษาไทยนับตั้งแต่ผู้วิจัยได้เข้าศึกษาที่ภาควิชาภาษาไทยในปี พ.ศ. 2548

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ไพฑูรย์ ธัญญา หรือ ผศ.ธัญญา สังขพันธ์านนท์ ผู้ชี้แนะแนวทางในการเรียนวรรณกรรมปัจจุบันและเป็นนักเขียนผู้เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยศึกษาต่อทางด้านภาษาไทยและขอขอบคุณคณาจารย์ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่ได้อบรมและถ่ายทอดความรู้ตั้งแต่ผู้วิจัยยังศึกษาในระดับปริญญาบัณฑิต

วิทยานิพนธ์เล่มนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้หากไร้ “กลุ่มบลูสกาย ไซไซดี” ผู้วิจัยขอขอบคุณ “วิศรุต” ที่ได้ริเริ่มสร้างเรื่องเล่าเกย์สีฟ้า ขอขอบคุณ “ปฤษณะ” ที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆและขอบคุณสมาชิกในกลุ่มบลูสกายทุกคน รวมทั้งเว็บไซต์พันทิป (www.pantip.com) ชุมชนเสมือนที่เต็มไปด้วยสีสันและความมีชีวิตชีวา และขอขอบคุณมิตรสหายในโลกออนไลน์ทุกคน ขอขอบคุณ พัชรา แพทย์พันธ์ ที่ให้กำลังใจและคอยช่วยเหลือทางด้านเทคนิคคอมพิวเตอร์ ขอขอบคุณกลุ่ม “My5Gods” ที่คอยให้กำลังใจผู้วิจัยมาตลอดและขอขอบคุณน้องๆทุกคนที่คอยมอบความผ่อนคลายและรอยยิ้มแก่ผู้วิจัยเสมอ

ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนนิสิตปริญญาโทร่วมรุ่น เพื่อนนิสิตกลุ่มพระจันทร์ สุธีรา สัตยพันธ์ ที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาตั้งแต่เริ่มทำวิทยานิพนธ์จนกระทั่งสำเร็จลุล่วง วันชนะ ทองคำภี และอรุณี ชัยทองศรี ที่มีอมิตรภาพอันอบอุ่นด้วยดีเสมอมา ขอขอบคุณ วศวรรษ สบายวันและพุ่มพวง อภิวงศ์ ที่คอยถามไถ่ด้วยความห่วงใยเสมอ

ท้ายที่สุดนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณมารดาผู้ให้กำเนิด ถึงแม้ว่าท่านจะจากลาโลกนี้ไปแล้ว แต่ผู้วิจัยเชื่อว่าความรักและกำลังใจของท่านยังอยู่เคียงข้างและเป็นแรงผลักดันให้แก่ผู้วิจัยเสมอ และกราบขอบพระคุณบิดาที่คอยสนับสนุนเรื่องการเรียนและทุกอย่างในชีวิต ขอกราบขอบพระคุณพี่สาวที่แสนดี นันทน์ภัส มุลทรัพย์ ที่เป็น “ผู้ให้” ทุกอย่างแก่ผู้วิจัยมาตลอด

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	6
1.3 สมมติฐาน.....	6
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	6
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
1.6 วิธีดำเนินการวิจัย.....	9
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
1.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	23
2.1 แนวคิดเรื่องเพศสภาพ.....	23
2.2 แนวคิดเรื่องชุมชนเสมือน.....	31
2.3 แนวคิดเรื่องอัตลักษณ์ ภาพตัวแทนและความเป็นอื่น.....	34
2.4 แนวคิดเรื่องศาสตร์เรื่องเล่า.....	45
3 วิเคราะห์เรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้.....	47
3.1 การสร้างเรื่องเล่าของกลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้.....	47
3.2 ลักษณะเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้.....	55
3.2.1 เรื่องเล่าแนวนันท์ที่ประสบการณ์ชีวิต.....	56
3.2.1.1 เนื้อหาของเรื่องเล่าแนวนันท์ที่ประสบการณ์ชีวิต.....	57
3.2.1.1.1 มุมมองของเกย์เกี่ยวกับเกย์.....	57

บทที่	หน้า
3.2.1.1.1.1	57
3.2.1.1.1.2	61
3.2.1.1.1.3	71
3.2.1.1.1.4	73
3.2.1.1.1.5	76
3.2.1.1.2	77
3.2.1.1.2.1	78
3.2.1.1.2.2	79
3.2.1.1.2.3	80
3.2.1.1.2.4	81
3.2.1.2	82
3.2.2	85
3.2.2.1	84
3.2.2.2	95
3.2.2.3	108
4	112
4.1	113
4.2	121
4.2.1	121
4.2.1.1	122
4.2.1.2	124
4.2.2	126
4.3	132
4.3.1	133
4.3.2	135

บทที่	หน้า
5 สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล.....	145
5.1 สรุปและอภิปรายผล.....	145
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	150
รายการอ้างอิง.....	151
ภาคผนวก.....	155
ภาคผนวก ก.....	156
ภาคผนวก ข.....	162
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	172

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ภาพกระตุ้นความสนใจของเกย์ (คนหนึ่ง) ถึงคนทั่วไป.....	47
2	ภาพการตอบโต้กระตุ้นในกลุ่มบิสexual ชัยชัยดี.....	50

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เกย์ (Gay) ถูกจัดว่าเป็นกลุ่ม “คนชายขอบ” กลุ่มหนึ่งที่มีลักษณะเบี่ยงเบนจาก “ความเป็นผู้ชาย” กล่าวคือ “เกย์” ถูกมองว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะผิดไปจากมาตรฐานของสังคมที่วามนุษย์แบ่งได้เป็น “ชาย” หรือ “หญิง” เท่านั้น นอกจากนี้ความไม่ชัดเจนในเรื่องเพศแล้ว กลุ่ม “เกย์” ยังเป็นกลุ่มที่มีวัฒนธรรมเฉพาะ มีวิถีชีวิตและวัฒนธรรมที่แตกต่างไปจากมาตรฐานของชาย-หญิง ซึ่งเป็นสองเพศปกติที่สังคมวางกรอบไว้ “เกย์” จึงถูกจัดเป็นกลุ่มที่มี “ความเป็นอื่น” จากสังคม และเป็น “คนชายขอบทางเพศ” (พิเชษฐ สหายพันธ์, 2545: 43)

ทัศนคติของคนในสังคมไทยในอดีตที่มีต่อกลุ่ม “เกย์” หรือ “ชายรักร่วมเพศ” มองคนกลุ่มนี้เป็น “คนชายขอบ” ไม่ควรได้รับการยอมรับในระดับเดียวกับคนทั่วไป แต่ก็ยังไม่มียกเว้นโทษที่รุนแรง เช่นสังคมตะวันตกที่มองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอาชญากรรมที่ต้องได้รับโทษถึงชีวิต แต่เมื่อสังคมไทยเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและการรับวัฒนธรรมตะวันตกโดยเฉพาะวัฒนธรรมอเมริกัน จึงทำให้ได้รับอิทธิพลเรื่องแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความผิดปกติทางจิต และแม้ว่าในช่วงก่อนปี พ.ศ. 2540 ความคิดดังกล่าวจะมีการปรับเปลี่ยนว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่ใช่โรคจิต แต่วาทกรรมกระแสหลักเกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทยก็ยังไม่ยอมรับว่าเกย์มีความ “ปกติ” เช่นเดียวกับความเป็นชายและความเป็นหญิง (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา, 2545: 190)

เมื่อกลุ่มเกย์ถูกสังคมมองว่ามีความ “ผิดปกติ” เบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของสังคม พวกเขาจึงได้เริ่มที่จะแสดงการตอบโต้วาทกรรมกระแสหลักที่ไม่ยอมรับในความเป็นเกย์ การออกมาตอบโต้ในช่วงแรกนั้นใช้ช่องทางผ่านหนังสือพิมพ์ โดยในช่วงปี พ.ศ. 2508 ได้มีคดีฆาตกรรมนายเบอร์ริแกน บรรณาธิการหนังสือพิมพ์บางกอกเวิลด์ ซึ่งเป็นชาวต่างชาติที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ได้เริ่มมีการใช้คำว่า “เกย์” เรียกผู้ที่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมดังกล่าวในหนังสือพิมพ์ แต่คำว่า “เกย์” ที่หนังสือพิมพ์ใช้

ในช่วงเวลานั้นหมายถึงผู้ชายที่ขายบริการให้กับชายชาวต่างชาติเท่านั้น* (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา, 2545) ซึ่งพัฒนาการของการใช้ช่องทางต่าง ๆ ในการตอบโต้ความไม่เข้าใจของสังคมได้ขยายจากสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร หนังสือเล่ม รวมถึง โทรทัศน์ วิทยุ และอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นสื่อสาธารณะตามลำดับ

ปัจจุบันเทคโนโลยีการสื่อสารโดยเฉพาะ “อินเทอร์เน็ต” (internet) นั้นมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น และกลุ่มเกย์นั้นยังไม่สามารถเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงในสังคมจริงได้อย่างเต็มที่ จึงได้เริ่มหันมาใช้พื้นที่ในอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นการเปิดรับสื่อของกลุ่มเกย์ในอีกรูปแบบหนึ่ง (กิ่งรัก อิงคะวัต, 2552) เพราะถึงแม้จะมีการพยายามเปิดเผยตัวตนจากการรวมกลุ่มในพื้นที่สาธารณะในชุมชนจริง ไม่ว่าจะเป็นการรวมกลุ่มกันใน “เกย์สถาน” เช่น บาร์เกย์ หรือการเข้าร่วมกิจกรรมเกย์เฟสติวัลซึ่งมีการจัดขึ้นที่เมืองไทยเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ.2542 (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา, 2545) แต่นั่นก็เป็นกิจกรรมเฉพาะกลุ่มยากที่ผู้อื่นจะเข้าถึงได้ แต่ในสังคมอินเทอร์เน็ตกลุ่มเกย์สามารถสร้าง “พื้นที่” ให้กับตนเองได้ โดยไม่ต้องเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงและง่ายต่อการที่ผู้อื่นซึ่งอาจจะไม่ใช่เกย์สามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้ อาจกล่าวได้ว่าอินเทอร์เน็ตเป็นพื้นที่ที่เอื้อต่อการแสดงอัตลักษณ์ (identity) หรือตัวตน (self) เพื่อให้สังคมได้รับรู้และเข้าใจผ่าน “เรื่องเล่า” (narrative) ที่พวกเขานำเสนอผ่านเว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ต

เว็บไซต์ (webboard) หรือกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์** ที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในสังคมไทยก็คือ เว็บไซต์ “พื้นที่ปดอทคอม” www.pantip.com ซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่รวมเว็บไซต์สาธารณะของกลุ่มต่างๆตามความสนใจ เปิดโอกาสให้สมาชิกได้พูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านการถาม-ตอบผ่านกระทู้ ก่อให้เกิดลักษณะของชุมชนเสมือน (virtual community) ซึ่งเป็นชุมชนที่ไม่ได้รวมกลุ่มทางกายภาพ แต่เป็นการรวมกลุ่มตามความคิดเห็นตามความสนใจของสาธารณชนโดยไม่มีข้อจำกัดทางด้านเวลาและสถานที่ (วรรณสิกา เชื้อชาติไชย, 2546: 23)

* คำว่า “เกย์” ที่ใช้ในสังคมตะวันตกนั้นในความหมายระดับกว้าง หมายถึง ผู้ที่ชอบเพศเดียวกัน อาจจะเป็นชายรักชายหรือหญิงรักหญิงก็ได้ และความหมายในระดับแคบหมายถึงผู้ชายที่ชอบผู้ชายแต่ไม่ได้มีลักษณะที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลงเพศของตนเอง สำหรับในสังคมไทยในระยะแรก “เกย์” เป็นคำเรียกผู้ชายที่ขายบริการให้ชาย ต่อมา “เกย์” ถูกใช้เรียกผู้ชายที่รักผู้ชายซึ่งหมายรวมถึงเกย์ทั้งความหมายเฉพาะและกะเทย

** เว็บไซต์ (webboard) หรือกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์ เป็นเว็บไซต์ที่มีลักษณะเป็นกระดานเสวนา เป็นเสมือนบอร์ดแสดงความคิดเห็น การแสดงความคิดเห็นที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องที่ผู้ใช้งานตั้งขึ้นมาหรือเรียกว่า “กระทู้” เพื่อให้ผู้ใช้งานอื่นๆ ได้แสดงความคิดเห็น

ผู้วิจัยเห็นว่ากลุ่มเกย์ที่น่าจับตามองก็คือกลุ่มบลูสกาย โซโซตี้ กลุ่มนี้รวมตัวกันขึ้นในโต๊ะห้องสมุด: ถนนนักเขียน ซึ่งเป็นเว็บบอร์ดสาธารณะสำหรับผู้ที่สนใจในด้านวรรณกรรมทั้งการอ่านและการเขียน ถือเป็นชุมชนวรรณกรรมออนไลน์แห่งหนึ่งที่ได้รับคามนิยมจากนักท่องเว็บและยังเป็นการรวมกลุ่มกันในเว็บบอร์ดสาธารณะยอดนิยม เข้าถึงกลุ่มผู้ใช้จำนวนมากและหลากหลาย ไม่จำกัดอยู่เฉพาะในกลุ่มเกย์เพียงอย่างเดียว

กลุ่มบลูสกาย โซโซตี้ ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2548 โดยมีผู้นำกลุ่มคือ *วิศรุต บลูสกาย* หรือ *เกย์บัตรผ่าน* (นามแฝง)* เป็นผู้ที่เริ่มการตั้งกระทู้ในหมวดของนิยายโดยได้ประกาศตัวเป็นเกย์และเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับเกย์ซึ่งนำมาจากประสบการณ์จริง การนำเสนอเรื่องราวของวิศรุตนำเสนอในรูปแบบที่เจ้าตัวเรียกว่า “นิยายอิงประสบการณ์ชีวิต” เพราะเขาได้รับความกดดันจากสังคมที่ไม่ยอมรับในความเป็นเกย์ ยัดเยียดความเป็นอื่นกับเขา เพราะเห็นว่าเป็นคนผิดเพศยอมไม่ใช้คนปกติ ทำให้เขาไม่สามารถเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงได้ต่างๆ ที่เขามีหน้าที่การงาน การศึกษาที่ดี กอปรกับการนำเสนอภาพลักษณ์ในสังคมไทยซึ่งมีอย่างหลากหลายทั้งการเสนอข่าว บทความ สารคดี หรือนวนิยาย เป็นต้น ก็ยังไม่สามารถที่จะสื่อถึงอัตลักษณ์หรือตัวตนของเกย์ที่แท้จริงได้

จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นในกระทู้ของกลุ่มบลูสกาย โซโซตี้ ผู้วิจัยพบว่าเรื่องเล่าของ *วิศรุต บลูสกาย* ได้รับความสนใจจากกลุ่มคนจำนวนมากในอินเทอร์เน็ต ทั้งจากคนที่ เป็นเกย์ และไม่ใช่เกย์ต่างก็เข้ามาอ่านเรื่องเล่าของเขาและได้รวมตัวกันเป็นกลุ่มบลูสกาย โซโซตี้ขึ้น ปัจจุบันมีสมาชิกประจำที่ประกอบด้วยกลุ่มคนหลากหลายตั้งแต่วัยรุ่นจนถึงวัยผู้ใหญ่จำนวนมากประมาณ 222 คน และสมาชิกขาจรที่เข้ามาอ่านและตอบกระทู้ก็อีกจำนวนมาก และนอกจากจะมีกลุ่มเกย์เป็นสมาชิกหลักแล้วยังมีสมาชิกที่เป็น ชายจริง หญิงแท้ และกะเทย โดยคนในกลุ่มก็ได้มีการผลิตเรื่องเล่าออกมาอย่างต่อเนื่อง

กลุ่มบลูสกาย โซโซตี้ ได้สะท้อนตัวตนของความเป็นเกย์ผ่านเรื่องเล่าต่างๆ ที่นำเสนอมาจากสมาชิกในกลุ่ม จากการสำรวจเนื้อหาเรื่องเล่าของเกย์กลุ่มบลูสกาย โซโซตี้ ผู้วิจัยพบว่าการเน้นให้เห็นถึงความผูกพัน และความลึกซึ้งในความรักของเกย์ โดยได้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาเองก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งที่ต้องการความรักไม่ต่างจากเพศหญิงหรือชายทั่วไปเรื่องเล่าที่นำเสนอในกลุ่มนี้จะสะท้อน

* บัตรผ่าน หมายถึง กรณีที่สมัครเข้าใช้เว็บบอร์ดชั่วคราวโดยใช้เพียงชื่ออีเมลในการสมัคร ซึ่งต่างจากการเป็นสมาชิกถาวรของ www.pantip.com ซึ่งจะต้องใช้เลขประจำตัวบัตรประชาชนประกอบการสมัคร

ภาพชีวิตของเกย์ รวมทั้งการค้นหาตัวตนและการใช้ชีวิตภายในสังคมไทยปัจจุบันซึ่งเป็นสังคมที่ยังไม่ยอมรับเกย์ ตลอดจนสะท้อนวัฒนธรรมย่อยของกลุ่ม “เกย์สีฟ้า” ในกลุ่มเกย์ซึ่ง *วิศรุต บลูสกาย* ผู้นำกลุ่มได้แบ่งเกย์ออกเป็น 8 กลุ่มย่อยโดยใช้ลักษณะสีเป็นตัวแบ่ง โดยความหมายของเกย์สีฟ้า คือ กลุ่มนี้ดูเป็นผู้ชายธรรมดาสามัญ แต่งกายธรรมดา ส่วนใหญ่มีความสนใจงานศิลปะ แต่จะไม่สันตัดเรื่องกีฬา ผู้คนรอบข้างมักจะตั้งข้อสงสัยว่า “เป็น” หรือ “ไม่เป็น” กันแน่ เกย์สีฟ้าเป็นที่ต้องตาของหญิงสาวเป็นพิเศษด้วยความสุภาพเรียบร้อย อ่อนโยน เอาใจใส่ มีน้ำใจ โดยจะเรียกเกย์ที่มีลักษณะเป็น สีฟ้าว่า “Blue Guy” - *บลูกาย* และนำมาตั้งชื่อกลุ่มว่า “Blue sky” - *บลูสกาย* เพื่อสื่อถึงท้องฟ้าที่สดใสซึ่งหมายถึงความถึงความหวังและความสุขของสมาชิกในกลุ่ม และแนวคิดของกลุ่มนี้จะสามารถพูดคุยเรื่องราวของเกย์ได้ทุกสีแต่จะเน้นกลุ่มสีฟ้าเป็นหลัก

จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นผู้วิจัยพบว่าลักษณะงานเขียนหรือเรื่องเล่าในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้ มีลักษณะเด่นๆ อยู่ 2 ประการคือ ประการแรกเป็นเรื่องเล่าที่มาจากประสบการณ์ชีวิต โดยจะเลือกนำเสนอประวัติชีวิตตั้งแต่วัยเด็กจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่และดำเนินชีวิตในสังคมไทยที่กระแสหลักยังไม่ยอมรับเกย์เท่าที่ควร นอกจากจะเล่าถึงประวัติชีวิตโดยทั่วไปแล้วยังพบว่ามีการเล่าประวัติชีวิตรักอยู่เป็นจำนวนมาก โดยจะแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดในการประสบการณ์ชีวิตรักทั้งกับคนต่างเพศและเพศเดียวกัน

ประการที่สอง คือ การนำเสนอเรื่องเล่าในลักษณะเป็นเรื่องแต่ง (fiction) เป็นเรื่องสั้นและนวนิยาย เนื้อหาจะนำเสนอเกี่ยวกับความรักของกลุ่มเกย์เป็นหลัก โดยการนำเสนอเรื่องแต่งนี้จะมีทั้งการโพสต์กระทู้แยกออกจากกระทู้กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้ มาเป็นกระทู้ของผู้เขียน ซึ่งจะมีกลุ่มผู้ใช้เว็บบอร์ดโต๊ะห้องสมุด: ถนนนักเขียน แวะเวียนมาอ่านและวิจารณ์อยู่เสมอๆ หรือการใช้ระบบไฮเปอร์เท็กซ์ (hypertext) โพสต์ลิ้งค์ (link) ที่เกี่ยวข้องให้ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยงข้อมูลจากเว็บไซต์หนึ่งไปสู่อีกเว็บไซต์ได้ เช่น การเชื่อมโยงข้อมูลในบล็อกไซต์หรือเว็บบล็อก (webblog)^{*} รวมทั้งเว็บไซต์อื่นที่เป็นชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ เช่น เว็บไซต์เด็กดีดอทคอม www.dek-d.com เป็นต้น

^{*} webblog เป็นเว็บไซต์ที่มีรูปแบบง่าย ๆ ลักษณะคล้ายกับ webboard (เว็บบอร์ด) ที่มีการเพิ่มเทคนิคการใช้งานในด้านต่าง ๆ เช่น ปฏิทิน ระบบค้นหา Blog เหมือนกับเป็นสมุดบันทึกออนไลน์ หรือไดอารี่ออนไลน์ ที่ผู้จัดทำสามารถเข้ามา Post หรือส่งข้อความต่าง ๆ ขึ้นมาได้ตลอดเวลา อีกทั้งยังสามารถเชิญให้ผู้อื่นคนอื่น ๆ เข้ามาร่วมวงสนทนาผ่านการพิมพ์ได้ด้วย

ทั้งเนื้อหาและลักษณะงานเขียนในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ จะมีความโดดเด่นอยู่ตรงที่เป็นเรื่องเล่าที่มีการสื่อสารสองทางโดยตรงระหว่างผู้เล่ากับผู้อ่าน คือ ผู้เล่าจะโพสต์ข้อความหรือเรื่องเล่าของตนลงในเว็บบอร์ดซึ่งจะเรียกว่า “เจ้าของกระทู้” หรือ “จขกท.” ซึ่งผู้อ่านสามารถเข้ามาในกระทู้นั้นได้ และสามารถโพสต์หรือเขียนความคิดเห็นของตนลงไปได้เช่นกัน ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านมีอารมณ์ร่วมกับเรื่องเล่ามากขึ้นเพราะหากมีข้อสงสัยหรือเกิดความไม่เข้าใจขึ้น ผู้อ่านก็จะโพสต์ถามถึงเจ้าของกระทู้โดยตรงและเจ้าของกระทู้ก็จะเข้ามาติดตามคำวิจารณ์และตอบคำถามของผู้อ่านในกระทู้อย่างเป็นมิตร ในด้านเนื้อหานั้นนอกจากจะมีนำเสนอในแง่ของการดำเนินชีวิตในสังคมที่เห็นความสำคัญของรักต่างเพศเป็นส่วนใหญ่อีกแล้ว เนื้อหาของเรื่องเล่าในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ นั้นมีความแตกต่างจากเรื่องเล่าของเกย์ในเว็บไซท์ที่สร้างขึ้นเพื่อกลุ่มเป้าหมายที่เป็น “เกย์” โดยเฉพาะที่มักจะพูดถึงเรื่อง “เพศสัมพันธ์” และ “การหาคู่” ซึ่งทำให้คนทั่วไปมองความสัมพันธ์ของเกย์ว่าไม่มีความจริงจัง อบอุ่น และเน้นแต่กามารมณ์ ดังที่ นิธิ เอียวศรีวงศ์ (2545) กล่าวว่า

“ถ้าภาษาสะท้อนภาพความจริงออกมา ภาษาของเกย์ก็สะท้อนความเป็นจริงของความสัมพันธ์ในวัฒนธรรมเกย์ว่าขาดความลึกซึ้งและผูกพัน ความสัมพันธ์เป็นเรื่องของกามารมณ์เพียงด้านเดียว”

สารจากเรื่องเล่าของกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ นั้นมีความแตกต่างไปจากคำกล่าวข้างต้นเพราะจะเน้นให้เห็นมุมมองของชีวิตและความรักทั้งในด้านดีและร้ายและมักจะเล่าถึงความผูกพันของคู่รักเพศเดียวกันโดยไม่ได้เน้นแสดงเรื่องกามารมณ์แต่เพียงอย่างเดียว

อย่างไรก็ตาม แม้ปัจจุบันกลุ่มเกย์จะเปิดเผยตัวมากขึ้น เป็นที่ยอมรับของสังคมมากขึ้น แต่ทัศนคติของคนทั่วไปที่มองเกย์ก็ยังมองในด้านลบ เช่น เมื่อรับรู้ว่าเป็นเกย์ อาจจะสามารถร่วมงานพูดคุยและติดต่อกันได้ปกติ แต่ความรู้สึกข้างในอาจจะไม่ยอมรับและไม่เข้าใจพฤติกรรมดังกล่าว ดังที่ นิธิ เอียวศรีวงศ์ได้กล่าวว่า “ในเมืองไทยนั้นวัฒนธรรมเกย์เป็นวัฒนธรรมใต้ดิน ในขณะที่เกย์ไม่ใช่กลุ่มใต้ดิน” (นิธิ เอียวศรีวงศ์, 2545: 3-8) นั้นแสดงให้เห็นว่าคนในสังคมรับรู้ว่ามีกลุ่มเกย์อยู่แต่ไม่พยายามที่จะเข้าใจ “วิถีชีวิตและวัฒนธรรมของเกย์” ซึ่งเป็นหัวใจหลักที่จะทำให้เข้าใจถึงจิตใจและความเป็นเกย์ได้

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องเกย์ ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยเกี่ยวกับเกย์ได้รับความสนใจค่อนข้างมาก มีทั้งงานที่ศึกษาภาพลักษณ์เกย์จากหนังสือพิมพ์ รูปแบบและวิถีชีวิตเกย์ การพัฒนาเอกลักษณ์ทางเพศ การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์โดยผ่านสถาบันต่าง ๆ ทางสังคม วาทกรรมเกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทยและการศึกษาภาพตัวแทนของเกย์ในเว็บไซต์ไทย แต่ยังไม่มีการศึกษาเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ซึ่งเป็นการสร้าง “พื้นที่” ของเกย์ในโลกไซเบอร์ (cyber space) ผ่านเรื่องเล่าที่มาจากบุคคลที่ประกาศตนว่าเป็นเกย์

ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษาลักษณะชุมชนวรรณกรรมออนไลน์และเรื่องเล่าของเกย์กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้ ใน www.pantip.com โดยจะวิเคราะห์ถึงบทบาทหน้าที่ของกลุ่ม Blue Sky Society และเรื่องเล่าของเกย์ ซึ่งอาจทำให้เข้าใจถึงบทบาทของชุมชนวรรณกรรมออนไลน์และเรื่องเล่าที่มีต่อการแสดงความหมายและตัวตนของกลุ่มเกย์เพื่อให้เห็นในกลุ่มและคนนอกกลุ่มรับรู้ในอีกแง่มุมหนึ่งได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นและอาจทำให้สังคมเกิดความเข้าใจต่อกับกลุ่มเกย์มากขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้
2. เพื่อศึกษาบทบาทหน้าที่เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้

1.3 สมมติฐาน

1. เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้ใน www.pantip.com ที่นำเสนอในรูปแบบบันทึกประสบการณ์ชีวิต นวนิยาย และเรื่องสั้น มีเนื้อหาหลักสะท้อนทัศนคติและวิถีชีวิตของเกย์
2. เรื่องเล่าดังกล่าวมีบทบาทหน้าที่ในการแสดงอัตลักษณ์และเสนอภาพตัวแทนของเกย์ และเป็นการตอบโต้วาทกรรมกระแสหลักที่มอง “เกย์” ในฐานะ “คนอื่น” ในสังคม

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยจะศึกษาลักษณะของชุมชนวรรณกรรมออนไลน์และเรื่องเล่าของเกย์กลุ่ม Blue Sky Society จากเว็บบอร์ด โต๊ะห้องสมุด: [ถนนนักเขียน ใน www.pantip.com](http://www.pantip.com) ซึ่งเป็นเว็บบอร์ดที่กลุ่ม Blue Sky Society ใช้พื้นที่ในการรวมตัวของกลุ่มสมาชิก

การดำเนินการค้นคว้าและวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าจากข้อมูล 3 ประเภท คือ

1. ข้อมูลเรื่องเล่าของเกย์ที่มีสมาชิกในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ รวบรวมไว้ตั้งแต่มีการรวมกลุ่มในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2548 จากเว็บบล็อก (webblog) ของสมาชิก 2 คน คือ นาย Q ซึ่งรวบรวมเรื่องเล่าของ วิศรุต หัวหน้ากลุ่ม และทะเลหวาน ซึ่งรวบรวมเรื่องเล่าเฉพาะสมาชิกในกลุ่มที่สร้างเรื่องเล่าจำนวน 28 เรื่อง แบ่งเป็นเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ 24 เรื่อง จากสมาชิกกลุ่มบลูสกาย 24 คน คือ วิศรุต บลูสกาย, BasstieZ, bgmonster, Crossroad, enishi, G, IcyMe, Izumi, LonelyIB, Man on the Mountain, Maxx, MR_Wonderful, OhM, SeaBook, Shadolord, Spirit_of_Blue_Sky, แบทแมนน้อย, ปฤษณะ, ปิงปอง, ผมเองครับ, พายุ, วายุ, หม่าไอติม และไอ้ต

นวนิยาย 1 เรื่อง คือ เรื่อง *หวังเทวา* ของ ปฤษณะ

เรื่องสั้น 3 เรื่อง *สุดปลายฝัน รักแรกของผม* ของ แบทแมนน้อย *ยิ่งกว่าเสียใจ* ของ ตัวเรา และ *เรื่องวุ่นๆของนายบิก* ของ bgmonster

2. ข้อมูลเรื่องเล่าและลักษณะชุมชนวรรณกรรมออนไลน์จากการรวบรวมและสังเกตการณ์ กระทำของผู้วิจัยในช่วงระยะเวลา 3 เดือน ตั้งแต่เดือนมีนาคม-พฤษภาคม พ.ศ.2550

3. ข้อมูลจากการสัมภาษณ์สมาชิกในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ ทั้งจากการพูดคุยในกระทู้ในเว็บไซต์พันทิป, การสอบถามผ่านทางข้อมูลทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

เกย์ (Gay) เป็นคำนามที่กลุ่มชายชอบชายนิยมใช้เป็นคำจำเพาะ หมายถึงชายซึ่งมีความนิยมทางเพศยึดมั่นอยู่กับเพศชาย มักจะแสดงออกที่สะท้อนสำนึกที่ผูกพันกับชาย ทั้งทางอารมณ์ เพศสัมพันธ์ และทางสังคม บุคคลในกลุ่มนี้มิได้มีเงื่อนไขกำหนดว่าจะไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์กับเพศหญิงหรืออีกนัยหนึ่งบางคนอาจจะเคยมีความสัมพันธ์กับเพศหญิงก็ได้ (วิภา ด้านดำรงกุล, 2548)

งานวิทยานิพนธ์นี้คำว่า “เกย์” ที่ผู้วิจัยกล่าวถึงในการวิเคราะห์เรื่องเล่า นั้น มุ่งแสดงถึงความหมายของ “เกย์สีฟ้า” เป็นสำคัญ

เรื่องเล่า (Narrative) หมายถึง งานเขียนที่มีเนื้อหาเป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ อาจแต่งเป็นร้อยแก้วหรือร้อยกรอง เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงหรือเป็นเรื่องแต่งขึ้น หรือเป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุการณ์นั้นๆ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเหตุการณ์ประเภทใดๆ ก็ได้ที่นำมาบรรยายให้ทราบ (ราชบัณฑิตยสถาน, 278: 2545)

เรื่องเล่าของเกย์ (Gay's narratives) หมายถึง เรื่องราวต่างๆ ที่เขียนขึ้นโดยเกย์ที่เป็นสมาชิกของกลุ่ม Blue Sky Society ใน www.pantip.com มีรูปแบบต่างๆ เช่น บันทึกประสบการณ์ นวนิยาย เรื่องสั้น เป็นต้น

ชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ (Online literature community) หมายถึง กลุ่มคนที่มารวมตัวกันตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป สนใจในด้านวรรณกรรมทั้งการอ่านและการเขียน โดยพื้นที่ที่ใช้รวมตัวกันเป็นเว็บไซต์ที่เชื่อมต่อกับระบบอินเทอร์เน็ต

ภาพตัวแทน (Representation) คือ ภาพจำลองของสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งนำเสนอผ่านวรรณกรรมหรือสื่อทางวัฒนธรรมอื่นๆ เป็นสิ่งที่สร้างโดยการคัดเลือก ปُرุงแต่ง ช้บเน้นคุณลักษณะบางประการจากความเป็นจริง ตามคติความเชื่อและค่านิยมบางประการ (เสนาะ เจริญพร, 2549: 299)

อัตลักษณ์ (Identity) หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อตนเองว่า “ฉันคือใคร” ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวเรากับคนอื่น โดยผ่านการมองตนเองและการที่คนอื่นมองเรา อัตลักษณ์ต้องการความตระหนัก (awareness) และพื้นฐานของการเลือกบางอย่าง นั่นคือเราจะต้องแสดงตัวตนหรือยอมรับอย่างตั้งใจกับอัตลักษณ์ที่เราเลือก ความสำคัญของการแสดงตนก็คือ การระบุได้ว่าเรามีอัตลักษณ์เหมือนกับกลุ่มหนึ่งและมีความแตกต่างจากกลุ่มอื่นอย่างไรและ “ฉันเป็นใคร” (พิศิษฐ์ คุณวโรตม์, 2546: 306-307)

ความเป็นอื่น (The Otherness) หมายถึง ความไม่เท่าเทียมกันของมนุษย์ที่เกิดจากคนส่วนใหญ่ในสังคมมอบ “ความเป็นคนอื่น” ให้กับกลุ่มคนที่ดำเนินชีวิตอยู่คนละมาตรฐานและคุณค่าทางจริยธรรมที่คนในสังคมส่วนใหญ่ยอมรับอยู่ (พิเชษฐ สหายพันธ์, 2545: 36-38)

วาทกรรม (Discourse) หมายถึง ระบบหรือกระบวนการในการสร้าง/ผลิต (constitue) อัตลักษณ์ (identity) และความหมาย (significance) ให้แก่สรรพสิ่งต่างๆ ในสังคม ระบบหรือกระบวนการดังกล่าวนี้หมายถึงรวมการใช้ภาษาและตัวบทต่างๆ ด้วย (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2545 : 19-20)

ศาสตร์เรื่องเล่า (Narratology) หมายถึง ทฤษฎีของเรื่องเล่าเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการทำความเข้าใจและวิเคราะห์เรื่องเล่าหลากหลายประเภทที่ “บอกเล่าเรื่องราว” โดยไม่จำกัดว่าเป็นวรรณกรรม

เท่านั้น (Mieke Bal, 1999: 3) เป็นการศึกษาธรรมชาติ ลักษณะและหน้าที่ซึ่งเป็นลักษณะร่วมของเรื่องเล่าแบบต่างๆ (อิราวดี ไตลังคะ, 2546)

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

1. สํารวจและรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย ไซไซดี จากเว็บบอร์ดโต๊ะห้องสมุด: ถนนนักเขียน ใน www.pantip.com เป็นระยะเวลา 3 เดือน (มีนาคม-พฤษภาคม พ.ศ. 2550) โดยผู้วิจัยจะศึกษาจากกระทู้ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มบลูสกาย ไซไซดีเป็นหลัก
2. สังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมและสัมภาษณ์ตัวอย่างสมาชิกกลุ่มบลูสกาย ไซไซดี
3. ศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชุมชนเสมือนจริง เพศภาวะอัตลักษณ์ ความเป็นอื่น ภาพตัวแทน และศาสตร์เรื่องเล่า
4. ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมไว้
5. สรุปผลการวิจัยและเสนอข้อเสนอนะในการวิจัย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจลักษณะเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย ไซไซดี
2. เข้าใจบทบาทหน้าที่เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย ไซไซดี
3. เป็นแนวทางในการศึกษากลุ่มข้อมูลคติชนร่วมสมัยบนอินเทอร์เน็ต

1.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่มีประเด็นศึกษาในเรื่องชุมชนออนไลน์

ธนภูมิ เรื่องวิทยานุกูล (2546). **ชุมชนเสมือนของกลุ่มวัฒนธรรมฟุตบอลในกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยฉบับนี้มุ่งศึกษาชุมชนเสมือนของกลุ่มวัฒนธรรมฟุตบอลในกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์ จากเว็บไซต์ www.pantip.com, www.thailandspornonline.com และ www.liverpool.on.th มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและอธิบายการก่อตัว สัญลักษณ์และรหัสทางการสื่อสาร รวมถึงอัตลักษณ์ร่วมของกลุ่มวัฒนธรรมฟุตบอลที่สื่อสารในกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์ ผลวิจัยพบว่า

กลุ่มวัฒนธรรมฟุตบอลในกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์มีลักษณะเป็นชุมชนเสมือนจริง โดยอาศัยพื้นที่ที่ผู้ให้บริการกระดานข่าวได้สร้างไว้เป็นแหล่งรวมตัวทางข้อมูลและความคิดเห็นเกี่ยวกับฟุตบอล รวมถึงเรื่องอื่นๆตามที่สมาชิกต้องการสื่อสาร สัญญาที่ใช้ในการสื่อสารกันในกลุ่มส่วนใหญ่เป็นสัญญาที่มีต้นกำเนิดจากสื่อมวลชนสาขากีฬาฟุตบอล และมีสัญญาอยู่จำนวนหนึ่งที่กลุ่มสมาชิกร่วมกันสร้างและใช้สื่อสารกันเองด้วย โดยได้แสดงอัตลักษณ์ร่วมที่บ่งบอกถึงความรัก ความศรัทธาเกี่ยวกับฟุตบอลในประเด็นต่างๆ อันประกอบด้วย ความชื่นชอบทีมชาติ ความชื่นชอบสโมสรฟุตบอล ความชื่นชอบนักฟุตบอลและความชื่นชอบการพนันฟุตบอล

จากงานวิจัยนี้เป็นกรณีตัวอย่างให้ผู้วิจัยได้เห็นการศึกษาวิเคราะห์ชุมชนเสมือนที่มีความสนใจในเรื่องฟุตบอล ซึ่งผู้วิจัยสามารถประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการรวมตัวของกลุ่มคนที่สนใจในเรื่องเดียวกัน

วรรณสิกา เชื้อชาติไชย (2546). **ความเหงาในชุมชนเสมือน กรณีศึกษา www.pantip.com และ www.sanook.com**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

งานวิจัยฉบับนี้มุ่งศึกษาลักษณะชุมชนเสมือนในสังคมไทยว่าเกี่ยวข้องกับการขยายเครือข่ายทางสังคมของคนเหงาผ่านทางอินเทอร์เน็ตหรือไม่ อย่างไร และการใช้อินเทอร์เน็ตมีผลกระทบต่อสัมพันธภาพกับบุคคลในชีวิตจริง หรือไม่อย่างไร ผลการศึกษาพบว่าลักษณะชุมชนเสมือนไม่มีผลกระทบต่อสัมพันธภาพกับบุคคลในชีวิตจริงเพราะส่วนใหญ่กระแงูที่หยิบยกมาพูดคุยกันมักเป็นเรื่องส่วนตัวที่หยิบยกเป็นประเด็นสาธารณะ หรือเป็นประเด็นที่สังคมกำลังสนใจมากกว่าจะเป็นกระแงูเกี่ยวกับคนเหงาที่ไม่มีใครในชีวิตจริง ชุมชนเสมือนแห่งนี้เป็นเหมือนช่องทางในการเปิดโอกาสให้ได้พบคนมากมายที่ต่างหลังไหลเข้าสู่โลกออนไลน์ มากกว่าจะเป็นแหล่งพึ่งพิงของคนเหงาที่มีลักษณะแยกตัวออกจากสังคม หรือมากกว่าการสนับสนุนเครือข่ายสังคมเดิมให้แข็งแกร่ง ภายใต้สังคมไทยนี้ อินเทอร์เน็ตกำลังสร้างบทบาทครั้งใหม่ที่เด่นชัดในฐานะการเป็นช่องทางสร้างเครือข่ายสังคมใหม่ โดยเฉพาะกลุ่มคนที่เครือข่ายสังคมเดิมหายไป สัมพันธภาพในชุมชนเสมือนเป็นเพียงการเริ่มต้นของการนำไปสู่ความสัมพันธ์ส่วนตัว ซึ่งจะได้รับการสานต่อในโลกของความจริง

งานวิจัยของวรรณสิกาได้แสดงถึงการใช้ชีวิตในสังคมปัจจุบันที่อินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยจะนำข้อมูลการวิเคราะห์สัมพันธภาพระหว่างบุคคลในอินเทอร์เน็ตและคนในชุมชนจริงมาเป็นแนวทางประกอบการศึกษาวิจัย

วรวรรณ เขาวนศิริกิจ (2545). **รหัสทางวัฒนธรรมในชุมชนอินเทอร์เน็ตเว็บบอร์ด**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยฉบับนี้มุ่งศึกษาเว็บไซต์ www.pantip.com ซึ่งเป็นเสมือนชุมชนใหม่ที่ก่อตัวขึ้นในสังคมไซเบอร์ เป็นสังคมที่มีการติดต่อสื่อสารอย่างไร้พรมแดน ซึ่งเป็นการปฏิวัติชุมชนรูปแบบเดิม คือเป็นชุมชนที่ไม่มีมณฑลสถานที่ตั้งชัดเจน เป็นชุมชนที่สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ตลอดเวลา โดยปราศจากข้อจำกัดด้านสถานที่และเวลา การก่อตัวของชุมชนนี้ทำให้เกิดสมาชิกใหม่ในสังคมขึ้น และการที่สมาชิกเหล่านี้จะอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุขเหมือนดังเช่นชุมชนอื่นๆ ย่อมต้องมีกฎเกณฑ์ กฏระเบียบ บรรทัดฐาน ภาษาและวัฒนธรรม ซึ่งเป็นที่ตกลงและยอมรับใช้ในชุมชน สิ่งต่างๆ เหล่านี้ถือเป็นสัญลักษณ์และรหัสอย่างหนึ่ง

งานวิจัยของวรวรรณ จัดว่ามีประโยชน์ต่องานวิจัยของผู้วิจัยเป็นอย่างยิ่งเพราะเป็นการศึกษารหัสทางวัฒนธรรมในชุมชนพันทิปดอทคอม www.pantip.com ซึ่งจะทำให้ผู้วิจัยได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับการสื่อสารในชุมชนเสมือนพันทิปในภาพรวมใต้อาคารห้องสมุด : ถนนนักเขียน และใต้อื่นๆ อีกด้วย

จิรัฐ ศุภการ (2545). **การอธิบายตัวตนในชุมชนเสมือนจริง**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาตัวตน (self) ของผู้คนที่อาศัยอยู่ในชุมชนเสมือนจริงแลมบ์ดามู ซึ่งเป็นชุมชนเสมือนจริงที่เก่าแก่ที่สุดและมีประชากรอาศัยอยู่มากที่สุด แลมบ์ดามูไม่ใช่เว็บไซต์แต่เป็น MUD หรือ Multi User Domain ซึ่ง MUD หรือ Multi User Domain มี 2 รูปแบบ คือ รูปแบบสังคม และรูปแบบเกม

แลมบ์ดามูเป็นหนึ่งในชุมชนเสมือนจริงที่มีจำนวนมากกว่า 350 ชุมชนบนอินเทอร์เน็ตที่มีผู้นับร้อยที่เข้ามารวมกันในเวลาเดียวกัน เพื่อพูดคุยเขียนโปรแกรมหรือจับกัน กระทั่งมีเรื่องวิวาทกัน ผู้เล่นสามารถสร้างและบรรยายตัวตนได้ตามใจทั้งรูปร่างหน้าตา หรือเพศ รวมทั้งจะสามารถสร้างวัตถุ สิ่งของอำนวยความสะดวกได้ตามใจ ผู้ที่อาศัยอยู่ในแลมบ์ดามูจึงสร้างจักรวาลอันกว้างใหญ่ของตนขึ้นมาได้ในแต่ละห้องไปเรื่อยๆ ไม่รู้จบ และในขณะที่เดียวกันก็สร้างโครงสร้างทางสังคมและกฎระเบียบของตัวเองขึ้นมาด้วยเช่นกัน

จากงานวิจัยนี้ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นการศึกษาชุมชนเสมือนที่มีประชากรและสังคมจำลองจากการใช้โปรแกรมในอินเทอร์เน็ต เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยทำให้เห็นลักษณะชุมชนเสมือนจริงที่เก่าแก่ที่สุด

รัตนาวลี เกียรตินิยมศักดิ์ (2542). **มณฑลสาธารณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์ : กรณีศึกษา www.pantip.com และ www.sanook.com**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยฉบับนี้ใช้วิธีรวบรวมข้อมูลจากเว็บบอร์ด (webboard) หรือกระดานสนทนาในเว็บไซต์ www.pantip.com และ www.sanook.com มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงลักษณะ หน้าที่ และประโยชน์ที่เกิดขึ้นในมณฑลสาธารณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์ พบว่าลักษณะในมณฑลสาธารณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์นั้นเป็นเวทีสนทนาทางวัฒนธรรม (Cultural forum) ที่เกิดขึ้นขนานไปกับโลกแห่งความเป็นจริง ลักษณะการมีส่วนร่วมเป็นการปฏิสัมพันธ์กับเครื่องคอมพิวเตอร์ (Machine interactivity) หน้าที่ในมณฑลสาธารณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์คือเป็นช่องทางให้ผู้ใช้งานมีส่วนร่วมในหน้าที่ดังต่อไปนี้ คือ การให้ข้อมูลสาธารณะ การสอดส่องดูแลสภาพแวดล้อม การกระตุ้นเร้าและผลักดันเพื่อพัฒนาผลประโยชน์แห่งชาติ การสร้างสายสัมพันธ์ การให้ความบันเทิง และช่องทางการสื่อสารต้องห้าม

งานวิจัยของรัตนาวลีทำให้ผู้วิจัยเห็นบทบาทของการสื่อสารโดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลาง ซึ่งเป็นอีกปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดชุมชนเสมือน ผู้วิจัยจะได้นำมาเป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์การรวมตัวของกลุ่มเกย์ในกลุ่มบลูสกาย ไซไซต่อไป

จากงานวิจัยเกี่ยวกับชุมชนออนไลน์จะเห็นได้ว่ามีการศึกษาเพื่อให้เห็นลักษณะชุมชนเสมือนที่ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นพื้นที่ในการสื่อสารและการสร้างวัฒนธรรมย่อยจนเกิดเป็นชุมชนออนไลน์ขึ้นมา แสดงให้เห็นว่าพื้นที่ในอินเทอร์เน็ตกำลังได้รับความนิยมและมีการปรับเปลี่ยนการสื่อสารและการสร้างสังคมให้เข้ากับรูปแบบชีวิตยุคใหม่ ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์พื้นที่ที่กลุ่มเกย์ใช้ในการสร้างเรื่องเล่าและชุมชนต่อไป

2. เอกสารและงานวิจัยที่มีประเด็นศึกษาเรื่องเกย์

กิ่งรัก อิงคะวัต (2542). **รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภค และพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของกลุ่มชายรักรชาย(เกย์)ในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย มีกลุ่ม ประชากรคือชายรักรชาย(เกย์) 300 คนในเขตกรุงเทพมหานคร มีจุดมุ่งหมายในการวิเคราะห์หา ภาพรวมและข้อมูลทั่วไปด้านการตลาดของธุรกิจที่จับกลุ่มลูกค้าชายรักรชาย(เกย์)และรูปแบบการ ดำเนินชีวิตของเกย์ในด้านความสนใจและการให้ความสำคัญในกิจกรรมและทัศนคติในแง่มุมต่างๆ รวมถึงพฤติกรรมการเปิดรับสื่อและพฤติกรรมการบริโภคสินค้าและบริการ และนำมาศึกษาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการดำเนินชีวิตกับพฤติกรรมการบริโภคสินค้าและบริการและพฤติกรรมการเปิดรับสื่อ

ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มเกย์นั้นเป็นสังคมกลุ่มย่อยที่มีความหลากหลายในรูปแบบการดำเนิน ชีวิตเช่นเดียวกับสังคมทั่วไป กลุ่มเกย์มีการเปิดรับสื่อที่หลากหลายทั้งสื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ส่วนพฤติกรรมการบริโภคก็มีหลากหลายตั้งแต่ภาพที่ปรากฏเป็น ตัวแทนกลุ่มมักเป็นภาพเชิงลบ ทั้งๆที่มีรูปแบบการดำเนินชีวิตอีกหลายแบบที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึง เช่น การตั้งใจทำงานให้สำเร็จ การประหยัดอดออม เป็นต้น

งานวิจัยนี้ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นรูปแบบการดำเนินชีวิตที่หลากหลายของกลุ่มเกย์ในเขตกรุงเทพฯ ผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลการเปิดรับสื่อที่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบชีวิตของเกย์มาประยุกต์ใช้ในการศึกษา

ฐิติกร เตรยาภรณ์ (2543). **ภาพลักษณ์ของกลุ่มชายรักร่วมเพศที่สะท้อนจากเนื้อหาใน หนังสือพิมพ์รายวันไทยช่วงปี พ.ศ. 2508-2543**. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวิชา สารสนเทศ ภาควิชาสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาและเปรียบเทียบการนำเสนอภาพลักษณ์ของกลุ่มชายรักร่วมเพศใน หนังสือพิมพ์รายวันไทยช่วงปี พ.ศ. 2508-2543 ชิ้นงานทั้งสิ้นจำนวน 702 ชิ้นที่นำเสนอในเหตุการณ์ 111 เหตุการณ์เกี่ยวกับกลุ่มชายรักร่วมเพศ ระหว่างช่วงปี พ.ศ. 2508-2543 ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ และสยามรัฐ

จากการศึกษาของฐิติกรพบว่า หนังสือพิมพ์รายวันไทยในช่วงปี พ.ศ. 2508-2543 มีลักษณะ การนำเสนอภาพลักษณ์ด้านลักษณะท่าทางและด้านพฤติกรรมการแสดงออกของชายรักร่วมเพศและ

เนื้อหาในด้านประเด็นหลักและสาเหตุการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นการสร้าง ดำรง หรือ ตอกย้ำแบบฉบับ (Stereotype) และทัศนคติด้านลบต่อกลุ่มชายรักร่วมเพศ (Anti-Homosexual) ของ คนในสังคม ยกเว้นในส่วนการนำเสนอเนื้อหาด้านข้อมูลความคิดของแหล่งข่าว เนื่องจาก หนังสือพิมพ์รายวันไทยจะเลือกนำเสนอในด้านเป็นกลาง

งานวิจัยฉบับนี้ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นภาพลักษณะของเกย์ที่สะท้อนผ่านหนังสือพิมพ์รายวันในช่วง ปี พ.ศ. 2508-2543 ซึ่งผู้วิจัยจะใช้เป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ทิศทางของทัศนคติด้านลบของ สังคมไทยที่มีต่อเกย์

สุธรรม ธรรมรงค์วิทย์ (2548). **อำนาจและการขัดขืน : ชายรักชายในสังคมที่ ความสัมพันธ์ต่างเพศเป็นใหญ่**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สุธรรมเลือกใช้เรื่องเล่าของชายรักชายเป็นแหล่งข้อมูลในการศึกษา โดยการสัมภาษณ์เจาะลึก ซึ่งให้เห็นกระบวนการในการเติบโตและใช้ชีวิตของชายรักชาย 3 คน ตั้งแต่ในวัย เด็กถึงปัจจุบัน โดยใช้แนวคิดเรื่องอำนาจในฐานะของ “การสร้างวินัย” และการต่อต้านขัดขืนของ Michel Foucault มาใช้วิเคราะห์ มุ่งศึกษาถึงการชี้ให้เห็นมุมมองใหม่ในการทำความเข้าใจชีวิต ของคนรักเพศเดียวกันในสังคมไทย โดยการชี้ให้เห็นว่าแม้จะไม่มีภาพปรากฏของข้อห้ามทางกฎหมาย หรือสังคมที่ชัดเจนหรือความรุนแรงทางตรงเกิดขึ้นกับคนรักเพศเดียวกันดังเช่นสังคมตะวันตก แต่ ความสัมพันธ์ของคนรักเพศเดียวกันในสังคมไทยยังถูกมองว่าเป็นผู้มีความผิดปกติทางจิต เบี่ยงเบน เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่เยาวชน ความคิดเช่นนี้ส่งผลให้คนทั่วไปมีทัศนคติในแง่ลบกับคนรักเพศเดียวกัน ในขณะที่คนรักเพศเดียวกันก็รับเอาวิถีคิดในแง่ลบนั้นมาใช้ในการสร้างความเข้าใจในตัวตนของตัวเอง ด้วย

ผลการศึกษาจากเรื่องเล่าชีวิตของชายรักชาย 3 คนซึ่งเป็นชนชั้นกลางและทำงานในวงการสื่อ พบว่ากลไกการควบคุมที่สำคัญในชีวิตพวกเขา นั้นไม่ได้เกิดจากความรุนแรงที่กระทำโดยตรงกับตัว พวกเขา หากแต่คือการรับเอาทัศนคติในแง่ลบที่มีต่อคนรักเพศเดียวกันมาใช้นิยามตัวตนของพวกเขา โดยผู้ที่ทำหน้าที่ควบคุมที่สำคัญคือตัวพวกเขาเอง ด้านหนึ่งพวกเขาพยายามที่จะควบคุมกำกับตัวตน ของพวกเขาเองให้มีอุดมการณ์สอดคล้องกับอุดมการณ์ทางเพศหลักของสังคมตลอดเวลา แต่ใน ขณะเดียวกัน พวกเขาต่างก็มีวิธีการในการต่อสู้ขัดขืนต่ออำนาจที่กระทำต่อพวกเขาในรูปแบบที่ แตกต่างกันจนต่างสามารถสร้างพื้นที่ให้กับวิถีทางเพศของตัวเองได้

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยในด้านการนำทฤษฎีเรื่องอำนาจของ Michel Foucault มาใช้วิเคราะห์ชีวิตของเกย์ทำให้เห็นการต่อสู้ในสังคมที่เห็นความรักต่างเพศเป็นใหญ่ ผู้วิจัยจะได้นำมาประยุกต์ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

ปริญทร์ นาคสิงห์ (2547). **เกย์: กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์และวิถีชีวิตทางเพศ.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

งานวิจัยฉบับนี้มุ่งศึกษากระบวนการที่นำไปสู่การบ่งชี้ลักษณะและการนิยามความหมายของการเป็นบุคคลรักเพศเดียวกัน การศึกษาบริบททางสังคมและประสบการณ์ที่สำคัญที่เกิดขึ้นในแต่ละขั้นตอนของการกระบวนการที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาเอกลักษณ์เกย์ และศึกษาถึงวิถีชีวิตทางเพศ โดยผู้วิจัยใช้การศึกษาเชิงคุณภาพด้วยการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมประกอบการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับว่าเป็นเกย์ จำนวน 8 คน การวิเคราะห์ข้อมูลปริญทร์ได้ยึดกรอบแนวคิดทฤษฎีปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์และแนวคิดเกี่ยวกับความเบี่ยงเบนเป็นแนวคิดหลัก ผลการศึกษาพบว่า กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์เกย์จะต้องผ่าน 3 ขั้นตอนที่ต่อเนื่อง ดังนี้ 1. ขั้นตอนการเกิดความรู้สึกแตกต่างจากผู้อื่น เป็นจุดเริ่มต้นของการรับคำนิยามผู้รักเพศเดียวกัน 2. ขั้นตอนการสงสัยและคิดว่าตนเอง “อาจจะ” เป็นผู้รักเพศเดียวกัน 3. ขั้นตอนการยอมรับเอกลักษณ์เกย์ เป็นขั้นตอนที่บุคคลรับเอาคำนิยามเกย์มาให้กับเอกลักษณ์ของตน

งานวิจัยของปริญทร์ทำให้เห็นถึงกระบวนการการพัฒนาเอกลักษณ์ของเกย์ ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับเรื่องเล่าของเกย์ที่ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์ ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นขั้นตอนและการปรับเปลี่ยนตัวตนของเกย์

ทศพร มณีศรีขำ (2545). **การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์.** วิทยานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต (พัฒนศึกษาศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

งานวิจัยนี้ศึกษาการสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ มีวัตถุประสงค์เพื่อคลี่คลายให้เห็นถึงกระบวนการสร้างความหมาย ความรู้และความเป็นจริงให้กับความเป็น “เกย์” โดยผ่านศาสตร์และสถาบัน ซึ่งมีส่วนสำคัญในการกำหนด กฎเกณฑ์ กติกา และการจัดระเบียบทางสังคมขึ้นมาเพื่อสร้างความเป็นอื่นให้กับ “เกย์” ทั้งหมดนี้มีผลต่ออัตลักษณ์ความเป็นเกย์ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร ตำราต่างๆที่กล่าวถึง “เกย์” รวมทั้งการบอกเล่าประวัติชีวิตของเกย์จำนวน 12 คน ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า ความเป็นอื่นของเกย์ถูกกำหนดและสร้างขึ้นจากกระบวนการผลิตซ้ำ ความเป็นเพศหญิง ความเป็นเพศชาย ผ่านบทบาทเพศและความเป็นเพศ อย่างไรก็ตาม “เกย์” ได้พยายาม

สร้างอัตลักษณ์ของตนเองผ่านการสร้างกิจกรรมทางสังคมที่หลากหลาย เพื่อเปิดพื้นที่สาธารณะให้ตนเองมากขึ้น

งานวิจัยฉบับนี้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาของผู้วิจัยมากเพราะทำให้เห็นว่า “ความเป็นอื่น” ของเกย์ถูกสร้างผ่านกระบวนการและสถาบันต่างๆในสังคม ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบในการศึกษาวิเคราะห์ต่อไป

เทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545). วาทกรรมเกี่ยวกับ “เกย์” ในสังคมไทย พ.ศ. 2508-2542
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เทอดศักดิ์ ร่มจำปา ศึกษาวิเคราะห์รูปแบบของวาทกรรมที่เกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทยช่วง พ.ศ. 2508-2543 จากการศึกษาพบว่าในสมัยจารีตถึงสมัยสร้างชาติ แม้วาทกรรมกระแสหลักของสังคมจะมีอคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในลักษณะที่ “เป็นความแปลกแยก” มิใช่ “หญิง” หรือ “ชาย” แต่ก็ไม่ปรากฏความคิดว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นอันตรายต่อสังคมและมีบทลงโทษรุนแรงเช่นสังคมตะวันตก เมื่อถึงสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง บริบททางด้านเศรษฐกิจและสังคมได้เริ่มเปลี่ยนไปจากการรับวัฒนธรรมอเมริกันทำให้มองว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นโรคจิตที่สามารถบำบัดรักษาให้หายได้

ช่วงปลายทศวรรษ 2510 ได้มีคดีฆาตกรรม ดาเรล เบอริแกน บรรณาธิการหนังสือพิมพ์บางกอกเวิลด์ ซึ่งมีพฤติกรรมรักร่วมเพศชาย และมีการเริ่มนำคำว่า “เกย์” มาใช้เรียกคนที่พฤติกรรมรักร่วมเพศชาย และกลุ่มคนที่เป็น “เกย์” พยายามอาศัย “พื้นที่” ในหนังสือพิมพ์เพื่อให้สังคมยอมรับ อย่างไรก็ตามวาทกรรมกระแสหลักก็ยังหยิบเรื่องอาชญากรรมกับเกย์ว่าเป็นปัญหาสังคม ช่วงปลายทศวรรษ 2520 เกย์ได้เริ่มสร้างวาทกรรมของขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อมีนิตยสารที่ให้พื้นที่มากขึ้น โดยเฉพาะนิตยสารที่ทำเพื่อเกย์โดยเฉพาะ โดยพยายามชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นสิ่งปกติ แต่วาทกรรมกระแสหลักในตอนนั้นก็ยังหยิบยกเรื่องเอดส์ซึ่งเป็นปัญหาอยู่ในขณะนั้นมีสาเหตุสำคัญจากเกย์

ทศวรรษ 2530 วาทกรรมกระแสหลักผ่อนคลายเป็นประเด็นเรื่องเกย์เป็นโรคจิตลง จิตแพทย์บางคนเริ่มยอมรับว่าเกย์ไม่ใช่โรคจิต ในขณะที่เกย์เริ่มมีพื้นที่สาธารณะในช่วงครึ่งชั่วครว เช่น การรวมตัวกันในงานบางกอกเกย์เฟสติวัล เมื่อปี 2542 อย่างไรก็ตาม วาทกรรมกระแสหลักก็ยังไม่ยอมรับเกย์โดยสมบูรณ์

งานวิจัยของเทอดศักดิ์ทำให้เห็นวาทกรรมกระแสหลักของสังคมในอดีตถึงช่วงปี 2542 ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าทัศนคติด้านลบของสังคมไทยที่มีต่อเกย์นั้นมีการพัฒนามาเป็นลำดับอย่างยาวนานและต่อเนื่อง

บงกชมาศ เอกเยี่ยม (2532). เกย์ : กระบวนการพัฒนาและอ้างเอกลักษณ์รักร่วมเพศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

งานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยศึกษาถึงแบบแผนที่บุคคลดำเนินไปสู่การยอมรับเอาความหมายของความเป็นรักร่วมเพศให้กับเอกลักษณ์ของตน ตลอดจนการรักษาเอกลักษณ์นั้นให้คงทน ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกในการศึกษาภาคสนามกับผู้รักร่วมเพศ ซึ่งเป็นประชากรตัวอย่างจำนวน 10 คน ประกอบกับการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม เพื่อให้ได้ข้อมูลจากจุดยืนของผู้รักร่วมเพศเอง ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลนั้นได้ยึดกรอบแนวคิดทฤษฎีปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์นิยม เพราะการศึกษาครั้งนี้มุ่งเน้นประเด็นไปที่กระบวนการตีความ การนิยามความหมายและการเชื่อมโยงความหมายกับแนวโน้มนำทางเพศของผู้รักร่วมเพศ อันก่อให้เกิดการพัฒนาเอกลักษณ์เกย์ ผลการศึกษาที่ได้พบว่า กระบวนการพัฒนาและอ้างเอกลักษณ์รักร่วมเพศ จะมีลักษณะเป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่องและผ่านเงื่อนไขสำคัญของการยอมรับความหมายและประเภททางสังคมแบบรักร่วมเพศให้กับตัวเอง 4 ขั้นตอน คือ 1. ขั้นตอนการเกิดความรู้สึกว่าเราแตกต่างจากผู้อื่น 2. ขั้นตอนการแยกความรู้สึกและการกระทำออกจากเอกลักษณ์ 3. ขั้นตอนการเปิดเผยตัว ก็คือการได้มาซึ่งเอกลักษณ์รักร่วมเพศ โดยบุคคลยอมรับกับตนเองว่าเขาคือผู้รักร่วมเพศ 4. ขั้นตอนการยึดมั่นผูกพันต่อเอกลักษณ์ เป็นการตัดสินใจเลือกเอาวิถีชีวิตเกย์มาเป็นส่วนหนึ่งของแบบแผนในการดำเนินชีวิต

งานวิจัยฉบับนี้เป็นงานที่ทำให้เห็นกระบวนการพัฒนาและอ้างเอกลักษณ์ของเกย์ ผู้วิจัยจะได้นำข้อมูลเกี่ยวกับขั้นตอนการยอมรับและการพัฒนามาสู่ความเป็นเกย์มาประกอบการวิเคราะห์กลุ่มข้อมูลในกลุ่มเกย์บลูสกาย ไซไซดี

จากงานวิจัยที่เกี่ยวกับเกย์ดังที่กล่าวมาข้างต้น เป็นการศึกษาให้เห็นถึงทัศนคติของคนส่วนใหญ่ที่มองเกย์ในภาพลบ รวมถึงการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของเกย์ให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในได้สังคมที่ไม่ยอมรับกลุ่มคนที่รักเพศเดียวกัน ผู้วิจัยจะนำมาเป็นแนวทางและประยุกต์ใช้ในการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์

3. เอกสารและงานวิจัยที่มีประเด็นศึกษาเกี่ยวกับภาพตัวแทน (Representation)

กนกพรรณ วิบูลย์ศรี (2547). **การเปรียบเทียบภาพตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่และหลังสมัยใหม่ในภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์อเมริกัน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยฉบับนี้มุ่งศึกษาภาพตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่และหลังสมัยใหม่ในภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์อเมริกันว่ามีลักษณะอย่างไร และได้นำมาเปรียบเทียบกันโดยใช้ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมาวิเคราะห์เนื้อหา โดยเฉพาะทฤษฎีการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ โดยศึกษาจากภาพยนตร์ 30 เรื่อง ผลวิจัยพบว่าภาพตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่ในภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์อเมริกันมีความคล้ายคลึงกันและแตกต่างกันในแง่ของวิถีการดำเนินชีวิต การแสดงออกที่มีต่อสังคมและคนรอบข้าง แต่ก็แฝงด้วยความเหงา และมีความแตกต่างในแง่ของการเลือกกำหนดรสนิยมทางเพศ การให้ความสำคัญกับครอบครัว และการได้รับการลงโทษจากสังคม และภาพตัวแทนของผู้หญิงหลังสมัยใหม่ในภาพยนตร์ไทยและอเมริกันมีความคล้ายคลึงกันในเรื่องของการเรียนรู้ความต้องการของตัวเอง การดำเนินชีวิต และมีความแตกต่างในแง่ของการใช้อำนาจของตนกับผู้ชายเพื่อให้ประสบความสำเร็จหรือถึงเป้าหมายที่ตนหวังไว้

งานวิจัยฉบับนี้เป็นการวิเคราะห์หาภาพตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่และหลังสมัยใหม่จากภาพยนตร์ ผู้วิจัยจะได้ศึกษาเป็นกรณีตัวอย่างทำให้เห็นการวิเคราะห์ภาพตัวแทนจากเรื่องเล่าประเภทภาพยนตร์

โครงการศึกษาและเฝ้าระวังสื่อเพื่อสุขภาพของสังคม (2548). **ภาพตัวแทนและความสมดุลในรายการข่าวโทรทัศน์ กับบทบาทในการสร้างความสมานฉันท์ในสังคมไทย**. เอกสารประกอบการสัมมนาวิชาการประจำปี 2547, 26-27 พฤศจิกายน 2548 โรงแรมแอมบาสซาเดอร์ ซิตี้ จอมเทียน จังหวัดชลบุรี

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาเรื่องภาพตัวแทนของคนกลุ่มต่างๆ ในรายการข่าวภาคค่ำจากสถานีโทรทัศน์ฟรีทีวีช่อง 3, 5, 7, 9, 11 และ ITV เดือนกันยายน 2548 พบว่าช่อง 11 เป็นช่องที่มีการเสนอรายการข่าวภาคค่ำในระยะเวลายาวที่สุด คือ 135 นาที ด้านความสมดุล พบว่ารายงานข่าวภาคค่ำจากทุก ๆ ช่อง ยังบกพร่องเรื่องความสมดุลอยู่ กล่าวคือ การรายงานข่าวโดยมากมีเพียงแหล่งเดียวคือแหล่งข่าวฝ่ายที่ 1 (ต้นเรื่อง) ปราบกฏเนื้อหาของคู่กรณีฝ่ายที่ 2 บ้าง และน้อยมากที่จะปรากฏ

แหล่งข่าวฝ่ายที่ 3 หรือหากมีความสมดุลในข่าว ก็ยังขาดความเป็นธรรมในการนำเสนอ มีการให้พื้นที่ข่าวไม่เท่าเทียมกัน

ประเด็นเรื่อง “ภาพตัวแทน” พบว่าภาพตัวแทนที่นำเสนอส่วนใหญ่ในการรายงานข่าวมีความไม่สมดุลของแหล่งข่าว ทั้งการปรากฏภาพ เสียงและเนื้อหาประกอบกัน โดยภาพตัวแทนที่ปรากฏมากที่สุดคือ ภาพตัวแทนเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้มีอำนาจบริหาร อำนาจกฎหมาย เช่น ตำรวจ ทหารเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะภาพตัวแทนนักการเมืองระดับสูงซึ่งมักปรากฏอยู่ในข่าวเกือบทุกประเภทขณะที่ภาพตัวแทนฝ่ายตรงกันข้าม หรือฝ่ายที่เห็นแตกต่างจากฝ่ายแรก มักอยู่ในฐานะคู่กรณีที่ต้องด้านไม่เห็นด้วย ขณะที่ภาพตัวแทนฝ่ายที่ 3 ที่เป็นผู้ประสานความสมานฉันท์ หรือเสนอแนะวิธีการแก้ไขความคิดเห็นที่เป็นกลางนั้น แทบไม่ปรากฏเลยในการรายงานข่าวเกือบทุกช่อง

เอกสารฉบับนี้สะท้อนให้เห็นถึงการเลือกนำเสนอข้อมูลที่ไม่มีความเป็นกลางซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อภาพตัวแทนของคนบางกลุ่มไปในทางบวกหรือลบ ซึ่งอาจจะตรงหรือไม่ตรงกับความเป็นจริงก็ได้ขึ้นอยู่กับ การเลือกนำเสนอของข้อมูลนั้นๆ ผู้วิจัยจะนำมาใช้ประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลในด้านการเลือกนำเสนอภาพตัวแทนของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์

เจริญวิทย์ วิฑูรย์ (2544). **การสร้างสารสนเทศและภาพตัวแทนของชายรักชายในเว็บไซต์ไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาคศึกษาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาการสร้างสารสนเทศและภาพตัวแทนของชายรักชายในเว็บไซต์ไทย ในด้านของความหมาย รูปแบบการนำเสนอที่ต่อยอดภาพรูปแบบเหมารวม (Stereotype) ของชายรักชายที่สังคมและสื่อกระแสหลักเป็นผู้สร้างให้ และศึกษาถึงอุดมการณ์ทางเพศของผู้ส่งสารหรือเว็บมาสเตอร์ที่มีส่วนกำหนดกระบวนการสร้างสารเกี่ยวกับชายรักชายในเว็บไซต์ไทย ซึ่งจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับอุดมการณ์ทางเพศของแต่ละคนที่ต้องการนำเสนอประเด็นเนื้อหาที่แตกต่างกันไปตามที่ต้องการ รวมทั้งการศึกษาถึงคุณลักษณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์ที่มีส่วนต่อการสร้างสารสนเทศและภาพตัวแทนของชายรักชายโดยเชื้อให้เกิดการแสดงออกถึงความเป็นรักร่วมเพศของตนได้มากกว่าการสื่อสารในลักษณะอื่นๆ ในขณะที่สังคมปกติชายรักชายไม่สามารถกระทำได้ รวมทั้งการปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์ที่ชายรักชายสามารถปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์ของความเป็นรักร่วมเพศของตนผ่านพื้นที่นี้ โดยก่อให้เกิดภาพตัวแทนที่แท้จริงโดยผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเว็บไซต์ของชายรักชาย 4 เว็บไซต์ คือ www.xq28.net, www.tboyx.com, www.palm-plaza.com, และ www.come.to/thaigpc

งานวิจัยของเจริญวิทย์เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาศึกษาของผู้วิจัยเป็นอย่างมาก เพราะเจริญวิทย์ได้เน้นศึกษาสารสนเทศในเว็บไซต์ของกลุ่มชายรักชาย โดยศึกษาในภาพรวมของการนำเสนอสารสนเทศนั้น ทั้งการติดต่อสื่อสาร ภาษาที่แสดงในเว็บไซต์ รูปภาพ สี เสียง ไฮเปอร์เท็กซ์ รวมทั้งเนื้อหาที่นำเสนอในแต่ละเว็บไซต์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงภาพตัวแทนของกลุ่มชายรักชายในเว็บไซต์ที่มีลักษณะเฉพาะกลุ่ม ผู้วิจัยจะได้นำมาเป็นข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการสร้างสารสนเทศของกลุ่มเกย์ในเว็บไซต์ที่สร้างขึ้นมานำเสนอข้อมูลด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับเกย์โดยเฉพาะ

อย่างไรก็ตามแม้ว่าเจริญวิทย์และผู้วิจัยจะศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มเกย์ในเว็บไซต์เหมือนกัน แต่เจริญวิทย์ไม่ได้ศึกษาถึงเรื่องเล่าของเกย์ แต่เน้นศึกษาองค์ประกอบรวมของเว็บไซต์ที่สร้างขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของกลุ่มเกย์หรือชายรักชาย ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเกย์กับคนที่ไม่ใช่เกย์อาจจะไม่เด่นชัด แต่ผู้วิจัยศึกษาในเว็บไซต์พันทิปดอทคอมซึ่งเป็นเว็บไซต์ที่ได้รับความนิยมและเปิดกว้างสำหรับคนทุกเพศ ซึ่งจะทำให้เห็นลักษณะชุมชนวรรณกรรมออนไลน์และเรื่องเล่าของเกย์ที่แสดงบทบาทและหน้าที่ที่ต่อคนในกลุ่ม และคนนอกกลุ่มมีทั้งบุคคลที่เป็นเกย์และไม่เป็นเกย์

งานวิจัยเกี่ยวกับภาพตัวแทนดังที่กล่าวมาแสดงให้เห็นถึงภาพตัวแทนของสิ่งต่างๆเกิดการเลือกนำเสนอและเลือกที่จะรับรู้ ผู้วิจัยจะได้นำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ภาพตัวแทนของเกย์กลุ่ม Blue Sky Society โดยเฉพาะในด้านการเลือกนำเสนอในสิ่งที่ตนเองเป็นและต้องการให้คนอื่นรับรู้

4. เอกสารและงานวิจัยที่มีประเด็นศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีบทบาทหน้าที่นิยม

William R. Bascom (1965). "Four Functions of Folklore" in *The study of Folklore* eds. Alan Dundes, p.279-298. บาสคอมได้กล่าวสรุปถึง คติชนว่ามีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญอยู่ 4 ประการ คือ

1. คติชนเป็นสิ่งที่ให้ความบันเทิง รวมทั้งเป็นกระจกเงาส่องสะท้อนให้เห็นสังคม วัฒนธรรมของกลุ่มชน
2. คติชนทำให้วัฒนธรรมเข้มแข็งและสมบูรณ์
3. คติชนเป็นสื่อหรือเครื่องมือทางการศึกษา
4. คติชนเป็นสิ่งที่วางระเบียบแบบแผนปฏิบัติให้กับกลุ่มชนในสังคม

ศิริพร ณ ถลาง (2548), “**คติชนกับสังคม : ทฤษฎีบทบาทหน้าที่ของคติชนในสังคม**” ใน ทฤษฎีคติชนวิทยา วิธีวิทยาในการวิเคราะห์ตำนานพื้นบ้าน , น.12-42.

ผู้เขียนได้กล่าวถึงความสำคัญของของคติชนที่มีบทบาทหน้าที่อยู่ในสังคมในฐานะที่เป็นข้อมูลทางวัฒนธรรม โดยใช้กรอบหน้าที่ 4 ประการที่บาสคอมเสนอเป็นกรอบกว้างๆ โดยนำเสนอบทบาทหน้าที่ของคติชนเป็น 3 ประการใหญ่ๆ ดังนี้

1. บทบาทคติชนในการอธิบายกำเนิดและอัตลักษณ์ของกลุ่มชนและพิธีกรรม
2. บทบาทคติชนในการให้การศึกษ อบรมระเบียบสังคม และรักษามาตรฐานพฤติกรรมของสังคม
3. บทบาทคติชนในการเป็นทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคลอันเกิดจากกฎเกณฑ์ของสังคม

ศิริพร วิฐะฐาน ณ ถลาง(2537) “**บทบาทหน้าที่และความสำคัญของคติชนในสังคมไทย**” ใน ท้องถิ่นมีนิทานและการละเล่น การศึกษาคติชนในบริบททางสังคมไทย, น. 12-42.

ผู้เขียนได้เขียนโดยอาศัยบทบาทหน้าที่ของคติชนทั้ง 4 ประการที่บาสคอมเขียนไว้เป็นแนวทาง แต่ได้ปรับความคิดและประเด็นในการนำเสนอไว้เป็น 4 หัวข้อ ดังนี้

1. คติชนกับการเป็นทางออกสำหรับความขัดแย้งและกฎเกณฑ์ของสังคม
2. คติชนกับการให้การศึกษและอบรมระเบียบสังคม
3. คติชนกับการถ่ายทอดความเชื่อและพิธีกรรม
4. คติชนกับการสร้างเอกลักษณ์และประวัติศาสตร์ของท้องถิ่น

สุกัญญา สุขฉายา (2548) “**การศึกษามโนทัศน์ของคติชน**” ใน พิธีกรรม ตำนาน นิทาน เพลง :บทบาทของคติชนกับสังคมไทย ,น.1-10.

บทความนี้กล่าวถึงทฤษฎีบทบาทหน้าที่กับการศึกษาคติชนจากนักชาติพันธุ์วรรณาที่ใช้ทฤษฎีหน้าที่นิยม คือ ลินดา เดก (Linda Degh) และวิลเลียม บาสคอม กับบทบาทหน้าที่ 4 ประการของคติชน ซึ่งได้นำมาใช้ในวิทยานิพนธ์เรื่อง เพลงปฏิพากย์ : การศึกษาในเชิงวรรณคดีวิเคราะห์ (2522) ผู้เขียนได้นำแนวคิดของบาสคอมมาเป็นแนวทางในการศึกษาเพลงพื้นบ้านของภาคกลาง ประเภทเพลงโต้ตอบของหนุ่มสาวที่เรียกว่าเพลงปฏิพากย์ และได้พบว่าเพลงปฏิพากย์มีบทบาทต่อสังคมไทย 6 ประการ บทบาทแรกเป็นบทบาทโดยตรงตามจุดประสงค์ของเพลงคือ ความบันเทิง บทบาทส่วนที่เหลือเป็นบทบาทแอบแฝง ได้แก่ การสร้างความสามัคคีของชุมชน ,ให้การศึกษาระบาย

ความเก็บกดจากกฎเกณฑ์ประเพณีและค่านิยมบางประการ โดยเฉพาะการแสดงออกเรื่องเพศ, ระบายความเก็บกดจากภาวะเศรษฐกิจและสังคม และบันทึกเหตุการณ์และวิพากษ์วิจารณ์สังคม ผู้เขียนแสดงความคิดเห็นว่าการศึกษาคติชนโดยใช้วิธีการของบาสคอมมีความเหมาะสม ทั้งยังช่วยให้เข้าใจคนไทยและสังคมไทยได้ชัดเจนขึ้น

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับบทบาทหน้าที่ของคติชนวิทยา ผู้วิจัยจะนำมาศึกษาและประยุกต์ใช้กับเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์เพื่อให้เห็นถึงความสำคัญของเรื่องเล่าจากกลุ่มเกย์ที่รวมตัวกันจนเกิดเป็นสังคมย่อยขึ้นในอินเทอร์เน็ต เรื่องเล่าดังกล่าวเป็นกลุ่มข้อมูลคติชนสมัยใหม่บนอินเทอร์เน็ตที่น่าสนใจอย่างยิ่งเพราะจะทำให้ได้รับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมย่อยของเกย์ในยุคปัจจุบันที่สื่ออินเทอร์เน็ตก้าวเข้ามามีบทบาทอย่างสูงต่อการดำเนินชีวิต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ กรณีศึกษากลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ใน www.pantip.com เป็นการศึกษาเรื่องเล่าซึ่งเกิดจากการที่สมาชิกในกลุ่มได้นำเสนอต่อทั้งคนในกลุ่มและคนนอกกลุ่ม เนื้อหาที่นำเสนอผ่านเรื่องเล่าที่มีความน่าสนใจควรแก่การศึกษาทั้งในด้านเนื้อหา บทบาทหน้าที่และความสัมพันธ์ทั้งต่อสมาชิกในชุมชนออนไลน์และต่อสังคมภายนอก

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ กรณีศึกษากลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ ใน www.pantip.com เพื่อใช้เป็นแนวทางสำหรับการศึกษาวิเคราะห์ในบทต่อไป แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนี้ประกอบด้วยแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ดังนี้

1. แนวคิดเรื่องเพศสภาพ (Gender)
2. แนวคิดเรื่องชุมชนเสมือน (Virtual Community)
3. แนวคิดเรื่องอัตลักษณ์ (Identity) ภาพตัวแทน (Representation) และความเป็นอื่น (The otherness)
4. แนวคิดเรื่องศาสตร์เรื่องเล่า (Narratology)

2.1 แนวคิดเรื่องเพศสภาพ (Gender)

ในอดีตเมื่อกล่าวถึงเรื่อง “เพศ” ในสังคมไทย จะพบว่ามีความสับสนอยู่ไม่น้อยและมักจะใช้คำว่า “เพศ” แทนความหมายของคำว่า “sex” และ “gender” มาโดยตลอด ก่อให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อน ต่อมาจึงได้มีความพยายามจะแบ่งแยกความหมายของ “sex” และ “gender” ให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ภัสสร ลิมานนท์ (2542:1) ได้อธิบายความแตกต่างระหว่างคำว่า “sex” (เพศ) และ “gender” (เพศสภาพ) ในการประชุมเชิงวิชาการของกองทุนประชากรสหประชาชาติ เรื่อง Gender,

Population and Development เมื่อปี ค.ศ. 1996 โดยได้จำแนกให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจนสำหรับความหมายของคำว่า sex และ gender ซึ่งปกติภาษาไทยมักใช้คำว่า “เพศ” แทนความหมายให้แก่สองคำนี้มาโดยตลอด

คำว่า sex หรือ เพศสรีระ ให้นำหมายถึง เพศที่กำเนิดขึ้นโดยธรรมชาติและเป็นข้อกำหนดทางสภาวะชีววิทยาซึ่งเปลี่ยนแปลงไม่ได้ (ยกเว้นการผ่าตัดแปลงเพศ ซึ่งก็ยังสามารถเปลี่ยนแปลงได้เพียงบางส่วน) ให้นำบุคคลเกิดมามีเพศเป็นหญิงหรือเป็นชาย มีหน้าที่ในการให้กำเนิด (reproductive function) และมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน เช่น มนุษย์เพศหญิงเท่านั้นที่สามารถตั้งครรภ์และคลอดบุตรได้ ขณะที่มนุษย์เพศชายจะมีส่วนในการให้กำเนิดโดยเป็นผู้ผลิตอสุจิที่จะผสมกับไข่จากหญิงในการก่อกำเนิดทารก (ภัสสร ลิมานนท์, 2542 :1)

ข้อสรุปที่ได้จากการประชุมเชิงวิชาการของกองทุนประชากรสหประชาชาติ ในปี 1996 แบ่งให้เห็นชัดเจนว่า sex คือ เพศที่ถือจากข้อกำหนดทางสรีระเป็นหลัก หรือจะเรียกได้ว่าเป็นเพศสรีระ (biological sex) หรือเพศที่จำแนกตามระบบชีววิทยา ฮัมม์ (Humm, 1995 อ้างถึงใน วิลาสินี พิพิธกุล และกิติ กัมภัย (2546) ว่า **เพศสรีระ (biological sex)** คือ เพศชาย-เพศหญิง และรวมไปถึงเพศที่มีการเปลี่ยนแปลงระบบเพศตามชีววิทยาแต่กำเนิดด้วย เช่น พวกที่มีการแปลงเพศ (transgender) ทฤษฎีสตรีนิยมได้นิยามคำว่า sex ไว้ว่า หมายถึงเฉพาะเพศในเชิงชีววิทยาของบุคคลเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายที่มีสรีระบ่งบอกความเป็นชายความเป็นหญิงและชาย การจำกัดความหมายของ sex ให้เฉพาะเจาะจงเช่นนี้ เป็นความตั้งใจของนักสตรีนิยมที่ต้องการจำแนกคำว่า sex ออกจากคำว่า gender ด้วยการลดรูปความหมายของคำว่า sex ให้เหลือเพียงแค่เรื่องทางชีววิทยาและกายวิภาค ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเข้าใจเรื่องบทบาททางเพศ (sex role) เสียใหม่ที่ไม่ใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีววิทยาหรือเป็นเรื่องที่ถูกกำหนดมาตามธรรมชาติ

ส่วนคำว่า gender หรือ เพศสภาวะ นั้นที่ประชุมเชิงวิชาการของกองทุนประชากรสหประชาชาติ เรื่อง Gender, Population and Development ในปี ค.ศ. 1996 ให้ความหมายว่าเป็นเพศที่ถูกกำหนดโดยเงื่อนไขทางสังคมหรือวัฒนธรรมให้แสดงบทบาทหญิงหรือบทบาทชาย ดังนั้นเพศที่ถูกกำหนดโดยสังคมนี้จึงอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามสภาวะการณ์และเงื่อนไขของสังคมที่เปลี่ยนไป เช่น สตรีอาจต้องเข้ามารับภาระต่างๆ ซึ่งเคยเป็นงานของชาย และชายอาจต้องรับบทบาทการดูแลบ้านเรือน เลี้ยงบุตร ซึ่งเคยเป็นหน้าที่ของสตรี จริงอยู่แม้ว่าบทบาทดังกล่าวส่วนใหญ่ออกกำหนดขึ้น

โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานความแตกต่างทางสรีระของคนทั้งสองเพศก็ตาม แต่บทบาททางสังคมเหล่านี้ เป็นสิ่งที่บุคคลได้เรียนรู้ผ่านแหล่งต่างๆ มาตั้งแต่เกิดจนกระทั่งกลายเป็นแนวคิดที่ปลูกฝังลึกซึ้งในตัว ของบุคคลนั้นๆ บทบาทเพศทางสังคม (gender roles) ในลักษณะนี้ จึงแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม และวัฒนธรรม นอกจากนี้บทบาทของแต่ละเพศที่สังคมกำหนด ยังมีความหมายเกี่ยวพันไปถึงโอกาส ที่แต่ละบุคคลสามารถ เข้าถึงได้-ได้ใช้-และควบคุมทรัพยากรต่างๆ เพราะมีสิทธิ มีอำนาจ และมีความ รับผิดชอบและถูกคาดหวังจากสังคมต่างกันไป ที่สำคัญก็คือ บทบาทเพศที่สังคมกำหนดได้ส่งผล กระทบอย่างมากต่อสถานภาพของสตรีและชายในสังคมนั้นๆ (ภัสสร ลิมานนท์, 2542 :1)

วิลานี พิพิฑกุล และกิติ กัญภัย (2546) กล่าวถึงคำว่า **เพศสภาพ (gender)** หรือ **เพศสถานะ เพศภาวะ** ว่ามีความหมายครอบคลุมถึง เรื่องของความเป็นผู้หญิงและผู้ชายที่ ไม่ได้ถูกกำหนดโดยระบบทางสรีระหรือชีววิทยา แต่ถูกกำหนดโดยปัจจัยทางวัฒนธรรมและสังคม และอื่นๆ ทำให้สังคมเกิดความหวังต่อความเป็นหญิงและชายในแง่มุมมองเฉพาะหรือในบริบทของการ ทำงานในพื้นที่สาธารณะ ซึ่งพบว่าผู้หญิงมักมีสถานะที่เป็นรองกว่าผู้ชาย หรือถูกจำกัดบทบาทหน้าที่ บางอย่าง เป็นต้น นอกจากสถานภาพแล้ว สังคมยังคาดหวังต่อบทบาทของหญิงและชายแตกต่างกัน เช่นบทบาทผู้ชายในฐานะผู้นำครอบครัว บทบาทของผู้หญิงในฐานะผู้ให้กำเนิดและเลี้ยงดูลูก รวมทั้ง บทบาทที่ปรากฏในพื้นที่สาธารณะ ซึ่งมักมีเส้นแบ่งของบทบาททางแรงงานระหว่างหญิงกับชายอยู่ เสมอ นอกจากนี้ปัจจัยทางวัฒนธรรมและสังคมยังมีส่วนกำหนดความเชื่อ (belief) ทัศนคติ (attitude) มายาคติ (myth) รวมทั้งประเพณีปฏิบัติต่างๆ ซึ่งถูกทำให้กลายเป็นบรรทัดฐานทางสังคม (social norms ในเรื่องของความเป็นหญิงและชาย)

จากการแบ่งแยกให้เห็นภาพชัดเจนของคำว่า “เพศ” และ “เพศภาวะ” มีความหมายแตกต่างกันโดยใช้ข้อกำหนดทางสรีรวิทยาและบทบาททางสังคมเป็นตัวกำหนด จึงเกิดเป็นเรื่องของ **เพศวิถี (sexuality)** หรือ เพศธรรม หมายถึง ระบบความคิดความเชื่อเรื่องเพศ เป็นกระบวนการทางสังคม และวัฒนธรรมที่กำหนด จัดการ กำกับควบคุมรวมทั้งการแสดงเกี่ยวกับบรรทัดนิยมทางเพศ ความปรารถนา ความพึงพอใจในเรื่องเพศ การแสดงท่าทีเกี่ยวกับเพศ การแต่งกาย เป้าหมายในความ สนใจทางเพศ และการสร้างจินตนาการที่เกี่ยวกับเรื่องเพศไปจนถึงการออกกฎเกณฑ์ ระเบียบ กฎหมายต่างๆที่มากควบคุมหรือกำกับดูแลเรื่องเพศของคนในสังคม ถ้าจะกล่าวอีกนัยหนึ่ง เพศวิถี หรือ sexuality ก็คือ วิถีทางเพศของคนในระดับปัจเจกบุคคลและในระดับสังคม ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว

สังคมจะมีการสร้างบรรทัดฐานชุดหนึ่งที่ยอมรับหรือให้ความชอบธรรมกับเพศวิถีที่กำหนดขึ้นเท่านั้น จนกลายเป็นมาตรฐานหลักที่เกี่ยวกับเรื่องเพศที่ปกติ (normal sex) หรือเพศที่ชอบธรรม (legitimated sex) อันเป็นผลให้คนในสังคมแยกแยะเรื่องเพศที่ถูกต้องเหมาะสมซึ่งเชื่อกันว่าเป็นวิถีปฏิบัติของคนส่วนใหญ่ในสังคมออกจากเรื่องเพศที่ไม่ถูกต้อง เพศวิถีที่แตกต่างออกไปจากนี้ เช่น พวกที่นิยมรักร่วมเพศ เพศสัมพันธ์นอกสมรส เพศสัมพันธ์ที่ผ่านการซื้อขาย เช่น การค้าประเวณี จึงกลายเป็นกลุ่มที่มีเพศวิถีปกติหรือเบี่ยงเบนออกไป และมักจะถูกมองว่าเป็น “ปัญหา” หรือเป็นต้นเหตุของการก่อปัญหาในสังคม จึงจำเป็นจะต้องได้รับการจับตามองและควบคุม เพศวิถีของคนเราจึงเกี่ยวข้องกับอำนาจและอยู่บนพื้นฐานของการถูกครอบงำทางความเชื่อ และถูกควบคุมด้วยหลักเกณฑ์มาตรฐานที่สำคัญก็คือ กระบวนการควบคุมตรวจสอบเรื่องเพศของสังคมได้ทำให้เรื่องเพศและเพศวิถีซึ่งเป็นกิจกรรมในพื้นที่ส่วนตัวสามารถถูกจับจ้องหรือตั้งคำถามจากสังคมได้ อันเป็นผลให้เรื่องเพศวิถีถูกพูดถึงในพื้นที่สาธารณะแต่ในลักษณะลับๆ ล่อๆ อันแสดงออกถึงสถานภาพแบบกำกึ่งระหว่างส่วนตัวกับสาธารณะของเพศวิถี (วิลาสินี พิพิพิธกุล และกิติ กัมภัย 2546 : 11)

แนวคิดเกี่ยวกับเกย์

จากการแบ่งให้เห็นความหมายระหว่าง “เพศสรีระ” (sex) กับ “เพศสภาพ” (gender) ซึ่งแยกออกจากกันอย่างชัดเจนทำให้เห็นว่ามนุษย์เราอาจจะเกิดมาเป็นเพศหนึ่งแต่ก็สามารถที่จะเลือกเพศตามที่ใจตนเองปรารถนาในภายหลังได้ ไม่จำเป็นต้องยึดติดโดยใช้เพศสรีระมาตัดสินว่าเป็นเพศอะไรเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้การแสดงบทบาททางเพศสถานะ (gender role) นั้นยังเป็นสิ่งที่มีความหลากหลายแปรเปลี่ยนไปตามสังคม วัฒนธรรม ดังนั้นการตัดสินว่า “ผู้ชาย” ที่มีบทบาทพฤติกรรมและการแสดงอัตลักษณ์บางอย่างต่างไปจากแบบแผนที่สังคมสร้างให้แก่ “ผู้ชาย” ทั่วไปนั้น จึงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้และไม่ถือว่าเป็นความผิดปกติแต่อย่างใด ทั้งนี้เพราะเพศสถานะเป็นการเลือกที่จะแสดงบทบาททางเพศซึ่งไม่จำเป็นต้องเสมอไปว่าจะต้องสอดคล้องหรือถูกกำหนดโดยเพศสรีระ

ในเบื้องต้นผู้วิจัยจะกล่าวถึงความหมายของ “เกย์” เพื่อให้เห็นภาพชัดเจน เพราะตามความเข้าใจของคนในสังคมทั่วไป อาจจะมีการเข้าใจที่คลาดเคลื่อนและสับสนว่าแท้จริง “เกย์” คือใคร ในกรณียามและการจัดแบ่งหมวดหมู่ของคำว่า “เกย์” (Gay) นั้น มักมีคำถามว่าควรจะเรียกกลุ่มคนเหล่านี้ว่าอย่างไร เพราะเกย์ในสายตาของบุคคลทั่วไปต่างก็มีความซับซ้อนและมองต่างกันไปหลากหลายแง่มุม และมีการเรียกเกย์ด้วยคำต่างๆ ตามลักษณะและท่าทางการแสดงออกภายนอก

เช่น คำว่า *แต่ัว ตู้ด สววประเภทสอง ผู้ชายนะยะ แอบจิต ฯลฯ* หรือบางทีก็เรียกตามลักษณะการ แสดงพฤติกรรมทางเพศ เช่น เกย์คิง เกย์ควีน ซึ่งมีลักษณะทับซ้อนกับรักร่วมเพศ (Homosexual) (รวม พล สายอรุณ, 2541 : 5)

ผู้วิจัยเห็นว่าคำจำกัดความของคำว่า “เกย์” และคำที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำว่าเกย์นั้น คลุมเครือและทับซ้อนกัน และมักจะสร้างความสับสนกับคำว่า “กะเทย” ซึ่งเป็นคำที่มีความหมาย ใกล้เคียงและถูกใช้เรียกเหมารวมมาก่อนหน้านั้น ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าควรจะอธิบายความหมายของ คำว่า “รักร่วมเพศ” หรือ Homosexual ให้ชัดเจน เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาวิจัยต่อไป

กลุ่มรักร่วมเพศ (Homosexual) แบ่งได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ กลุ่มชายรักชาย (Male homosexual) และกลุ่มหญิงรักหญิง (Female homosexual)

เมื่อกล่าวถึงกลุ่มรักร่วมเพศ หรือ Homosexual จะเห็นว่าเป็นคำที่แสดงความหมายโดยรวม ของคนรักเพศเดียวกัน สุพร เกิดสว่าง (2546 : 9) กล่าวถึงความหมายของ Homosexual ว่าใช้เป็น ทั้งคำนามและคุณศัพท์ ถ้าเป็นคำนาม หมายถึง คนที่มีความรักหรือความปรารถนาทางเพศต่อ เพศเดียวกัน ตรงกับ คำไทยว่า “คนรักร่วมเพศ” ถ้าเป็นชายก็เรียก “Male homosexual” หรือ “ชาย รักร่วมเพศ” หรือ “Gay” แต่ถ้าเป็น “หญิงรักร่วมเพศ” มักนิยมเรียกว่า “เลสเบี้ยน” (Lesbian)

คำว่า “รักร่วมเพศ” หรือ Homosexual ตรงกันข้ามกับคำว่า “รักต่างเพศ” หรือ Heterosexual ซึ่งถ้าเป็นคำนามก็หมายถึงคนที่มีความรักหรือความปรารถนาทางเพศกับคนต่างเพศ คือชายรักหญิง หรือหญิงรักชาย นอกจากนี้ยังมีคำภาษาอังกฤษอีกคำหนึ่งที่มีความหมายเช่นเดียวกับ Heterosexual คือ “straight”

การใช้คำว่า “รักร่วมเพศ” แทนความหมายของ Homosexual มาโดยตลอด ผู้วิจัยเห็นว่าคำนี้ ก่อให้เกิดการสื่อความหมายของกลุ่มคนรักเพศเดียวกันไปในทางลบ นที ธีระโรจน์พงษ์ (อ้างถึงในสุ พร เกิดสว่าง, 2546 : 9) กล่าวถึง คำว่า “รักร่วมเพศ” ใช้กันมานานจนเป็นที่คุ้นเคยในวงการแพทย์ แต่ กลุ่มรักร่วมเพศไม่ชอบคำนี้ เนื่องจากอาจทำให้คนเข้าใจผิดว่ากลุ่มนี้เป็นคนรักที่จะ “ร่วมเพศ” ผิดจาก ความหมายที่ต้องการคือ “รักเพศเดียวกัน”

เมื่อการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มคนรักเพศเดียวกันได้ขยายวงกว้างขึ้น จึงได้เริ่มมีผู้เสนอให้ใช้คำ ว่า “ชายรักชาย” (บางกลุ่มอาจเรียก “ชายชอบชาย”) และ “หญิงรักหญิง” สำหรับ “รักร่วมเพศ” และ

“ชายรักหญิง” กับ “หญิงรักชาย” สำหรับ “รักต่างเพศ” ทั้งนี้การใช้คำเรียกที่ชัดเจนมากขึ้นไม่ก่อความเหมือนที่ผ่านมาก็เพื่อสื่อความหมายแทนคำว่า “รักร่วมเพศ” ที่อาจก่อให้เกิดความสับสนได้

นอกจากนี้เครือข่ายสังคมและเพศสัมพันธ์กลุ่มชายชอบชาย (2548) ยังได้ให้นิยามเกี่ยวกับเกี่ยวกับกลุ่ม **ชายชอบชาย (ชชช.)** ว่าหมายความถึงกลุ่มเพศชายที่รับรู้ว่าคุณเองมีเพศสำนึกไม่เป็นชายแท้ โดยสำนึกได้ว่าตนเองมี “ความชอบชาย” ในลักษณะความนิยมทางเพศเช่นเดียวกับความนิยมเพศชายหรือหญิงระหว่างบุคคลที่เพศต่างกัันดังปรากฏในสังคมโลกทั่วไป เช่น ชายจะชอบเพศหญิงและหญิงจะชอบเพศชาย ความสำนึกที่เป็นชายชอบชายจะสะท้อนออกมาทางการแสดงออกทั้งด้านความผูกพันทางอารมณ์ เพศสัมพันธ์และทางสังคม บุคคลกลุ่มนี้มักเรียกตัวเองว่า “ไบ” (มาจาก Bisexual) “เกย์” และ “กะเทย”

เมื่อมองความหมายของ “เกย์” ในภาพรวม จะเห็นได้ว่า เกย์มีจุดเริ่มต้นที่ความเป็นกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน และแยกออกมาเป็นกลุ่มชายที่รักเพศเดียวกันหรือ *ชายรักชาย* โดยมีผู้ที่ศึกษานิยามของเกย์ไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

วิทยา นาควัชระ (อ้างถึงใน กิ่งรัก อิงคะวัต ,2542 :1) ได้ให้นิยามและจำแนกกลุ่มชายรักชาย (Male homosexual) ว่าสามารถแบ่งได้ 3 กลุ่มตามความพึงพอใจในเพศตนเองและการแสดงออกคือ

1. Gay หมายถึง ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน แต่ยังคงพึงพอใจในเพศชายของตน การแต่งตัวเป็นผู้ชาย บุคลิกภายนอกอาจบ่งชี้ผู้เป็นเกย์ได้ลำบาก เพราะมีทั้งสุภาพเรียบร้อยจนถึงเหมือนผู้ชายทั่วไป

2. Transvestitism หมายถึง ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกันแต่มีความพึงพอใจที่จะเลียนแบบเพศหญิงด้วยการแต่งตัวเลียนแบบ บุคลิกภายนอกบ่งชี้ได้ง่าย เช่น มีจริตเหมือนผู้หญิง แต่งหน้า หรืออาจมีหน้าอก ฝมยาว ฉีดฮอร์โมน แต่ไม่ได้แปลงเพศ

3. Transsexualism หรือ Transgender หมายถึง ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน มีความต้องการเป็นเพศหญิงและแปลงเพศเป็นผู้หญิงแล้ว หรือที่เรียกว่า *สาวประเภทสอง*

นที วีระโรจนพงษ์ (อ้างถึงใน กิ่งรัก อิงคะวัตร, 2542 : 25) ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งองค์กรเพื่อรณรงค์ต่อต้านโรคเอดส์ในกลุ่มเกย์ หรือ The Fraternity for AIDS Cessation in Thailand (FACT) และเป็นตัวแทนเกย์ในยุคที่ 3 (Jackson, 1995 : 250-255) ได้จำแนกกลุ่มเกย์เป็น 2 มิติ คือ ตามพฤติกรรมกรรมการแสดงออกภายนอก (Appearance) และตามบทบาทของพฤติกรรมทางเพศ (Sexual Role) ดังนี้

แบ่งตามการแสดงผลภายนอก (Appearance)

กลุ่ม A ผู้ชายเกย์ที่มีบุคลิกภายนอกเป็นผู้ชายเต็มตัว (Macho)

กลุ่ม B ผู้ชายเกย์ที่มีบุคลิกภายนอกสุภาพเรียบร้อย ไม่ถึงกับแข็งแกร่ง ไม่ถึงกับกระตือรือร้น (Neutral)

กลุ่ม C ผู้ชายเกย์ที่มีบุคลิกภายนอกกระตือรือร้นหรือในภาษาเกย์เรียกว่า ออกสาว (Feminine)

แบ่งตามบทบาทของพฤติกรรมทางเพศ (Sexual role)

กลุ่ม a ผู้ชายเกย์ที่มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายรุก หรือสวมบทบาทของผู้ชายที่ชอบผู้หญิงทั่วไป (Active)

กลุ่ม b ผู้ชายเกย์ที่มีบทบาททางเพศเป็นทั้งฝ่ายรุกและฝ่ายรับ (Active+Passive)

กลุ่ม c ผู้ชายเกย์ที่มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายรับ หรือสวมบทบาทของผู้หญิงที่ชอบผู้ชายทั่วไป (Passive)

ทำให้ได้กลุ่มเกย์ 9 ประเภทคือ Aa,Ab,Ac,Ba,Bb,Bc,Ca,Cb,Cc

ส่วน เสรี วงษ์มณฑา (อ้างถึงใน กิ่งรัก อิงคะวัตร, 2542 : 26) ได้แบ่งพฤติกรรมชายรักชายตามลักษณะการแสดงผลและการเปิดเผยตัว จากการสังเกตเห็นของบุคคลภายนอก (Coming out)

กลุ่มที่ 1 เปิดเผยความเป็นชายรักชายของตนเองต่อบุคคลที่พบเห็น (หรือที่มีศัพท์เรียกว่า “สว่างจิต” หรือ Being out)

กลุ่มที่ 2 แสดงออกเพียงครั้งและปิดอีกครั้ง เป็นกลุ่มที่ดูยาก เพราะบางครั้งก็ทำตัวเป็นผู้ชายปกติ แต่บางครั้งก็เปิดเผยตนเองให้เพื่อนสนิทรู้ (หรือที่มีศัพท์เรียกว่า “สลัวจิต” หรือ Dim inner being)

กลุ่มที่ 3 ปิดตัวเอง แอบซ่อนความรู้สึกเป็นชายรักชายของตน ไม่ให้ใครรู้ จนดูเหมือนผู้ชายทั่วไป (หรือที่มีศัพท์เรียกว่า “แอบจิต” หรือ Sneaking mind)

จากนิยามของเกย์ข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่า “เกย์” มีนิยามที่บ่งบอกความเป็นตัวตนที่แบ่งแยกจากกลุ่มกะเทย และไปเช็คชวลอย่างชัดเจน โดยคำว่า “เกย์” นั้น เป็นคำยืมมาจากภาษาอังกฤษ มีความหมายว่า ร่าเริง สดใส ที่มีสีสันจัด เป็นศัพท์ที่กลุ่มชายรักชายใช้เรียกแทนตัวเอง โดยสุพร เกิดสว่าง (2546) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการที่กลุ่มชายรักร่วมเพศเรียกตัวเองว่า “เกย์” นั้นเพื่อบ่งบอกถึงความหมายที่ดีของชายรักร่วมเพศ คำนี้ดูเป็นคำกะทัดรัด มีความหมายในทางบวกกว่าคำอื่นๆ

สุพร เกิดสว่าง (2546) กล่าวว่า การแบ่งกลุ่มเกย์ที่แบ่งเป็น เกย์คิง (Gay King) เกย์ควีน (Gay Queen) และเกย์ควิง (Gay Quing) เป็นการแบ่งออกไปตามบทบาทในการมีเพศสัมพันธ์ เมื่อเทียบกับการให้นิยามของเครือข่ายสังคมและเพศสัมพันธ์กลุ่มชายชอบชาย จะพบว่าใช้เกณฑ์เดียวกันในการให้นิยาม โดยพบว่าเกย์ที่มีสองบทบาทคือเป็นได้ทั้งฝ่าย “รุก” และ “รับ” ก็คือ โบ๊ธ (Both) และควิง (Quing มาจาก Queen+King) อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่า การแยกประเภทของเกย์โดยใช้เรื่อง “เพศสัมพันธ์” เป็นเกณฑ์เป็นการครอบงำความคิดว่า “เกย์” มักจะมี “พฤติกรรมเรื่องเพศสัมพันธ์” มากกว่าบทบาทหรือความต้องการแสดงออกทางเพศในด้านของ “จิตใจ”

นอกจากนี้สุพร เกิดสว่าง (2546) ยังได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างน่าสนใจว่า เรื่องเพศแบ่งออกได้เป็น 4 ส่วนด้วยกันคือ

1. รูปลักษณะทางสรีระเป็นชายหรือหญิง (Physical)
2. ความรู้สึกนึกคิดเป็นชายหรือหญิง (Gender)
3. รสนิยมทางเพศชอบชายหรือหญิง (Sexual orientation)
4. มีเพศสัมพันธ์กับชายหรือหญิง (Sexual partner)

สังคมโดยทั่วไปในปัจจุบันเห็นว่า ทั้ง 4 ส่วนนี้ต้องสอดคล้องกัน กล่าวคือ ผู้ที่มีลักษณะทางกายวิภาคเป็นชาย(1) ต้องรู้สึกว่าเป็นชาย (2) ต้องรักเพศหญิง (3) และมีเพศสัมพันธ์กับเพศหญิง (4) ผู้ที่มีชีวิตเช่นนี้สังคมทั่วไปก็ยอมรับถือเป็นเรื่องปกติเป็นเรื่องธรรมชาติ

เมื่อสังคมคาดหวังให้บุคคลนั้นแสดงบทบาททางเพศตามรูปลักษณะทางเพศสรีระ เช่น เป็นชายต้องรักเพศหญิง สังคมจึงจะยอมรับ ความคาดหวังต่อการแสดงบทบาททางเพศนี้ส่งผลให้เกย์นั้นต้องประสบปัญหาในการดำเนินชีวิตดังที่ปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าของกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ทั้งเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิต นวนิยายและเรื่องสั้น

จากการที่ยกค่านิยมของเกย์ที่มีผู้ให้ไว้อย่างหลากหลายในช่วงต้นนั้น ผู้วิจัยต้องการจะชี้ให้เห็นว่า นิยมของเกย์มีความหมายไปในแนวทางเดียวกัน คือ การที่ชายมีความพึงพอใจและความนิยมทางเพศที่ยึดมั่นอยู่กับเพศชายด้วยกันและมีการแสดงออกถึงความต้องการและความพึงพอใจนั้น เกย์บางคนอาจมีการเปิดเผยตัวตนอย่างชัดแจ้งอยู่ในกลุ่มเกย์ด้วยกัน แต่เมื่ออยู่ในสังคมทั่วไปอาจจะต้องปิดบังตัวตนที่แท้จริง หรืออาจจะมีบางคนเปิดเผยในทุกสังคม

สมาชิกส่วนใหญ่ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ กลุ่มบลูสกายโซไซตี้มีเพศสถานะเป็น “เกย์” ผู้วิจัยพบว่าในพื้นที่เสมือนของชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ สมาชิกผู้เป็นเกย์เหล่านั้นได้เปิดเผยตัวตนผ่านการนำเสนอเรื่องเล่าประเภทต่างๆ ซึ่งจะได้นำเสนอในบทต่อไป

2.2 แนวคิดเรื่องชุมชนเสมือน (Virtual Community)

ปัจจุบันจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกวัน เพราะนอกจากอินเทอร์เน็ตจะเป็นศูนย์รวมสาระข้อมูลอย่างหลากหลายแล้ว ในอีกด้านหนึ่งยังเป็นโลกที่สนุกสนาน ผ่อนคลาย และสามารถใช้เป็นที่พักหนีจากสภาพความวุ่นวายในโลกแห่งความเป็นจริงได้

แม้จะยังไม่มีสถิติยืนยันบทบาทของชายรักชายในการใช้สื่ออินเทอร์เน็ตในประเทศไทยอย่างชัดเจน แต่ในงานวิจัยที่สำรวจรูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภคและพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของกลุ่มชายรักชาย(เกย์)ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลกลับปรากฏว่าแนวโน้มของกลุ่มชายรักชายที่เข้ามาใช้อินเทอร์เน็ตมีเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มของชายรักชายที่มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่สนใจเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งเป็นกลุ่มที่ต้องการใช้สื่อชนิดนี้เป็นพื้นที่ในการพบปะและแสดงออกความเป็นรักรวมเพศของตนผ่านสื่อนี้ โดยสังคมปกติพวกเขาไม่สามารถแสดงออกมาได้ อินเทอร์เน็ตจึงเป็นที่นิยมของกลุ่มดังกล่าวเป็นอย่างมาก (กิ่งรัก อิงคะวัต, 2542)

ชุมชนเสมือน (Virtual Community) ไม่ใช่ชุมชนในโลกแห่งความเป็นจริง แต่อยู่บนพื้นที่เสมือนของโลกไซเบอร์ (cyber space) ที่เกิดจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ต คอมพิวเตอร์และระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ทำให้บุคคลสามารถสื่อสารกันจึงได้เกิดความรับรู้ราวกับได้ปฏิสัมพันธ์กันด้วยตนเอง ถึงแม้ในความเป็นจริงบุคคลเหล่านั้นจะพบปะ พูดคุยผ่านการสื่อสารที่ไม่ได้เผชิญหน้ากันโดยตรง ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสารผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ทำให้การปฏิสัมพันธ์ผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์นี้รวดเร็วและครอบคลุมพื้นที่ที่กว้างไกล ความก้าวหน้าดังกล่าวส่งผลให้ปรากฏการณ์การสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์ (Computer Mediated Communication หรือ CMC) และระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้สร้าง “สนามแห่งการเรียนรู้” ขึ้นมาใหม่ คนในสังคมได้เข้ามาสู่ระบบนี้อย่างแพร่หลายเพื่อให้เข้าถึงข้อมูลและเรียนรู้สิ่งที่เกิดขึ้นใหม่ๆ ในสังคม นับได้ว่า CMC เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เกิดชุมชนในโลกไซเบอร์หรือที่เรียกว่าชุมชนเสมือน

ในชุมชนเสมือนสมาชิกมีการปฏิสัมพันธ์กัน และมีความรู้สึกร่วมของการเป็น “กลุ่ม” กล่าวได้ว่าชุมชนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตซึ่งมีลักษณะบางอย่างคล้ายคลึงกับชุมชนในโลกแห่งความเป็นจริง แต่ไม่ได้มีตำแหน่งที่ตั้งทางกายภาพในโลกแห่งความเป็นจริง เราจึงเรียกชุมชนในลักษณะดังกล่าวนี้ว่าชุมชนเสมือน (Virtual community) (กิตติ กันภัย, 2543 : 103)

ทอฟเลอร์ (Toffler) นิยามคำว่า “ชุมชนเสมือน” (Virtual Community) (อ้างถึงใน วรรณสิกา เชื้อชาติไชย, 2546 : 17) ในลักษณะเดียวกันว่า คือ ชุมชนที่ใช้เครื่องมือในการสื่อสาร (Human-machine assemblages) แทนการพูดคุยเห็นหน้าซึ่งกันและกัน เป็นลักษณะที่บุคคลแต่ละคนแยกตัวกันโดยไม่มีกรรวมกลุ่มทางกายภาพ แต่เป็น “การรวมกลุ่มกันทางความคิด” ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดในโลกก็ถือว่าอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน

นอกจากนี้ ลิกคิลเดอร์และเทย์เลอร์ (Lickilder and Taylor, 1986 อ้างถึงใน กิตติ กันภัย) ได้เสนอธรรมชาติของชุมชนที่สัมพันธ์กับ CMC ว่า ชุมชนที่มีคอมพิวเตอร์เป็นสื่อกลางในการสื่อสาร (computer-mediate community) ประกอบด้วยสมาชิกที่อยู่ต่างที่ (geographically separate members) บางครั้งสมาชิกเหล่านี้ก็รวมตัวกันเป็นกลุ่มเล็กๆ และบางครั้งก็เล่นบทบาทเดียว ชุมชนที่ว่ามีไม่ได้มีลักษณะร่วมด้านมณฑลเป็นที่ตั้ง (common location) แต่มีความสนใจร่วม (common interest) การนำเสนอตัวตนหรืออัตลักษณ์ (Identity) ของผู้ใช้แต่ละคนสามารถเปลี่ยนแปลงได้เพราะไม่มีสถานภาพของบุคคลที่แท้จริงอันเป็นสิ่งที่แตกต่างจากพื้นที่สาธารณะในโลกทางกายภาพ

การสื่อสารกันระหว่างสมาชิกของชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ (Blue Sky Society) ใน www.pantip.com นั้น จะมีการสนทนาหรือแชต (chat) ผ่านกระดานสนทนาบนอินเทอร์เน็ต หรือ เว็บบอร์ด (webboard) วงศ์ประชา จันทรสมวงศ์ และคณะ (2542 : 48) ได้กล่าวถึงรูปแบบการ Chat อย่างกว้างๆ ได้ 3 รูปแบบคือ

1. Web chat หรือบางคนก็เรียกว่าห้องสนทนาบนอินเทอร์เน็ต (Chat room) เป็นการเข้าไปคุยกันในเว็บที่จัดให้บริการ เป็นการคุยตอบโต้ระหว่างกันผ่านเซิร์ฟเวอร์ (server) โดยใช้บราวเซอร์ปกติเหมือนท่องอินเทอร์เน็ตทั่วไป รูปแบบความสามารถ และบรรยากาศห้องคุยก็จะขึ้นอยู่กับผู้สร้างสรรค์เว็บบริการนั้นๆ ให้ความสนุกสนาน แปลกใหม่ น่าสนใจมากขึ้นเรื่อยๆ ตัวอย่างเช่น ห้องแชตใน www.exteen.com ซึ่งเป็นพื้นที่สำหรับสมาชิกที่เป็นวัยรุ่น ห้องแชตของ www.siamza.com เป็นต้น

2. Webboard หรือ Message board เป็นการฝากข้อความหรือคำถามไว้บนเซิร์ฟเวอร์ซึ่งมักจะเป็นคำถามที่ต้องการข้อมูลที่ลึกกว่าการตอบโต้กันแบบฉับพลันในห้องสนทนา (Chat room) ตัวอย่างเช่น สอบถามเกี่ยวกับเทคนิคการเขียนโปรแกรมวิธีการแก้ปัญหาเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์, วิเคราะห์วิจารณ์ต่างๆ ทั้งนี้เพราะการสนทนาแบบนี้มีเวลาในการคิด-กลั่นกรองข้อความที่จะได้-ตอบ นอกจากนี้ยังเป็นเวทีระดมความรู้ความคิดเห็นและแจ้งหรือประกาศสาระประโยชน์ต่างๆ ได้อีกด้วย เมื่อมีผู้เข้ามาอ่านและอยากใส่ข้อความโต้ตอบก็สามารถพิมพ์ไปได้ โดยจะมีการเก็บเอาไว้ภายใต้หัวข้อเดียวกันบนเซิร์ฟเวอร์ในระยะเวลาหนึ่ง ตัวอย่างเช่น www.pantip.com เป็นเว็บบอร์ดที่คนนิยมเข้าไปใช้บริการมาก

3. โปรแกรม Chat โดยเฉพาะ เป็นการสนทนากันโดยใช้โปรแกรมที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่ออำนวยความสะดวกในการคุยกันโดยเฉพาะ ซึ่งมีความสามารถในการคุยสูงกว่า 2 แบบที่ผ่านมา ตัวอย่างโปรแกรมรูปแบบนี้ เช่น PIRCH mIRC ICQ Yahoo และ MSN เป็นต้น ปัจจุบันโปรแกรมที่มีคนใช้บริการอย่างแพร่หลายก็คือโปรแกรม MSN หรือ (Window Live Messenger) และ Yahoo Messenger

จะเห็นได้ว่าการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์ เป็นการสื่อสารที่ก่อให้เกิดชุมชนที่มีปฏิสัมพันธ์กันทางคอมพิวเตอร์ (Human-machine assemblage) เข้ามามีบทบาทต่อการสื่อสารของ

คนในยุคปัจจุบันแทนการปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้า (Face-to-Face) ในอดีต เกิดการรวมตัวทางความคิดและเปิดเป็นชุมชนเสมือน (virtual community) ซึ่งไม่จำกัดทั้งเวลา สถานที่และการเปิดเผยตัวตนของสมาชิก ในกรณีของชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ กลุ่มบลูสกายโซเชียลี้ ลักษณะดังกล่าวนี้มีส่วนที่เอื้อต่อการรวมกลุ่มและนำเสนอตัวตนและอัตลักษณ์ของกลุ่มเกย์สีฟ้า เพราะชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ กลุ่มบลูสกาย โซเชียลี้เป็นพื้นที่ที่ไม่ได้มีการพบปะกันจริงทางกายภาพ ทำให้สมาชิกรู้สึกปลอดภัยที่จะเปิดเผยให้สมาชิกและผู้อ่านที่มีความสนใจเรื่องเกย์ได้รับรู้อัตลักษณ์ของแต่ละคน

2.3 แนวคิดเรื่องอัตลักษณ์ (Identity) ภาพตัวแทน (Representation) และความเป็นอื่น (The otherness)

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเรื่องอัตลักษณ์ (Identity) มาวิเคราะห์เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ด้วย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องเล่ากับอัตลักษณ์ของเกย์ที่แสดงผ่านเรื่องเล่าในแง่ที่ว่า เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนบลูสกาย โซเชียลี้ มีเนื้อหาที่ค่อนข้างเปิดกว้างเรื่องเล่าเหล่านี้เป็นช่องทางในการจะแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซเชียลี้ ว่าพวกเขาเป็นใคร ให้คำนิยามกับตัวเองอย่างไร มองตัวเองว่าแตกต่างจากคนอื่นอย่างไร การนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับอัตลักษณ์นี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอพอสังเขป และเน้นพิจารณาเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องเล่าของเกย์เท่านั้น อันจะช่วยให้เกิดความเข้าใจถึงลักษณะของอัตลักษณ์กลุ่มเกย์ในชุมชนบลูสกายโซเชียลี้ให้ดียิ่งขึ้น

“อัตลักษณ์” มีผู้ให้นิยามไว้ ดังนี้

William Outhwaite และ Tom Bottomore (Outhwaite and Bottomore, 1994, P.270-272 อ้างถึงใน ฉานฉนวนศ์ ปุรพัฒน์, 2540: 58) กล่าวว่า “Identity มีรากศัพท์จากภาษาละตินว่า Idem ซึ่งหมายความว่าเหมือนกัน อย่างเดียวกัน และความต่อเนื่อง” อย่างไรก็ตามโดยพื้นฐานทางภาษาอังกฤษ อัตลักษณ์มีความหมายสองนัยยะด้วยกัน คือ ความเหมือนและความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่แตกต่างออกไป นั่นคือการตีความความเหมือนกันบนพื้นฐานของความสัมพันธ์และการเปรียบเทียบกันระหว่างคนกับปรากฏการณ์รอบตัว เช่น ระหว่างคนกับคน คนกับวัตถุ หรือวัตถุกับวัตถุ

ในสองแง่มุม คือความคล้ายและความแตกต่าง (Richard Jenkins, 1996 ,pp.3-4 อ้างถึงในประสิทธิ์ ลิปรีชา , 2547 น.32-33)

พัฒนา กิติอาษา กล่าวว่า อัตลักษณ์เป็นเรื่องของการตั้งคำถามและการให้คำนิยามว่า “ตัวเราคือใคร” อัตลักษณ์เป็นเรื่องของการค้นหา ยืนยัน ทำทาย หรือตรวจสอบความเป็นตัวตนทั้งในระดับปัจเจกบุคคลและระดับสังคม แม้ว่าอัตลักษณ์จะมีลักษณะที่เลื่อนไหล เปลี่ยนแปลงและทับซ้อนในตัว แต่การแสดงอัตลักษณ์นั้นต้องการพื้นที่ทางสังคม (space) หรือเครื่องหมาย (marker) ทั้งในเชิงรูปธรรมและสัญลักษณ์ (พัฒนา กิติอาษา, 2546 : 20-23)

พิศิษฐ์ คุณวโรตม์ มองว่า อัตลักษณ์ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อตัวเองว่า “ฉันคือใคร” ซึ่งจะเกิดขึ้นจากการปฏิสังสรรค์ระหว่างตัวเรากับคนอื่น โดยผ่านการมองตนเองและการที่คนอื่นมองเรา อัตลักษณ์ต้องการความตระหนัก (awareness) และพื้นฐานของการเลือกบางอย่าง นั่นคือเราจะต้องแสดงตัวตนหรือยอมรับอย่างตั้งใจกับอัตลักษณ์ที่เราเลือก ความสำคัญของการแสดงตน ก็คือ การระบุได้ว่าเรามีอัตลักษณ์เหมือนกับกลุ่มหนึ่งและมีความแตกต่างจากกลุ่มอื่นอย่างไร และ “ฉันเป็นใคร” (พิศิษฐ์ คุณวโรตม์, 2546: 306-307)

เนื่องจากอัตลักษณ์เกี่ยวพันกับเรื่องการสื่อสาร ฉะนั้นด้านหนึ่งของอัตลักษณ์จึงเป็นปฏิสัมพันธ์ที่เราารู้สึกว่าเราเป็นพวกเดียวกับคนอื่น (self-ascription) และอีกด้านหนึ่งคนอื่นก็รู้สึกเช่นเดียวกับเราด้วย (ascription by others) อัตลักษณ์จึงเป็นการสื่อสารเพื่อกำหนดขอบเขตว่าเราเป็นใคร เราเหมือนหรือต่างจากคนอื่นอย่างไร มีใครเป็นสมาชิกกลุ่มเดียวกับเราบ้าง เราควรมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ อย่างไร และคนอื่น ๆ ควรจะสานสัมพันธ์กับเราอย่างไร นักวัฒนธรรมศึกษาเชื่อว่ากระบวนการหนึ่งที่คนเราก่อรูปตัวตนหรือประกอบสร้างอัตลักษณ์ขึ้นมา นั้นอาจดูได้จากกิจกรรมการบริโภคในชีวิตประจำวันของผู้คน เช่น การแต่งกาย การกินดื่ม การพูดภาษา การสร้างบุคลิกภาพ การใช้เวลาว่าง การดูหนังฟังเพลง ไปจนถึงรสนิยมและรูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่างหลากหลาย เช่น การเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวแบบสะพายเป้หรือ backpacker เป็นต้น (สมสุข หินวิมาน ,247 : 61-62)

แนวคิดเกี่ยวกับอัตลักษณ์ในเชิงสังคมศาสตร์นั้น เดอ ลาวิตา (De Lavita) (Hoult,1969 อ้างถึงใน สกลกานต์ อินทร์ไทร, 2539: 21) อธิบายว่า อัตลักษณ์เป็นคำตอบของคำถามที่ว่า “ฉันคือใคร”

และ “ฉันคือใครในสายตาผู้อื่น” บุคคลหนึ่งๆจึงมีหลายอัตลักษณ์ ซึ่งก็คือ การมองตนเองในแง่มุมต่างๆในฐานะสมาชิกหน่วยหนึ่งในสังคม ตัวอย่างเช่น อัตลักษณ์ทางชนชาติ (Ethnic identity) ที่หมายถึงกลุ่มคนที่แตกต่างกันไปจากคนส่วนใหญ่ในสังคม ด้วยคุณลักษณะที่เป็นเกณฑ์ต่างๆ เช่น ศาสนา ภาษา เชื้อชาติ ชุมชน ความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ ฯลฯ

สมสุข หินวิมาน (2547) กล่าวว่าโครงสร้างอัตลักษณ์ เกิดจากการจัดระบบของสังคมโดยกลุ่มสถาบันต่างๆในสังคม อันได้แก่ สถาบันทางเศรษฐกิจ สถาบันทางสังคมและสถาบันการเมือง ซึ่งล้วนแต่มีอิทธิพลกับสมาชิกในสังคม ดังนั้นบุคคลหนึ่งจึงต้องปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์เมื่อตนเข้าไปเป็นสมาชิกของสังคมใหม่ นั่นคือ อัตลักษณ์ของแต่ละบุคคลและอัตลักษณ์ร่วมของกลุ่มที่จะต้องปรับเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมและสังคมที่เปลี่ยนไป

อัตลักษณ์จึงแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คืออัตลักษณ์ของแต่ละบุคคล (Individual Identity) หรือการนิยามว่าตัวเราเป็นใคร โดยจะเกิดขึ้นได้จากการที่เรามีปฏิสัมพันธ์หรือสื่อสารกับบุคคลอื่นๆ และอัตลักษณ์ร่วม (Collective Identity) คือกลุ่มคนหนึ่งๆ จะมีอัตลักษณ์ร่วมกัน โดยอัตลักษณ์ร่วมกันนี้จะเป็นอย่างใดก็ได้ เช่น อาชีพ ภาษา ศาสนา แม้แต่ชนชั้นตามที่อยู่อาศัยศึกษา แต่ที่สำคัญคือกลุ่มที่มีลักษณะร่วมกันนี้จะต้องมีประเพณีบางอย่างที่เป็นกลุ่มของตัวเอง โดยที่สมาชิกของกลุ่มไม่จำเป็นต้องรู้จักสมาชิกอื่นๆทั้งหมด (ฝนวันจันทร์ ศรีจันทร์, 2513 : น.47)

แมคลุคซี (Maclucci) (Schlesinger p.,1993 : p.6-15 อ้างถึงใน สกลกานต์ อินทร์ไทร, 2539 : 22) อธิบายว่า อัตลักษณ์ร่วมนี้เป็นกระบวนการสร้างสำนึกร่วมของกลุ่มต่างๆในสังคม อันทำให้สมาชิกได้ตระหนักถึงลักษณะร่วมของกลุ่มและเข้าใจว่า “พวกเรา” มีลักษณะแตกต่างไปจาก “พวกเขา” อย่างไร สำนึกร่วมดังกล่าวสามารถสร้างและปรับเปลี่ยนได้โดยอาศัยสัญลักษณ์ต่างๆที่ถูกสร้างขึ้นในระบบวัฒนธรรมของกลุ่ม ดังนั้นสังคมและวัฒนธรรมจึงมีบทบาทในการสร้าง การดำรงรักษา และการปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์โดยตรง

นันทา วีรวิทยานุกูล (2543: 280) กล่าวว่า อัตลักษณ์ คือ สิ่งที่กำหนดทางเดินให้แก่เราเป็นสิ่งที่บ่งบอกว่าใครเป็นพวกเดียวกับเรา และมีคนที่แตกต่างจากเรา ส่วนใหญ่แล้ว อัตลักษณ์ จะถูกกำหนดโดยความแตกต่าง ซึ่งอาจจะมองเห็นได้ในลักษณะของการแบ่งแยกออกจากกัน เช่น อัตลักษณ์ในรูปแบบของความแตกต่าง ซึ่งอาจจะมองเห็นได้ในลักษณะของการแบ่งแยกออกจากกัน

เช่น อัตลักษณ์ในรูปแบบของความแตกต่างระหว่างชนชาติหรือความขัดแย้งด้านความเชื่อ เป็นต้น โดยมากแล้วอัตลักษณ์จะถูกสร้างขึ้นในลักษณะตรงกันข้าม เช่น คนผิวขาว-ผิวสี ความปกติ-ความเปี่ยงเบนจากปกติและผู้ชาย-ผู้หญิง

เมื่อพิจารณาความหมายของอัตลักษณ์ตามที่มีผู้ให้คำนิยามในช่วงต้นแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าแต่ละนิยามก็ล้วนอยู่ในทิศทางเดียวกันคือเห็นว่าอัตลักษณ์เป็นเรื่องของการพิจารณาตัวตนของตนและเป็นการตั้งคำถามแก่ตนเองและสังคมอย่างรอบด้านว่า ฉัน/เราเป็นใคร แสดงออกมาในด้านใดและ มีความเหมือน-แตกต่างจากคนอื่น/กลุ่มอื่นอย่างไร และการตั้งคำถามนี้ก็จะเป็นไปเพื่อตรวจสอบความเป็นตัวตนของตัวเองและสังคมที่เป็นอยู่ ทั้งนี้ก็เพื่อแสดงการรับรู้ในจุดยืนของตนและการมองของผู้อื่นที่มีต่อตนเอง

การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเล่าของเกย์ที่มีการแสดงอัตลักษณ์ของเกย์ผ่านเรื่องเล่า มีความสัมพันธ์กับเรื่องของอัตลักษณ์ทางเพศ (Gender Identity) อยู่มาก เพราะในเรื่องเล่านั้นจะมีการบ่งบอกความเป็นตัวตนของเกย์ซึ่งมีความแตกต่างจากชายแท้ ดังนั้นแนวคิดเรื่องอัตลักษณ์ทางเพศจะทำให้เข้าใจเนื้อหาในเรื่องเล่าของเกย์มากยิ่งขึ้น

ผู้ชายและผู้หญิงต่างก็มีอัตลักษณ์เป็นของตัวเอง ซึ่งเราเรียกว่า **“อัตลักษณ์ทางเพศ”** (Gender Identity) นั่นก็คือ การที่เรารับรู้ตนเองว่า เราคือผู้ชายหรือผู้หญิงและความเป็นผู้ชายและผู้หญิงนั้น ก็มีส่วนกำหนดบทบาทให้แก่เรา ทำให้เรารับรู้ว่า เราควรจะทำอะไรและมีความสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆรอบตัวเราอย่างไร อัตลักษณ์ทางเพศนั้นส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตและความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิง โดยที่ผู้ชายและผู้หญิงหลายคนอาจไม่รู้สึกรู้สึกละเลยแม้แต่น้อยและคิดเอาเองว่า อัตลักษณ์ทางเพศเป็นเรื่องธรรมชาติและติดตัวเรามาตั้งแต่เกิด แท้ที่จริงแล้วได้มีการโต้แย้งว่า อัตลักษณ์ทางเพศ มิได้เป็นเรื่องธรรมชาติหรือสิ่งที่ติดตัวเรามาตั้งแต่เกิดแต่อย่างใด หากแต่เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นท่ามกลางระบบสังคมที่มีการผลิตซ้ำทางวัฒนธรรมที่ “ชายเป็นใหญ่” (patriarchy) (นันทา วีรวิทยานุกูล, 2543 : 280)

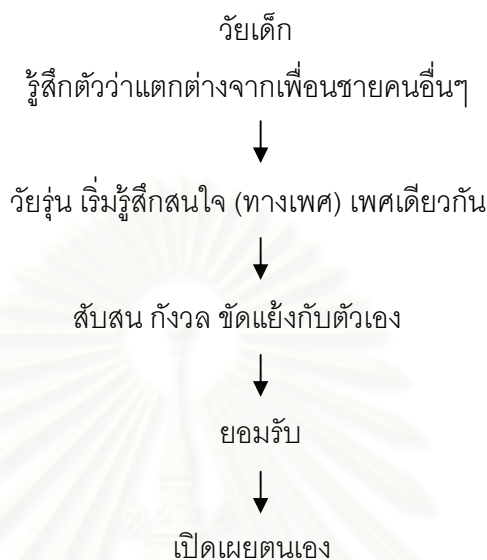
สุพร เกิดสว่าง (2546) กล่าวว่า โดยทั่วไปสังคมถือว่าคนมีสองเพศคือหญิงและชาย โดยมีเกณฑ์ (criteria) ทั้งทางด้านชีววิทยาและพฤติกรรม ซึ่งอาจขึ้นอยู่กับเกณฑ์และขนบธรรมเนียมประเพณี

จากงานวิจัยของสุพร เกิดสว่าง ที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องชายรักชายและพูดถึงอัตลักษณ์ทางเพศ นั้น สรุปได้ว่า อัตลักษณ์ทางเพศ (Gender Identity) มีเกณฑ์ต่างๆหลายอย่างคือ

1. ลักษณะของอวัยวะเพศภายนอก (external genital organs)
2. การเปลี่ยนแปลงเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น การเปลี่ยนแปลงจะทำให้หญิงและชายมีความแตกต่างกันชัดเจนขึ้น เช่น ชายจะมีหนวด มีเสียงแตก และเปลี่ยนเป็นเสียงห้าวกว่าเสียงหญิง เป็นต้น
3. ความสนใจหรือรสนิยมในเรื่องเพศ (sexual orientation) ความรู้สึกสนใจเรื่องเพศ เริ่มเกิดขึ้นเมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่วัยหนุ่มสาว เด็กจะเริ่มรู้สึกว่าเขาแตกต่างจากเพศตรงข้าม ความรู้สึกเป็นชายหรือหญิงจะมีความหมายมากกว่าตอนก่อนวัยรุ่น เพราะเขาจะเริ่มมีความรู้สึกทางเพศด้วย เด็กชายวัยรุ่นส่วนใหญ่จะเริ่มรู้สึกสนใจเพศหญิงและรู้สึกว่าตนเป็นชาย ส่วนเด็กชายที่เกิดชอบเพศเดียวกันก็จะรู้สึกว่าตนไม่เหมือนคนส่วนใหญ่
4. อวัยวะเพศภายใน (internal genital organs) อวัยวะเพศภายในเป็นสิ่งที่บอกความเป็นหญิงหรือความเป็นชายอีกอย่างหนึ่ง เช่น ผู้หญิงมีรังไข่ มดลูก ส่วนผู้ชายมีลูกอัณฑะ ภายในมีถุงเก็บน้ำอสุจิและต่อมลูกหมาก
5. โครโมโซม (chromosome) การตรวจโครโมโซมเป็นการตรวจที่สามารถพิสูจน์การเป็นหญิงหรือชาย (chromosomal sex) ซึ่งหญิงจะมีโครโมโซมเป็น XX ส่วนผู้ชายจะเป็น YY
6. นอกเหนือจากเกณฑ์ 5 ข้อที่กล่าวมาแล้ว เรายังอาจแยกหญิงและชายโดยการสังเกตกิจกรรมารยาท พฤติกรรม การแต่งกาย การใช้เครื่องประดับ ทรงผม ฯลฯ ซึ่งมักจะเป็นไปตามแนวปฏิบัติในแต่ละสังคม

นอกจากเกณฑ์บอกความเป็นหญิงและความเป็นชายข้างต้นแล้ว ยังมีอีกกระบวนการหนึ่งที่สำคัญมากของคนที่เป็นเกย์ นั่นก็คือ การรับรู้ความรู้สึกรักร่วมเพศ (Homosexual Identity) โดย สุพร เกิดสว่าง ได้กล่าวถึงประเด็นนี้ว่า การบวนการรับรู้การเป็นเกย์หรือรักร่วมเพศ อาจคล้ายคลึงกับการรับรู้ความเป็นชาย แต่ก็มีส่วนที่แตกต่างกัน เนื่องจากการรับรู้ของคนรักต่างเพศเป็นไปโดยไม่มีควมวิตกกังวลหรือความทุกข์ เพราะเป็นความรู้สึกที่ตรงกับความคาดหวังของสังคมแต่การรับรู้ว่าเป็น "รักร่วมเพศ" เป็นสิ่งที่อาจก่อให้เกิดความวิตกกังวลโดยเฉพาะเมื่ออยู่ในสังคมที่ไม่ยอมรับเกย์ (Homophobic society)

สรุปขั้นตอนในการรับรู้การมีรสนิยมแบบรักร่วมเพศ (สุพร เกิดสว่าง, 2546 : 49) คือ

จากแนวคิดเรื่องอัตลักษณ์ทางเพศที่กล่าวมาพอสังเขปข้างต้น จะเห็นได้ว่าการแบ่งความเป็นชายและความเป็นหญิง มีทั้งการใช้เกณฑ์ทางชีววิทยาและทางสังคม เรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โชโชตินั้นเป็นการแสดงออกของอัตลักษณ์ทางเพศของกลุ่มชายรักชายโดยใช้การแสดงออกทางสังคม

แนวคิดเรื่องอัตลักษณ์นั้นมีความเชื่อมโยงกับแนวคิดเรื่องภาพตัวแทน (Representation) ในแง่ของการนำเสนอภาพแทนตัวตนของกลุ่มชาวเกย์ ซึ่งจะต้องมีการนำเสนออัตลักษณ์ของเกย์ผ่านกระบวนการตีความและคัดเลือกเพื่อนำเสนอผ่านสื่อ เพราะเมื่อเกย์มีการรวมกลุ่มกันในสังคมออนไลน์ จะมีการพบปะ พูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและผลิตเรื่องเล่าออกมา โดยเรื่องเล่านี้ก็จะทำให้คนอ่านหรือเกิดความรู้สึกนึกคิดต่อเรื่องที่อ่านและอาจจะมีการตีความต่อสิ่งที่ได้อ่านและสร้างความหมายและการรับรู้ขึ้น ดังที่ รัตนา อรุณศรี(2547:17) กล่าวไว้ว่า มนุษย์เกือบทุกคนและสถานการณ์เกือบทุกสถานการณ์เกี่ยวข้องกับการตีความแทบทั้งสิ้น ความหมายที่เกิดขึ้นจากการตีความอาจไม่ใช่สิ่งที่เป็นตัวแทนของความจริงเสียทั้งหมด หากแต่เป็นเพียงบริบทบางประการเท่านั้น การตีความที่เกิดขึ้นจากการดึงเอาสิ่งหนึ่งออกจากบริบทที่เป็นอยู่ และใส่บริบทใหม่พร้อมความหมายใหม่เข้าไป ซึ่งได้แก่ กระบวนการในการสร้างภาพแทนความจริงหรือภาพตัวแทนนั่นเอง

มีผู้ที่ให้คำนิยามของคำว่า Representation ไว้ที่น่าสนใจ ดังนี้

Richard Dyer (อ้างถึงใน เจริญวิทย์ จิตติวรารักษ์ : 2544) ได้อธิบายความหมายของ Representation ไว้ว่า เป็นส่วนประกอบสำคัญของภาษาในสื่อที่มีระเบียบแบบแผน เพื่อใช้ในการนำเสนอภาพของโลกสู่ผู้รับสาร และเป็นเครื่องที่แสดงถึงภาพของลักษณะหรือเสนอภาพของกลุ่มสังคมแบบสรุปภาพเหมารวม (stereotype)

ส่วน Nick Lacey (1998) ได้อธิบายว่าถึงเรื่องนี้ เราสร้าง ความหมายกับสิ่งต่างๆ โดยให้ภาพที่เป็นตัวแทนสำหรับสิ่งเหล่านั้น สมาชิกของวัฒนธรรมเดียวกันมักจะมีความคิด การรับรู้แนวคิด และภาพในใจ ที่ทำให้พวกเขาคิด และรู้สึกเกี่ยวกับโลกและการตีความโลก โดยผ่านรหัสทางวัฒนธรรม (cultural codes) ร่วมกัน ซึ่งความคิดและความรู้สึกของพวกเขา ก็คือ ระบบแห่งภาพตัวแทน (system of representation) ที่อารมณ์ แนวคิด และภาพในใจจะถูกแสดงเป็นภาพตัวแทนออกมา (เจริญวิทย์ จิตติวรารักษ์ : 2544)

สจวร์ต ฮอลล์ (Stuart Hall, 1992 อ้างถึงในสมสุข หินวิมาน, 2547: 46-50) อธิบายว่า ภาพตัวแทนจะมีความเกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ (identity) และกระบวนการสร้างความเป็นอื่น (otherness) กล่าวคือ นักวัฒนธรรมศึกษาจะสนใจตั้งคำถามว่า เรากลายมาเป็นตัวเราในทุกวันนี้ได้อย่างไรและภาพตัวแทนของการสื่อสารได้สร้างนิยามให้เราเหมือนหรือต่างจากคนอื่นเช่นไร ซึ่งกลยุทธ์หนึ่งที่ถูกสร้างผ่านภาพตัวแทนดังกล่าวได้แก่ การสร้างความสัมพันธ์แบบขั้วตรงข้าม (binary opposition) ที่จะจำแนกแยะแยะความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งหนึ่งกับสิ่งอื่น อาทิ ระหว่างเรากับเขา ผิวขาวกับผิวดำ ทนสมัยกับล้ำหลัง อารยะกับอนารยะ และหลังจากนั้นก็จะมี การตัดสินคุณค่า/ความหมายของความสัมพันธ์ดังกล่าวเพื่อบอกว่าสิ่งใดเหนือกว่าสิ่งใด เช่น คนฝรั่งผิวขาวดีกว่า/ฉลาดกว่า/อารยะกว่า/มีอำนาจเหนือกว่าคนผิวดำหรือคนพื้นเมืองกลุ่มอื่นๆ

นอกจากนี้แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาสื่อในวิชาการเป็นสื่อกลางและการเป็นตัวแทนนำเสนอ (mediation and representation) มีแนวคิดหลักอันหนึ่งที่ใช้ในการให้ความหมายคำว่า representation ซึ่งมีอยู่ 3 ความหมาย (Michael O' Shaughnessy, 2005 : 73) ดังนี้

1. ดูเหมือนหรือคล้ายคลึง
2. เป็นตัวแทนสำหรับบางสิ่งบางอย่างหรือบางคน
3. นำเสนอเป็นครั้งที่สอง –เสนอซ้ำ (re-present)

สมสุข หินวิมาน (2547 : 46-50) อธิบายถึงแนวคิดเรื่องภาพตัวแทน (representation) ไว้ว่าเป็นแนวคิดที่พยายามวิเคราะห์ว่าโลกรอบตัวเราถูกประกอบสร้างขึ้นโดยสังคม (socially constructed) และสืบทอดเผยแพร่มาถึงตัวเราได้อย่างไร เช่น ตัวจริงของอดีตประธานาธิบดีอิรัก ซัดดัม ฮุสเซน ได้รับการสร้างผ่านภาพหรือภาพตัวแทน ของสื่ออย่างไรและคนแต่ละคนรับรู้ภาพความเป็นจริงดังกล่าวอย่างไร ทั้งนี้คำถามที่นักวัฒนธรรมศึกษามักจะถามต่อออกไปอีกก็คือ ใครหรืออุดมการณ์ชุดใดที่มีอำนาจ (power) ในการผลิตและเผยแพร่ภาพตัวแทนดังกล่าวมาสู่มวลชน

วิลาสินี พิพิธกุล (2544) กล่าวว่า ภาพตัวแทน (Representation) คือ ผลผลิตของความหมายกระบวนการคิด ความเชื่อ ความรู้สึก อุดมการณ์ของเราผ่านการสื่อสาร โดยเป็นการเชื่อมโยงความคิดเข้ากับโลกแห่งความเป็นจริงหรือโลกแห่งจินตนาการ การร่วมวัฒนธรรมเดียวกันทำให้เรารับรู้ความหมายจากภาพตัวแทนเหมือนกัน นอกจากนั้น การที่ภาพตัวแทนมีความหมายก็เพราะมีความสอดคล้องกับบรรทัดฐานและคุณค่าที่คงอยู่แล้วในวัฒนธรรมนั้น

ทั้งนี้ภาพตัวแทน ไม่ใช่เป็นเพียงภาพที่สะท้อนของสิ่งที่มีอยู่ในโลกของความเป็นไปได้เท่านั้น การเน้นหนักเรื่องการสร้างตัวตนที่ไม่ใช่การค้นพบใหม่ของการเป็นตัวตนพื้นฐานและไม่ใช่ตัวตนภายนอก แต่จะอยู่ในรูปของ “ตัวแทน” เช่นเดียวกับภาพยนตร์ที่ไม่ใช่กระจกที่จะสะท้อนทุกอย่างที่มี แต่จะเลือกเอาบางอย่างในรูปแบบของ “ตัวแทน” ซึ่งสามารถบอกถึงสิ่งใหม่หรือเป็นการต่อยอดสิ่งเก่า เช่น เกย์ จะมีภาพปรากฏในสังคมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผิดปกติเบี่ยงเบน หรือ อารมณ์รุนแรง เป็นต้น (เจริญวิทย์ จิตติวารักษ์ ,2544 :29)

อภิญา เฟื่องฟูสกุล (2543) ได้เสนอความคิดเรื่องกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ว่าความเป็นตัวเรามีลักษณะคล้ายเหรียญที่มีสองด้านซ้อนทับกันอยู่ ว่าททกรรมจะหยิบยื่นภาพตัวแทน (representative) ของความเป็นหญิง ความเป็นชาย ความเป็นไทย ฯลฯ มาให้ อัตลักษณ์เหล่านี้ จะทำหน้าที่เรียกร้องและหล่อหลอม (interpellate) รวมทั้งวางตำแหน่งทางสังคม เป็นสิ่งที่แสดง “ความเป็นตัวเรา” ในอีกแง่มุมหนึ่ง

จากข้างต้น ภาพตัวแทน (representation) จึงเป็นการสร้างตัวตนที่ผ่านสื่อบางอย่างซึ่งไม่ใช่ภาพสะท้อนความจริงหรือตัวตนทั้งหมดของสิ่งที่มีอยู่ ไม่ใช่ตัวตนอย่างเป็นเป็นจริงๆ ในทุกด้าน แต่จะอยู่รูปของ “ตัวแทน” ซึ่งเพียงแค่นี้ “ความเหมือน” หรือ “คล้ายคลึง” กับภาพต้นแบบและการนำมาเสนอใหม่อีกครั้งก็เป็นการเสนอซ้ำ ซึ่งภาพตัวแทนนั้นเกิดจากการเลือกนำเสนอซึ่งเป็นกระบวนการในการสร้างความหมายและคุณค่าให้กับสิ่งที่กล่าวถึง

จากแนวคิดเรื่องอัตลักษณ์และภาพตัวแทนนั้นนำมาสู่แนวคิดเรื่องความเป็นอื่น เพราะเกย์ถือเป็นบุคคลและกลุ่มคนที่สังคมยังมีความคลางแคลงใจและมองคนที่เป็นเกย์อย่างแปลกแยก ถูกมองว่าเป็น “เพศที่ผิดปกติ” เป็นชนส่วนน้อยหรือ “คนชายขอบ” ของสังคม และถูกปฏิบัติจากคนในสังคมอย่างไม่เท่าเทียม

พิเชษฐ สหายพันธ์ (2545) กล่าวว่า “ความเป็นอื่น” ซึ่งเป็นผลโดยตรงประการหนึ่งจากจารีตของการศึกษาในแบบมานุษยวิทยา เกิดขึ้นจากทัศนระของการมอง “คน” และ “พื้นที่” บนพื้นฐานความคิดแบบความเป็นศูนย์กลางที่เกิดจากความใกล้ชิดคุ้นเคยด้วยระเบียบประเพณีปฏิบัติของนักมานุษยวิทยา โลกจึงถูกแบ่งง่ายๆ ออกเป็น “ที่นี่” และ “ที่อื่น” “ที่นี่” หมายถึงโลกที่ชาวตะวันตกคุ้นเคยหรือดินแดนที่เรียกว่ายุโรป ส่วน “ที่อื่น” มักจะหมายถึงดินแดนที่ตั้งอยู่บนพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่อยู่ห่างไกลออกไปจากยุโรป เช่น ดินแดนแถบเอเชีย แอฟริกา และแม้แต่อเมริกาก็ถูกเรียกจากชาวยุโรปว่าเป็น “โลกใหม่” เมื่อพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ของโลกถูกแบ่งส่วนออกไปแล้ว คนในพื้นที่นั้นก็ถูกจำแนกออกไปตามโลกที่แบ่งดังกล่าว ดังนั้นผู้คนในดินแดนที่ไม่ใช่ยุโรปจึงถูกมองว่าเป็น “คนอื่น” ไปโดยปริยาย

ความเป็นอื่นจึงเกิดขึ้นในกรอบความคิดที่อยู่ในรูปของ “โครงสร้าง” ความคิดแบบชั่วคราวข้ามคือ ศูนย์กลาง-นอกศูนย์กลาง และพวกเรา – พวกคนอื่น ในกรอบความคิดแบบนี้ความเป็นอื่นจะเกิดขึ้นในอาณาบริเวณที่อยู่นอกศูนย์กลางและกลุ่มที่มีใช้พวกเรา (พวกที่อยู่ในศูนย์กลาง) ด้วยความเป็นอื่นนี้เองที่ทำให้คำอธิบายของนักมานุษยวิทยาในยุคแรกๆ มีต่อวัฒนธรรมของคนต่างชนเผ่าที่อยู่ห่างไกลออกไปว่าเป็นวัฒนธรรมที่แปลกประหลาดพิสดารและตั้งอยู่บนมาตรฐานคนละชุดของคนในยุโรป เมื่อยุคแห่งความสนใจของนักมานุษยวิทยาในการศึกษาชนเผ่าที่อยู่ห่างไกลสิ้นสุดลงนับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 และการสิ้นสุดของยุคอาณานิคมตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 50 เป็นต้นมาทำให้ยุโรปต้องหันมาฟื้นฟูตนเองและให้ความสนใจกับการเปลี่ยนแปลงตัวเองมากขึ้น นับจากช่วงเวลานี้งาน

ศึกษาชีวิตของคนที่อยู่ในเมืองได้ขยายตัวเป็นอย่างมาก การหวนกลับมาศึกษาสังคมตัวเองมีมากขึ้น ความซับซ้อนภายในของสังคมยุโรปเองได้ทำให้นักมานุษยวิทยาตั้งคำถามใหม่ๆ มากมาย

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่าพื้นที่ของความเป็นอื่นไม่ได้จำกัดอยู่ในความคิดแบบเดิม แต่พื้นที่ของความเป็นอื่นนั้นสามารถเกิดขึ้นได้ในพื้นที่หรือสังคมที่ตัวเราอาศัยอยู่ โดยพิจารณาจากกลุ่มสังคมที่ดำเนินชีวิตอยู่คนละมาตรฐานและคุณค่าทางจริยธรรมที่คนในสังคมส่วนใหญ่ยอมรับ (พิเชษฐ สายพันธ์, 2545: 45)

ความเป็นอื่นที่สังคมมอบให้ “เกย์” จึงทำให้เกย์นั้นถูกจัดเป็นคนชายขอบ โดยเมื่อกล่าวถึงแนวคิดนี้นั้นจะเห็นภาพชัดเจนในสังคมปัจจุบันเพราะสังคมไทยนั้นมีการขยายตัวทั้งทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรม ก่อให้สังคมเกิดความหลากหลายในด้านต่างๆ รวมทั้งทั้งลักษณะประชากรและพฤติกรรมต่างๆ ของคนในสังคม เกย์เป็นกลุ่มหนึ่งที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ต่างไปจากมาตรฐานของสังคมที่ยึดมั่นในกรอบความคิดเรื่องเพศที่เห็นรักต่างเพศเป็นใหญ่ เกย์จึงจัดได้ว่าเป็นกลุ่มที่มีวัฒนธรรมย่อยเป็นของตัวเอง ดังที่ พิชเชษฐ สายพันธ์(2545) อธิบายถึงชีวิตเมืองว่ามีความซับซ้อนและประกอบด้วยกลุ่มคนที่แตกต่างกันหลากหลาย จนทำให้เกิดกลุ่ม อัตลักษณ์วัฒนธรรมเฉพาะ (specific cultural identity groups) ขึ้นมากมาย เช่น กลุ่มอัตลักษณ์ทางเพศเกย์ - เลสเบียน กลุ่มชาวชุมชนแออัด กลุ่มเด็กเร่ร่อน กลุ่มคนเก็บขยะ เป็นต้น แต่ละกลุ่มต่างก็ดำเนินชีวิตตามครรลองที่เป็นมาตรฐานเฉพาะกลุ่ม ซึ่งอาจเป็นชุดมาตรฐานที่ได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากสังคมใหญ่ที่ตนสังกัดอยู่ จึงพบอยู่เสมอว่า กลุ่มสังคมที่มีความหลากหลายเหล่านี้ต่างก็เป็นที่รู้จัก เข้าใจ และได้รับการยอมรับในระดับที่แตกต่างกัน เนื่องจากถูกกำหนดด้วยคุณค่าในระเบียบมาตรฐานทางจริยธรรมและการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกัน “ความเป็นอื่น” ในสังคมเมืองจึงเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น ในบริบทของเมือง “ความเป็นอื่น” จึงเกิดขึ้นซ้อนทับกันบนระนาบทาง “พื้นที่” (space) ชุดเดียวกัน เนื่องจากพื้นที่เมืองมิได้ถูกจำกัดโดยเส้นเชิงต่อกรที่คนกลุ่มต่างๆ เข้ามาใช้ดำเนินชีวิต เราจึงพบว่า ผู้คนที่เดินสวนกันไปมาหรือใช้ชีวิตบนพื้นที่เดียวกัน ยังคงมีกำแพงของความเป็นกลุ่มสมาชิกที่แตกต่างกันมาทั้งที่ต่างก็ดำเนินชีวิตอยู่บนระนาบทางพื้นที่เดียวกัน พื้นที่ (space) จึงถูกทำให้กลายเป็นสถานที่ (place) ที่มีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับกลุ่มสังคมหรือคนเมืองที่ต้องการเข้ามาใช้ชีวิตเพื่อแสวงหาตัวตนภาพลักษณ์ เพื่ออัตลักษณ์ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการสร้างความแตกต่าง ตราบเท่าที่เมืองยังถูกมองว่าเป็น “โลกของคนแปลกหน้า”

หากพิจารณาถึงในแง่ของเพศสภาพ “เกย์” นั้นก็ถูกมอง “ความเป็นอื่น” ให้เพราะไม่มีคุณลักษณะที่เป็นเพศชาย –หญิง ตามกรอบที่สังคมวางไว้ “เกย์” จึงถูกจัดให้เป็น “คนชายขอบ” (marginal people)

โดยมีผู้ให้คำนิยามคนชายขอบไว้ดังนี้

พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2524 ได้ให้คำนิยามกลุ่มชายขอบเอาไว้ว่า

“กลุ่มชายขอบ” (marginal group) หมายถึง กลุ่มที่ยังไม่ถูกกลืนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มใหญ่อย่างสมบูรณ์ กลุ่มที่ละทิ้งวัฒนธรรมเดิมของตนไปบางส่วน และยังไม่ได้เป็นที่ยอมรับอย่างสมบูรณ์ ในวัฒนธรรมใหม่ที่กลายมาเป็นวิถีชีวิตของตน คำนี้มักจะนำมาใช้กับกลุ่มคนที่อพยพย้ายเข้ามาอยู่ใหม่ ในกลุ่มคนนี้จะมีวัฒนธรรมต่างๆ ผสมกันมากมาย ดังนั้นทัศนคติ คุณค่า และแบบอย่างพฤติกรรมที่แสดงออกมาจึงมิได้มีลักษณะเป็นของวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง”

สุริยา สมุทคุปดี และพัฒนา กิติอาษา (2542) ให้นิยาม “คนชายขอบ” (marginal people) ว่า คือ กลุ่มคนที่มีชีวิตอยู่กึ่งกลางหรือห่างไกลจากศูนย์กลางทั้งในทางภูมิศาสตร์และสังคม วัฒนธรรม ในทางภูมิศาสตร์ คนชายขอบ มักจะเป็นกลุ่มคนที่ต้องเคลื่อนย้ายจากภูมิลำเนาดั้งเดิม ด้วยเหตุผลทางธรรมชาติ เศรษฐกิจ การเมืองและสังคม วัฒนธรรม การตั้งถิ่นฐาน การประกอบอาชีพ หรือวิถีชีวิตคนกลุ่มนี้ต้องเผชิญกับการแก่งแย่งแข่งขันเพื่อเข้าถึงทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด ถูกกีดกัน และเอารัดเอาเปรียบจากคนกลุ่มใหญ่ซึ่งอาศัยอยู่ในดินแดน หรือเขตภูมิศาสตร์นั้นมาก่อน ในทางสังคมวัฒนธรรม คนชายขอบ ย่อมเป็นคนกลุ่มน้อยในสังคมใหม่ วัฒนธรรมประจำกลุ่มจึงเป็นวัฒนธรรมย่อยที่ไม่ได้รับการยอมรับหรือได้รับการเลือกปฏิบัติจากผู้คนในกระแสวัฒนธรรมหลัก การเรียนรู้การปรับตัวและการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อที่จะเอาตัวรอดหรือมีชีวิตอยู่ภายใต้สภาพการณ์ดังกล่าว จึงเป็นสาระสำคัญของวิถีชีวิตของประชากรที่อาศัยอยู่ในวัฒนธรรมชายขอบ

แนวคิดเรื่องเกย์เป็นคนชายขอบ เป็นการมองโดยใช้เกณฑ์สังคมและวัฒนธรรมเป็นที่ตั้ง เกย์จัดเป็นกลุ่มคนที่อยู่ในวัฒนธรรมย่อยซึ่งไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเท่าที่ควร เกย์จึงกลายเป็นคนชายขอบที่เกิดจาก “เพศสถานะ” และถูกเลือกปฏิบัติจากกลุ่มกระแสวัฒนธรรมหลักในสังคมซึ่งมีอำนาจมากกว่า

2.4 แนวคิดเรื่องศาสตร์เรื่องเล่า (Narratology)

การศึกษาวิจัยเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกายไซไซตอนนี้ ผู้วิจัยศึกษาเรื่องเล่า 2 รูปแบบคือ บันทึกประสบการณ์ชีวิตและเรื่องแต่งเพื่อความบันเทิง (นวนิยายและเรื่องสั้น) การใช้ทฤษฎีนี้เข้ามาช่วยอธิบายจะทำให้เข้าใจเรื่องเล่าได้ชัดเจนขึ้น

เมื่อพิจารณาถึงความหมายของศาสตร์เรื่องเล่า (Narratology) จะพบว่าเป็นทฤษฎีของเรื่องเล่า นับเป็นเครื่องมือที่ช่วยในการทำความเข้าใจและวิเคราะห์เรื่องเล่า (Narrative) หลากหลายประเภทที่ “บอกเล่าเรื่องราว” โดยไม่จำกัดว่าเป็นวรรณกรรมเท่านั้น (Mike Bal, 1999: 3)

อิรวดี ไตลังคะ (2546) ได้อธิบายถึงศาสตร์แห่งการเล่าเรื่อง ว่าที่แท้แล้วก็คือ ทฤษฎีของเรื่องเล่า เป็นการศึกษาธรรมชาติ ลักษณะและหน้าที่ซึ่งเป็นลักษณะร่วมของเรื่องเล่าแบบต่างๆ การหา ลักษณะร่วมนี้ถือเป็นแก่นแท้ของศาสตร์นี้ ซึ่งเชื่อว่าเรื่องเล่าประเภทเดียวกัน (เช่นประเภทพาฝัน ลึกลับ ผจญภัย เขย่าขวัญ ฯลฯ) ย่อมมีลักษณะร่วมกันที่อาจถือได้ว่าเป็น “กฎ” ของงานเขียนประเภทต่าง ๆ นั้นเอง ข้อที่พึงสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ ศาสตร์นี้ไม่ได้ศึกษาเฉพาะวรรณคดีเท่านั้นแต่เป็นการศึกษา “เรื่องเล่า” (narrative) ทุกชนิด โดยคำว่า “เรื่องเล่า” หมายถึง เหตุการณ์สมมติที่ร้อยเรียงเป็นเรื่องราว ซึ่งอาจจะสื่อได้ทั้งในแง่ของตัวอักษร เสียงภาพ ดังนั้น คำว่า เรื่องเล่าจึงกินความไปถึงนิทานที่เล่าแบบมุขปาฐะ กวีนิพนธ์ บันทึกคดี ภาพเขียน ภาพยนตร์ การ์ตูน ทรานสไดที่สื่อเหล่านี้แสดงเหตุการณ์ที่ร้อยเป็นเรื่องราว (โอเนก้าและแลนดา Onega & Landa, 1996 อ้างถึงใน อิรวดี ไตลังคะ ,2546)

เครื่องมือที่จะนำไปสู่การวิเคราะห์เพื่อเข้าใจเรื่องเล่านั้นสามารถวิเคราะห์ได้ตามองค์ประกอบต่างๆ อันเป็นลักษณะร่วมของเรื่องเล่า อิรวดี ไตลังคะ (2546) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ใช้ในการวิเคราะห์เรื่องเล่า ประกอบด้วย การวิเคราะห์โครงเรื่อง (plot) การวิเคราะห์กลวิธีการเล่าเรื่อง โดยจะวิเคราะห์ถึงผู้เล่าเรื่อง (narrator) และการนำเสนอเรื่อง ตัวละคร (character) ฉาก (setting) และแนวคิด (theme)

จากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับกับการศึกษาเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจะใช้หลักทฤษฎีทางเพศภาวะ (Gender) ชุมชนเสมือน (Virtual Community)

อัตลักษณ์ (Identity) ภาพตัวแทน (Representation) ความเป็นอื่น (The otherness) และศาสตร์เรื่องเล่า (Narratology) มาประยุกต์ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะและบทบาทหน้าที่เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย โชไชตีว่ามีลักษณะอย่างไร มีบทบาทหน้าที่อย่างไร ตลอดจนทำให้เข้าใจถึงความเป็นตัวตนของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โชไชตีว่ามีลักษณะเช่นไร อันจะทำให้เห็นอีกแง่มุมหนึ่งของกลุ่มเกย์ซึ่งเป็นกลุ่มชนที่ยังต้องการความเข้าใจจากคนในสังคมอีกมาก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิศรุต บลูสกาย หรือแต่เดิมในตอนแรกใช้ชื่อว่า เกย์บัตร์ผ่าน ซึ่งเป็นเจ้าของกระทู้ได้ตั้งกระทู้เกริ่นไว้ในตอนเริ่มต้นว่าตนเองต้องการจะเล่าประสบการณ์ชีวิตเกย์ของตนซึ่งมีความแตกต่างจากเกย์ในความรู้ที่ผ่านมาของคนทั่วไป สิ่งที่วิศรุตแสดงเจตนาออกมาสามารถสร้างความสนใจให้กับสมาชิกคนอื่นๆในพันทิปได้เข้ามาได้ตอบในกระทู้ เกิดการพบปะพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นจนเกิดการรวมตัวเป็นชุมชนบลูสกายขึ้นมาในภายหลัง

จากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมของผู้วิจัยพบว่ากระทู้แรกเริ่มนี้ถือเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญเพราะเป็นการเปิดประเด็นใหม่ในห้องถมนักเขียน เนื่องจากก่อนหน้านั้นเรื่องเกี่ยวกับเกย์มักจะไปพูดคุยกันในห้องลุ่มพินีมักกว่า และเป็นการถามตอบปัญหาเฉพาะบุคคลเฉพาะประเด็นมากกว่าจะเป็นการนำเสนอเรื่องเล่าของเกย์เหมือนที่ วิศรุต เสนอ ในกระทู้แรกนี้มีสมาชิกพันทิปเข้ามาอ่านเป็นจำนวนมาก แม้จะไม่ได้มีสถิติอย่างชัดเจนว่ามีคนเข้ามาอ่านจำนวนเท่าไร แต่จากการตอบกระทู้หรือการแสดงความคิดเห็นพบว่า มีผู้เข้ามาแสดงความคิดเห็นจำนวนมากนับได้ถึง 175 ความคิดเห็นจนกระทั่งกลายเป็นเรื่อง “Talk of the web” หรือเป็นเรื่องที่มีคนในเว็บพันทิปพูดถึงกันเป็นจำนวนมากและมีการโหวตให้กระทู้นี้เป็น “กระทู้แนะนำ” * สำหรับสมาชิกทั่วไปอีกด้วย หลังจากที่มีคนให้ความสนใจและเข้ามาพูดคุยกันในกระทู้นี้อย่างหลากหลายเพศสภาพ โดยเฉพาะมี “เกย์” จำนวนไม่น้อยที่ได้เข้ามาเปิดเผยตัวตนและพูดคุยกับ วิศรุต อย่างเปิดเผย และต่อมาจากกระทู้ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ก็ได้มีการเริ่มเรียกตัวเองในชื่อว่า “กลุ่มบลูสกาย” ในเวลาต่อมา ตามลักษณะความเป็นเกย์สีฟ้าที่ วิศรุต หัวหน้ากลุ่มได้นิยามความเป็นเกย์ของตัวเองขึ้นมา

กลุ่มบลูสกายโซเชียลมีสมาชิกหลายกลุ่มย่อย สมาชิกส่วนใหญ่ที่เข้ามาในชุมชนนี้จะเป็นสมาชิกของเว็บไซต์พันทิปที่เข้าไปมีส่วนร่วมในกระทู้ต่างๆของพันทิปคาเฟ่ และเมื่อกระทู้ของกลุ่มบลูสกายโซเชียลได้ขึ้นเป็นกระทู้แนะนำก็จะเข้ามาอ่าน บางคนก็เข้ามาอ่านเพียงอย่างเดียวแต่ไม่มีส่วนร่วมใดๆ แต่ก็มีจำนวนไม่น้อยที่เข้ามาอ่านและพูดคุยกับ วิศรุต และสมาชิกคนอื่นๆที่โพสต์แสดงความคิดเห็นในกระทู้นี้

การสื่อสารกันในกลุ่มบลูสกายโซเชียลนั้น เริ่มต้นมาจากการที่สมาชิกที่เข้ามาใช้บริการเว็บไซต์พันทิปและเกิดการรวมตัวกันขึ้นจนมีลักษณะเป็นเหมือนครอบครัวก็เพราะเกิดจากรื่อง

* กระทู้แนะนำ หมายถึง กระทู้ที่ได้รับความสนใจจากสมาชิกในเว็บไซต์พันทิปดอตคอมเป็นจำนวนมาก และเมื่อสมาชิกเห็นว่าเป็นกระทู้ที่มีสาระเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมก็จะกดโหวตให้เป็นกระทู้แนะนำเพื่อแนะนำให้สมาชิกคนอื่นได้เข้ามาอ่าน

เล่าของ “วิศรุต” ผู้นำกลุ่มที่สื่อสารไปยังผู้อ่านทำให้เกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจในชะตากรรมของ เกย์ และสมาชิกบางคนก็มีความเชื่อหรือประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันกับผู้นำกลุ่มจึงทำให้เกิด การรวมตัวที่เหนียวแน่นมากยิ่งขึ้น จึงนับได้ว่า วิศรุต เป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อกระบวนการ สร้างกลุ่มเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นคนที่ริเริ่มและเป็นจุดศูนย์กลางในการพบปะ พูดคุย การตอบ คำถาม และการดูแลสมาชิกในกลุ่ม

ลักษณะของชุมชนบลูสกายนี้อาศัยพื้นที่กระทู้ในเว็บบอร์ดเป็นศูนย์กลางของการรวมกลุ่ม ซึ่งชื่อกระทู้สามารถสร้างแรงดึงดูดให้สมาชิกเว็บไซท์พันทิปเข้ามาอ่านได้ง่าย ทั้งนี้สืบเนื่องจากใน ช่วงเวลานั้นมีละครชุดโทรทัศน์เรื่อง “รักแปดพันเก้า” ของค่ายเอ็กแซ็กท์ ซึ่งออกอากาศทางช่อง 9 อ.ส.ม.ท. เป็นละครชุดที่ได้รับความนิยมและเกิดกระแสการพูดถึงอย่างหนาหู เพราะเป็นละครชุด ที่นำเสนอความรักของคู่รักในหลายรูปแบบ และหนึ่งในนั้นก็คือ ความรักของ “จอนกับที” ผู้วิจัย เห็นว่าละครชุดเรื่องนี้เป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญในการนำเสนอภาพลักษณ์ของ “เกย์” ในสื่อโทรทัศน์ที่ เปลี่ยนไปจากสมัยก่อนซึ่งมักจะนำเสนอภาพเกย์ให้มีความทับซ้อนกับกะเทย และบทบาทที่ เกี่ยวกับเกย์มักจะเป็นตัวประกอบของเรื่อง ไม่ได้มีผลต่อแก่นเรื่องนัก มักจะมีบทบาทเพียงเป็น สีสันของเรื่อง ในลักษณะที่ตัวละครมีบุคลิกที่น่าตลกขบขัน ขวนหัวเราะ แต่ในละครชุดเรื่อง “รักแปดพันเก้า” นี้ มีการนำเสนอภาพเกย์ให้มีความละเอียดลึกซึ้งทางอารมณ์เป็นความรักที่ บริสุทธิ์ ตัวละครเกย์มีลักษณะความเป็นชายค่อนข้างสูง ซึ่งดูจากภายนอกไม่สามารถตัดสินได้ ในทันทีว่าเป็นหรือไม่เป็นเกย์หรือไม่ นอกจากนี้ยังไม่เน้นการนำเสนอเรื่องเพศสัมพันธ์ หากแต่ นำเสนอทัศนคติและอุปสรรคและปัญหาของเกย์ในการดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมที่รักต่างเพศเป็น ใหญ่

จากกระแสตอบรับที่มีต่อเรื่องเกย์ในละคร ทำให้มีคนจำนวนมากได้เข้ามาในเว็บไซท์ พันทิป ห้องเฉลิมไทย เพื่อเข้ามาพูดคุยเรื่องเกย์จากในละคร ผู้วิจัยพบว่าตัวละคร “ที-จอน” ซึ่งเป็นคู่รักเกย์ในละคร สามารถสร้างความเข้าใจในมุมที่แตกต่างไปจากเดิมต่อผู้ชมได้ และดู เหมือนว่าสังคมเริ่มมองเกย์แตกต่างจากกะเทยมากขึ้น สืบเนื่องมาจากกระแสวัฒนธรรมประชา นิยมโดยใช้สื่อละครชุดทางโทรทัศน์นั้นทำให้คนในเว็บไซท์พันทิปเริ่มให้ความสนใจ ดังจะเห็นได้ จากที่มีหลายคนเข้ามาแสดงความคิดเห็นในกระทู้ห้องเฉลิมไทย ซึ่งเป็นเป็นห้องที่เกี่ยวกับละคร โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และการ์ตูน และหนึ่งในผู้คนที่เข้ามาคือกลุ่มเกย์ที่มาจากเว็บบอร์ดต่างๆ เมื่อเข้ามาในห้อง “เฉลิมไทย” แล้วก็จะเข้าไปอ่านกระทู้ในห้องอื่นๆด้วย จากจุดนี้ “วิศรุต” ผู้นำ กลุ่มบลูสกายได้ให้ความคิดเห็นว่า ถือเป็นจุดเปลี่ยนที่ทำให้เกย์จำนวนมากอพยพจากเว็บเกย์ เฉพาะกลุ่มที่มุ่งเน้นแต่เรื่องเพศสัมพันธ์ให้เข้ามาในพื้นที่ของพันทิปเพื่อพูดคุยกันในประเด็น

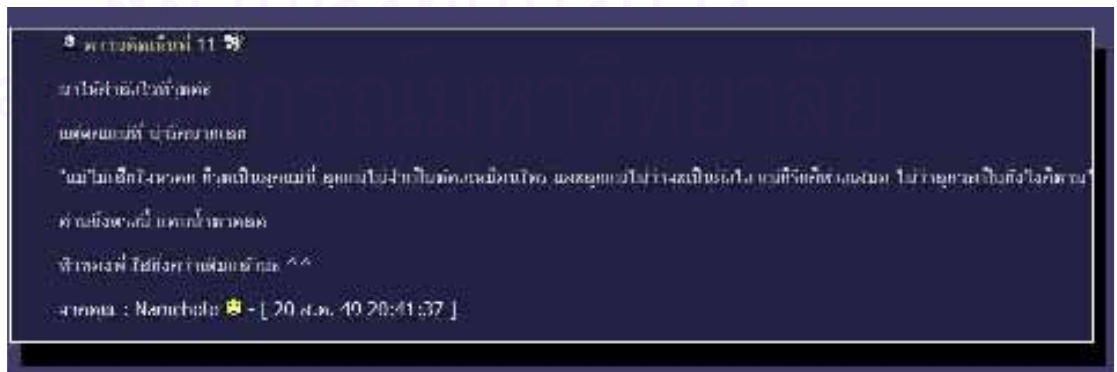
ภาพลักษณ์ของเกย์ที่น่าเสนอนั้นในละครชุดรักแปดพันเก้า ซึ่งมีการแลกเปลี่ยนทางความคิดถึงประเด็นปัญหาต่างๆในชีวิตของเกย์ ตัวตนที่แท้จริงของเกย์ มากกว่าจะเน้นเรื่องหาคู่ออย่างเดียวจนกระทั่งเกย์เหล่านั้นและคนทั่วไปได้เข้ามาอ่านในกระทู้แรกของ “วิศรุต” หรือ “เกย์บัตรผ่าน” ก็มีการเข้ามามีส่วนร่วมโดยการแสดงความคิดเห็นด้วย ตัวอย่างข้อความแสดงความคิดเห็นหรือการตอบโต้กระทู้ เช่น

ผมเข้ามาอ่าน ด้วยความพยายามที่จะเข้าใจ
 เพราะแม้จะผ่านโลกมามากแล้วแต่ก็ไม่เข้าใจจริง ๆ ว่า
 ชีวิตของผู้ที่ปกปิดซ่อนเร้นเหล่านี้เป็นอย่างไร
 ในครั้งแรกนี้พอจะแยกออกได้เป็นหลายเพศ คือ
 ชายแสดงตัวเป็นหญิงอย่างที่ประกวดกันจนได้มงกุฎ
 ชายที่ไม่แสดงเป็นหญิงแต่ชอบชายด้วยกัน
 ชายที่เป็นชายธรรมดาแต่ชอบชายด้วยกัน

หญิงที่ชอบแสดงเป็นชายและชอบหญิงด้วยกัน
 หญิงที่เป็นหญิงธรรมดาแต่ชอบหญิงด้วยกัน
 หญิงที่เกิดมาแต่กาย จิตใจเป็นชายเต็มร้อย
 ผมจะติดตามต่อไปด้วยความสนใจครับ.

(เจี๊ยะตั๋ย : กระทู้ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป))

นอกจากจะติดตามด้วยความสนใจแล้ว ยังมีความคิดเห็นจากสมาชิกในเว็บไซต์พันทิปที่คอยให้กำลังใจเจ้าของกระทู้อีกด้วย เช่น

รูปที่ 2 การตอบโต้กระทู้ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้

ผู้ที่เข้ามาแสดงความคิดเห็นส่วนใหญ่จะมองไปในทิศทางเดียวกันว่า เรื่องเล่าเกี่ยวกับเกย์ของ*วิศรุต*น่าสนใจ เพราะเรื่องเกย์เป็นเรื่องที่กำลังอยู่ในกระแสความสนใจของสังคม มีความน่าค้นหา อีกทั้ง*วิศรุต*ยังใช้ภาษาเรียบเรียงในลักษณะที่อ่านง่าย สื่อให้เห็นภาพชัดเจน มีบุคลิกความเป็นผู้ใหญ่ และมีน้ำเสียงความจริงใจที่แสดงผ่านถ้อยคำ ทำให้สมาชิกพันทิปหลายคนเข้ามาแสดงเจตนาสมัครว่าต้องการจะอ่านเรื่องเล่านี้ต่อและให้กำลังใจ*วิศรุต*ในฐานะเจ้าของกระทู้เขียนเรื่องเล่าต่อไป

จากการสำรวจของผู้วิจัยพบว่าจำนวนสมาชิกที่มีส่วนร่วมในชุมชนบลูสกาย โซไซตี้มีประมาณ 222 คน โดยสมาชิกในกลุ่มได้มีการแบ่งสมาชิกออกเป็นกลุ่มย่อยๆดังนี้

สมาชิกผู้หญิงน่ารัก เป็นสมาชิกที่เป็นผู้หญิงแท้* ซึ่งพบว่าเป็นกลุ่มสมาชิกที่มีมากที่สุด มีจำนวน 124 คน

สมาชิกผู้ชายอบอุ่น เป็นสมาชิกที่เป็นชายแท้มี จำนวน 81 คน

เกย์สีเทา เป็นกลุ่มเกย์ที่เป็นนักกีฬา ใช้ชีวิตวนเวียนอยู่ใน “โลกสีเทา” ของตัวเอง ชอบเล่นกีฬาที่แสดงความเป็นผู้ชายสูง เช่น รักบี้หรือฟุตบอล มีจำนวน 3 คน

เกย์สีแดง เป็นกลุ่มที่มีความเป็นตัวของตัวเอง สังเกตเห็นได้ง่าย มีความรู้สึกอยากแสดงตัวตนให้ประจักษ์ พวกเขาจะแต่งตัวเนี้ยบและวางให้ดูมีมาด เจ้าสำอาง ชอบใส่ น้ำหอม ไม่สนใจสายตา หรือคำนิทาของชาวบ้าน เป็นผู้มีรายได้และการศึกษาสูง มี 1 คน

ประชากรไร้เพศ หมายถึง สมาชิกคนหนึ่งซึ่งแสดงตัวตนว่าเป็นบุคคลที่ไร้เพศ ไม่ได้เป็นเพศใดเป็นหนึ่ง ยึดถือตัวตนว่าเกิดมาเป็น “คน” เหมือนกัน มี 1 คน

เลสเบียนที่น่ารัก เป็นกลุ่มสมาชิกที่เป็นหญิงรักหญิง (lesbian) มีจำนวน 8 คน

ประชากรสาวประเภทสองหรือกะเทย มีจำนวน 2 คน

ประชากรไบเซ็กชวล (Bisexual) เป็นสมาชิกที่มีรสนิยมทางเพศได้ทั้ง 2 เพศ คือเพศชายและเพศหญิงมีจำนวน 2 คน

เกย์สีฟ้า (Blue Guy) เป็นกลุ่มสมาชิกที่มีลักษณะเป็นเป็นผู้ชายธรรมดาสามัญ แต่งกายธรรมดาส่วนใหญ่มีความสนใจงานศิลปะ แต่จะไม่สนทักเรื่องกีฬา ผู้คนรอบข้างมักจะตั้งข้อสงสัยว่า “เป็นเกย์หรือไม่” กล่าวกันว่าเกย์สีฟ้ามักเป็นที่ชอบพอของผู้หญิง เพราะมีความสุภาพเรียบร้อยอ่อนโยน เอาใจใส่ มีน้ำใจ พบว่ามีสมาชิกเกย์ในกลุ่มนี้มากที่สุด มี 71 คน แบ่งตามกลุ่มอายุได้ดังนี้

* สถานภาพเหล่านี้เป็นสิ่งที่สมาชิกคนนั้นๆระบุหรือแสดงตนเมื่อเข้ามาพูดคุยในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้

กลุ่มอายุ 10-15 ปี 1 คน
 กลุ่มอายุ 16-20 ปี 15 คน
 กลุ่มอายุ 21-25 ปี 24 คน
 กลุ่มอายุ 26-30 ปี 13 คน
 กลุ่มอายุ 31-35 ปี 16 คน
 กลุ่มอายุ 36-40 ปี 2 คน

จะเห็นได้ว่าสมาชิกส่วนใหญ่คือผู้ที่อยู่ในวัยระหว่าง 21-25 ปี สมาชิกจะมีอายุไม่เกิน 40 ปี ลักษณะความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้จะมีความสัมพันธ์ในลักษณะเป็นครอบครัว มีความใกล้ชิดต่อกันเหมือนเป็นพี่น้อง ดังที่วิศรุตผู้นำกลุ่มได้เขียนแสดงเจตนารมณ์ว่าต้องการสร้างชุมชนบลูสกายให้เป็นครอบครัวที่พร้อมจะเปิดใจรับสมาชิกทุกคนไม่ว่าจะเป็นเพศใดก็ตามและโดยเฉพาะกับคนที่เป็น “เกย์” ที่ยังหาที่พึ่งพิงทางใจไม่ได้ ชุมชนบลูสกายก็พร้อมจะเปิดใจรับอยู่เสมอ ดังที่ วิศรุต ได้กล่าวได้ว่า

เมื่อโชคชะตานำพาให้เรามาเจอกัน เรื่องราวที่จะดำเนินต่อไปมันก็จะเป็นเรื่องของความรู้สึกและโชคชะตา หาได้เป็นเรื่องของความเชื่อหรือความศรัทธาที่ก่อเกิดขึ้นมาแต่หนหลังไม่ วันนี้เรามีชีวิตและเรายังมีลมหายใจ มิตรภาพที่มีไว้ก็ไม่ต่างไปจากลมหายใจที่ยังมีอยู่ เราทุกคนต่างตระหนักรู้ว่าเรามีชีวิตอยู่บนโลกนี้แค่เพียงเศษเสี้ยวหนึ่งของอายุโลกเท่านั้น การตระหนักเช่นนี้จะทำให้เรามีความสุขหรือไม่ ยังน่าสงสัยอยู่ แต่บางคนก็ลำยืนยันว่าเขาไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อต้องการความสุข จะอย่างไรก็แล้วแต่ พวกเราก็ได้มาเจอกันแล้ว 1 ปีที่ผ่านมา น่าจะเพียงพอที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบางอย่างได้อย่างน้อยก็ชื่อกระทู้ คำว่า “ครอบครัวบลูสกาย” น่าจะมีความหมาย(บ้าง) สำหรับพวกเราทุกคน หลายคนอาจกลัวว่ากระทู้แบบนี้จะกลายเป็น “สังคมปิด” แต่ก็ไม่เป็นไร ถ้ามันเป็น “สังคมปิดที่คนในสังคมพร้อมที่จะเปิดใจให้สมาชิกใหม่อยู่ตลอดเวลา” ดีกว่า “สังคมเปิดที่คนในสังคมพร้อมเสมอที่จะไม่เปิดใจให้แก่กัน” สังคมแบบนี้พวกเราคงจะซาตินกันหมดแล้ว

ใครที่หลงเข้ามาอ่าน “ครอบครัวบลูสกาย” พร้อมทั้งจะอ่านเปิดใจต้อนรับเสมอ ถ้าคุณถามว่า สมาชิกในครอบครัวของเรามีอายุเท่าไรกันบ้าง คำตอบสุดท้ายที่จะให้ได้ก็คือ “พวกเรามีอายุ 1 ปีเท่ากันทุกคนครับ” และอยากจะบอกว่านิยายเรื่องใหม่เรื่องนี้มีชื่อว่า “ครอบครัวบลูสกาย”

(วิศรุต บลูสกาย : ครอบครัวบลูสกายตอนที่ 23 : ความหมายของความผูกพัน หนึ่งปีที่มีความหมาย)

บุคคลที่มีบทบาทในการสื่อสารภายในกลุ่ม คือ วิศรุต ผู้นำกลุ่ม เพราะจะเป็นผู้ตั้งกระทู้ และแตกกระทู้ออกไปเรื่อยๆ โดยการขึ้นกระทู้ใหม่แต่ครั้งผู้นำกลุ่มก็จะใช้ลักษณะ “การพาดหัวกระทู้” ให้มีความน่าสนใจ เป็นเหมือนพาดหัวข่าวเพื่อสร้างแรงดึงดูดให้คนเข้ามาอ่าน หรือเป็นการสร้างแนวคิด (concept) ให้กับกระทู้ หรือ “บ้าน” ตามที่สมาชิกเรียก กิจกรรมที่มีภายในกลุ่มนอกจากจะพูดคุยสื่อสารกันแล้ว สมาชิกที่มีความสามารถในทักษะการเขียนก็ได้ผลิตเรื่องเล่าออกมา ซึ่งพบว่ามีหลากหลายประเภท โดยแรงจูงใจในการผลิตเรื่องเล่าเกณฑ์นี้มี 2 ประการ คือ 1)เกิดจากความกดดันและความคับข้องใจของผู้นำกลุ่มและ 2) เกิดจากแรงบันดาลใจจากรื่องเล่าของผู้นำกลุ่ม บุคคลที่ริเริ่มในการเขียนเรื่องเล่าของเกณฑ์คือ “วิศรุต” ผู้นำกลุ่ม “บลูสกายไซไซตี้” ได้เข้ามาเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด ชีวิตและเกิดความกดดัน คับข้องใจจากการที่ต้องปิดบังอำพรางเรื่องที่ตนเป็นเกณฑ์ ทั้งนี้เพื่อต้องการจะแสดงทัศนคติของตนเองต่อสังคมต่อเรื่องดังกล่าว โดยเริ่มเขียนเมื่อช่วงเดือน พฤศจิกายนปี 2548 ดังข้อความต่อไปนี้

“บางครั้งก็งงเหมือนกันนะครับว่าผมเองกำลังทำอะไรอยู่ และก็ไม่ได้รู้ด้วยว่าควรจะทำดีไหมและก็ไม่รู้อีกเหมือนกันว่าคนอ่านจะเบื่อเรื่องเกณฑ์ๆ หรือยังแต่ความจริงคือ ตอนนี้ผมเริ่มกดดันกับความเป็นเกณฑ์ของตัวเองมากขึ้น ไม่ใช่สิ จริงๆ แล้วต้องบอกว่า ผมมีความสุขที่ได้เป็นเกณฑ์ต่างหาก แต่กดดันที่จะต้องปกปิดมันไว้ซึ่งก็ไม่ว่าทำไม่เหมือนกัน พอผมเกริ่นมาเท่านี้ ทุกคนก็คงร้องอ้อว่า ถ้ามองจากภายนอก ผมคงดูเป็นผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง ซึ่งจริงๆ ก็ใช่เนาะ ถ้าคนมองผมจากภายนอกคงไม่รู้หรอกว่าผมเป็นเกณฑ์ แต่ผมเองรู้ว่าผมเป็นอะไรมานานแล้ว แต่ผมก็ต้องปกปิดมันไว้ อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

ตอนนี้ผมก็ประสบปัญหาเหมือนกับเกย์ทั่วไป คือถึงวัยที่ควรจะแต่งงานแล้ว ผมก็ไม่ยอมแต่งงานซะที หลายคนก็คงงงว่าทำไมผู้ชายที่มีหน้าที่การงานเป็นหลักแหล่ง และมีความรับผิดชอบดีอย่างผมถึงยังไม่แต่งงาน

จริงๆแล้วก็เข้าใจได้ไม่ยากหรอก เพราะผมเองก็มีแฟนแล้ว เป็นผู้ชายที่ทุกคนดูไม่ออกเหมือนกันว่าเขาเป็นเกย์และเขาก็ถูกที่บ้านกดดันเหมือนกันว่า"เมื่อไหร่จะแต่งงานซะทีวะ"

มันก็เป็นเรื่องเดิมๆ และก็เป็นอย่างนี้นานแล้ว แต่ก็ไม่รู้ละ สิ่งที่ผมอยากบอกก็คือความสุขเดียวที่มีอยู่ในตอนนี้ก็คือ การที่ผมมีเขาอยู่นี่แหละ ผมคบกับเขามา 3 ปีแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างยังเป็นไปด้วยดี ผมไม่เคยนอกใจเขาเลยนะ ให้อะไรทางกายอะแต่ผมก็อดไม่ได้ที่จะมองหนุ่มหล่อๆบ้างตามสมควร มันก็เป็นแบบนี้แหละครับ เออ...แล้ววันนี้ผมจะเข้ามาเขียนอะไรเนี่ย

อืมสิ่งที่อยากเขียนก็คือ การมาระบายชีวิตของตัวเองให้กับคนทั่วไปฟัง ซึ่งก็ไม่มีใครเหมือนกันว่าจะมีคนสนใจเรื่องราวของผมมากน้อยแค่ไหน แต่เอาเหอะ ลองดูก็แล้วกัน ของแบบนี้ไม่ลองก็ไม่รู้ ใช่มั้ย"

(วิศรุต บลูลูกกาย: ความในใจของเกย์คนหนึ่งถึงคนทั่วไปตอนที่ 1)

สมาชิกคนอื่นเมื่อได้อ่านเรื่องราวของวิศรุตที่ตัวเองอย่างหมดเปลือกถึงชีวิตเกย์ตั้งแต่วัยเยาว์ก็เกิดแรงบันดาลใจที่จะเขียนเรื่องเล่าเพื่อร่วมแบ่งปันประสบการณ์ของตนเองบ้าง ดังเช่น

สวัสดีครับคุณวิศรุตและทุกท่าน
ตัดสินใจมานานว่าจะเขียนหรือเปล่า แต่ก็คิดว่าน้ำหยดหนึ่งอย่างเราก็คงจะไม่เสียใจหากได้เป็นส่วนหนึ่งของผืนมหาสมุทร อย่างน้อยก็ดีกว่ำรอแต่เวลาจะระเหยแห้งไปกับตะวัน

(LonelyIB)

อยากแจมเรื่องนี้อะ ไม่รู้ดี เพราะสำหรับผมแล้ว มันมาด้วยกันอะครับ อาจเป็น เพราะเก็บกดมากก็เป็นได้ ไหงั้นั้น จะลองเล่าให้ฟังดูนะครับ

(G)

หวัดดีครับ

ขอร่วมวงด้วยคน นั่งอ่านมาวันละนิดหน่อย มา 3 วันแล้วจนจบได้ครับ ก็ขอสมัคร เข้าสมาชิกรวมสมาชิกอีกคนครับ ผมก็เคยคิดอยากจะทำกระทู้แนวๆ ที่พูดถึงเกี่ยวกับเกย์สีฟ้าที่ผมเป็นอยู่ระบายให้คนฟังเหมือนกันครับ (แต่ผมไม่รู้มาก่อนเลยนะครับว่าเรียกว่าเป็น ประเภทสีฟ้า) แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจที่ ความรู้สึกที่ผมได้จากกระทู้นี้คือ "อุ่นใจ" มากครับ ที่ยังมีคนเข้าใจความรู้สึกเหมือนผมอยู่ และมีหลายคนเลยด้วย

(ผมเองครับ)

จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจที่สำคัญในการผลักดันให้สมาชิกออกมาผลิตเรื่องเล่านั้นเกิดจากการที่คนในกลุ่มได้สร้างความรู้สึก อบอุ่น ปลอดภัยและความ “เป็นพวกเดียวกัน” ให้กับสมาชิกที่เป็นเกย์ “กล้า” ที่จะออกมาเล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวิตเกย์ในอีกมุมหนึ่งที่ไม่เคยมีใครรู้มาก่อน และเรื่องเล่าเหล่านั้นก็กลายมาเป็นสื่อกลางให้คนในชุมชนได้เกิดการทำความรู้จักชีวิตและตัวตนของกันและกัน โดยไม่มีฐานะและสถานภาพทางสังคมมาเป็นข้อจำกัด

3.2 ลักษณะเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้

เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนออนไลน์บลูสกาย โซไซตี้ ที่ผู้วิจัยศึกษาทั้งหมดมีจำนวน 28 เรื่อง แยกเป็นบันทึกประสบการณ์ชีวิต 24 เรื่อง นวนิยาย 1 เรื่อง คือ หวังเทวา ผู้แต่งคือ ปฤษณะ เรื่องสั้น 3 เรื่อง คือ สุดปลายฝัน รักแรกของผม ของ แบทแมนน้อย, ยิ่งกว่าเสียใจ ของ ตัวเรา และ เรื่องวุ่นๆ ของนายบิก ของ bgmonster

ผู้วิจัยจะศึกษาลักษณะเรื่องเล่าของกลุ่มบลูสกาย ตามรูปแบบของเรื่องเล่าออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

3.2.1 เรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิต

3.2.2 เรื่องเล่าที่เป็นเรื่องแต่งเพื่อความบันเทิง

3.2.1 เรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิต

เรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิตที่นำเสนอในชุมชนออนไลน์ บลูสกายโซเชียล มีลักษณะเป็นอัตชีวประวัติ (autobiography) พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย ของราชบัณฑิตยสถานได้ให้ความหมายของ อัตชีวประวัติ ไว้ว่า หมายถึง “เรื่องราวที่เจ้าของประวัติเป็นผู้เขียนเอง อัตชีวประวัติเป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับชีวิตของผู้เขียนที่เขียนติดต่อกันไป โดยเน้นที่จะพินิจและสำรวจตัวเองด้วย” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2545 : 46)

หนังสือ อธิบายศัพท์วรรณคดี (A Glossary of Literary Terms) ได้ให้ความหมายว่า อัตชีวประวัติ (autobiography) คือ ชีวประวัติที่ผู้เป็นเจ้าของเขียนขึ้นมาเอง ต่างกับบันทึกความทรงจำ (memoir) เพราะบันทึกความทรงจำนั้นมิได้เป็นเรื่องของชีวิตที่ค่อยๆ พัฒนาขึ้น แต่เป็นเรื่องบุคคลที่ผู้บันทึกรู้จักและเหตุการณ์ที่ผู้บันทึกประสบมา และอัตชีวประวัติก็ต่างกับอนุทินส่วนตัว (diary or journal) ตรงที่ว่าอนุทินส่วนตัวนั้นเป็นบันทึกเหตุการณ์แต่ละวันในชีวิตของผู้เขียนที่เขียนขึ้นเพื่อประโยชน์และความพอใจของตนเอง โดยแทบจะมิได้นึกหรือนึกไม่ถึงเลยว่าจะจัดพิมพ์ออกมาเป็นรูปเล่ม (M.H. Abrams แปลโดยทองสุข เกตุโรจน์, 2529 : 28)

อัตชีวประวัติ (autobiography) นั้นเป็นงานเขียนประเภทที่มุ่งเน้นการเล่าหรือบันทึกเหตุการณ์ที่ผู้บันทึกได้ประสบมา เรื่องราวต่างๆ ที่ผู้เขียนได้บันทึกนั้นจึงเป็นเรื่องหรือมุมมองที่เกี่ยวกับผู้เขียนหรือผู้บันทึกเอง เรื่องเล่าในแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิตในชุมชนบลูสกาย โซเชียล นั้นจัดได้ว่าเป็นเรื่องเล่าในแนวอัตชีวประวัติเพราะผู้เล่าหรือผู้เขียนได้มุ่งเน้นเสนอเรื่องราวในชีวิตของพวกเขา ในขณะที่เดียวกันก็ถือว่าเป็นบันทึกความทรงจำ (memoir) ด้วยเช่นกันเพราะมีการเล่าถึงบุคคลที่ผู้เล่ารู้จักและเหตุการณ์ที่ผู้เล่าประสบมา นำเสนอเหตุการณ์ผ่านมุมมองของผู้เขียนซึ่งเป็นเจ้าของเรื่องเอง ลักษณะนี้ถือว่ามีผลสำคัญในการที่จะเปิดเผยความเป็นตัวตนของเขายอย่างแท้จริง ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้ผู้วิจัยขอเรียกเรื่องเล่าในแนวอัตชีวประวัติและบันทึกความทรงจำว่า เป็น “บันทึกประสบการณ์ชีวิต”

เรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิตที่ผู้วิจัยศึกษามีจำนวน 24 เรื่อง ผู้เขียน คือ วิศรุต, BasstieZ, bgmonster, Crossroad, enishi, G, lcy Me, Izumi, LonelyB, Man in the Mountain, Maxx, MR_Wonderful, OhM, SeaBook, Shadolord, Spirit_of_Blue_Sky, แ บ ท แ ม น น้อย, ปฤษณะ, บิงปอง, ผมเองครับ, พายุ, วายุ, หมาไอติม และไอ้ต ซึ่งเรื่องเล่าที่มีความยาวมากที่สุดคือเรื่องเล่าของ วิศรุต ผู้นำกลุ่ม เนื้อหาโดยรวมของกลุ่มเรื่องเล่าเหล่านี้ คือ การนำเสนอถึงชีวิตของแต่ละบุคคลว่าเกิดมาในครอบครัวที่ยึดมั่นกับแนวคิดเรื่องการเห็นรักต่างเพศเป็นเรื่องที่

ควรยกย่อง ดังนั้นจึงทำให้แต่ละคนเกิดอุปสรรคและปัญหาในการดำเนินชีวิตหลายประการเมื่อได้ค้นพบว่าตนเองมีลักษณะที่ต่างไปจากเพศชายคนอื่น คือมีจิตลึกลับในการพึงพอใจในเพศชายด้วยกัน ปัญหาและอุปสรรคที่พบนั้นมีตั้งแต่ในวัยเรียนจนกระทั่งถึงวัยทำงาน นอกจากนี้เรื่องเล่ายังได้นำเสนอทัศนคติของเกย์ที่มีต่อสังคมว่าตนเองรู้สึกอย่างไรและตัวตนของพวกเขาเป็นอย่างไร รวมถึงการนำเสนอวิถีชีวิตของพวกเขาอีกด้วย ดังจะได้กล่าวโดยละเอียดในหัวข้อต่อไป

3.2.1.1 เนื้อหาของเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิต

เนื้อหาของเรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิต มีแนวเรื่องลักษณะเดียวกันคือ เป็นการออกมาประกาศต่อสังคมถึงตัวตนที่แท้จริงว่าเป็นเกย์ และได้เผยถึงชีวิตของเกย์ว่าเป็นอย่างไร เกิดมาในครอบครัวเช่นไร ได้รับการเลี้ยงดูอย่างไร มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรบ้าง ผู้วิจัยจะขอสรุปเนื้อหาของเรื่องเล่าในรูปแบบบันทึกประสบการณ์ชีวิตออกเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

3.2.1.1.1 มุมมองของเกย์เกี่ยวกับเกย์

3.2.1.1.2 มุมมองของเกย์เกี่ยวกับผู้อื่น

3.2.1.1.1 มุมมองของเกย์เกี่ยวกับเกย์

เรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตของเกย์ส่วนหนึ่งมีเนื้อหาสะท้อนมุมมองของเกย์เกี่ยวกับเกย์ในประเด็นต่างๆ ได้แก่ อุดมคติของเกย์และวิถีชีวิตของเกย์ในด้านต่างๆ ดังนี้

3.2.1.1.1.1 อุดมคติของเกย์สีฟ้า

เกย์ในกลุ่มบลูสกายไซไซตีมองภาพตัวเองว่า “เป็นผู้ชายเหมือนผู้ชายทั่วไป พยายามเป็นชายและไม่ได้อยากเป็นผู้หญิง เพียงแต่เป็นผู้ชายที่ชอบผู้ชายด้วยกันเท่านั้น” ในขณะที่คนภายนอกมักจะมองภาพเกย์ทับซ้อนกับกะเทย และมองว่าเกย์มีความผิดปกติ ผิดเพศ ผิดธรรมชาติและเป็นตัวตลก ตามที่ถูกสื่อส่วนใหญ่ในวัฒนธรรมประชานิยม (popular culture) นำเสนอภาพตัวแทนให้เป็นแบบนั้น

“ขอทักทายคุณเจี๋ยด้วยบ้างดีกว่า ถ้าเอาตามที่คุณแบ่ง ผมนี่สิที่น่าจะมีปัญหามากที่สุด เพราะเวลาคุยกับเพื่อนผู้ชายที่เขารู้ เขาจะรู้สึกแบบ “เป็นผู้ชายธรรมดาที่ชอบผู้ชายด้วยกัน” ผมคิดว่ากลุ่มแบบนี้คือ ทำไมผมถึงไม่ชอบผู้หญิง เพราะผมก็คือ “ผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง” ผมไม่ใช่อาจารย์เสรี หรือคุณโด่ง วสันต์ เพื่อนของผมเห็นว่า ที่สองท่านต้องเป็นอย่างนั้นเพราะท่านไม่ได้อยากเป็นผู้ชาย และผู้หญิงก็ไม่ได้ชอบท่าน ผิดกับผมที่

ผมอยากเป็นผู้ชายและผมก็ยังมีผู้หญิงมาชอบ ผมก็ตอบกลับไปว่า ถึงอย่างไรผมก็ยังชอบผู้ชาย เขาก็งงและบอกว่า "เกิดมาเป็นผู้ชายทั้งที่ไม่ถึงไม่ชอบผู้หญิงละ" ผมก็งงเหมือนกัน เลยตอบกลับไปว่า "ก็ผมเกิดมาเป็นผู้ชายที่ชอบผู้ชายไงละ"

(วิศรุต: ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่1)

ผมก็พบว่า ผมก็ยังเหมือนเดิม เป็นผู้ชายธรรมดา ๆ คนหนึ่ง ไม่มีอะไรแตกต่างจากผู้ชายทั่วไป เพียงแต่ผมอาจจะชอบผู้ชายด้วยกันเท่านั้น

พอมาเจอกระทู้นี้มัน "ใช่เลย" สำหรับผมจริง ๆ ผมก็ไม่รู้ว่าผมจะอยู่กลุ่มสีใดของจขกท* นะครับ แต่อย่างน้อยก็มีอีกสังคมหนึ่งที่ผมสามารถเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งได้

(Man in the Mountain :

<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

จากตัวอย่างทั้งสองนี้จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนทั้งสองเรื่องเลือกใช้คำว่า "ผู้ชายธรรมดา" ในการอธิบายถึงตนเอง และได้ขยายความเพิ่มเติมถึงรสนิยมทางเพศว่า "เป็นผู้ชายธรรมดาที่ชอบผู้ชาย" อย่างไรก็ตามการที่ผู้เล่าระบุว่าตนเป็นเพียงผู้ชายธรรมดา ซึ่งในที่นี้ผู้เล่าคือเกย์สีฟ้าแต่การบอกว่า "ชอบผู้ชายด้วยกันเท่านั้น" ผู้ชายที่ชอบอาจจะจะมีลักษณะเป็นเกย์เหมือนตนซึ่งอาจจะมึลักษณะสีฟ้าหรือสีอื่นก็ได้หรืออาจจะเป็นผู้ชายที่ไม่เป็นเกย์ก็ได้ ผู้วิจัยเห็นว่าในเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่าผู้ชายที่ตนชอบเป็นผู้ชายลักษณะใดกันแน่ ทั้งนี้อาจวิเคราะห์ได้ว่าเกย์สีฟ้าที่นิยามตนเองว่าเป็นผู้ชายธรรมดาอาจจะมีความรู้สึกชอบผู้ชายในลักษณะต่างๆไป ไม่เจาะจงว่าเป็นเกย์หรือไม่เป็นเกย์ก็เป็นได้

วิศรุต ในฐานะผู้นำกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ได้ตั้งทฤษฎีเกย์ 8 สี ออกมาเพื่อแยกประเภทของเกย์ให้เด่นชัดมากขึ้น อาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า วิศรุต กำลังสร้างแนวคิดประจำกลุ่มเพื่อให้สมาชิกในกลุ่มจัดประเภทหรือหาตัวตนของตัวเองให้ถูกว่าตนเองเป็นเกย์สีใดหรือเป็นเกย์ที่จัดอยู่ในกลุ่มใดกันแน่ โดยได้ใช้สี 8 สีเป็นสัญลักษณ์ในการจำแนกดังนี้

* "จขกท." ย่อมาจาก "เจ้าของกระทู้"

ทฤษฎีเกย์ 8 สี ของกลุ่มมบลูสกาย โชไชตี

1.สีดำ หมายถึงกลุ่มเกย์ที่มีลักษณะ “แมน” สูง ไม่ต่างจากผู้ชายทั่วไป บางคนมีการแสดงออกในลักษณะนี้สูงกว่าผู้ชายทั่วไป ส่วนมากที่พบจะประกอบอาชีพทหารกับตำรวจ

2.สีเทา กลุ่มนี้ส่วนมากจะเป็นนักกีฬาเพราะใช้ชีวิตวนเวียนอยู่ใน “โลกสีเทา” ของตัวเอง ชอบเล่นกีฬาแมนๆ เช่น รักบี้หรือฟุตบอล กลุ่มนี้ระวังตัวสูงเพราะกีฬาหลายๆประเภทต้องอาศัยเพื่อนร่วมทีม ทำให้พวกเขาารู้สึก “ตกประหม่า” และคอยอยู่ห่างจากหนุ่มหล่อในทีมเพราะกลัวแพ้ใจตัวเอง

3.สีฟ้า กลุ่มนี้คือเป็นผู้ชายธรรมดาสามัญ แต่งกายธรรมดา ส่วนใหญ่มีความสนใจงานศิลปะ แต่จะไม่สนทักเรื่องกีฬา ผู้คนรอบข้างมักจะตั้งข้อสงสัยว่า เป็นหรือไม่เป็นกันแน่ เกย์สีฟ้าเป็นที่ต้องตาของสาวๆเป็นพิเศษ เพราะมีความสุภาพเรียบร้อย อ่อนโยน เอาใจใส่และมีน้ำใจ

4.สีแดง คนกลุ่มนี้มีความเป็นตัวของตัวเอง สังเกตเห็นได้ง่าย มีความรู้สึกอยากแสดงตัวตนให้ประจักษ์ พวกเขาจะแต่งตัวเนี้ยบและเชิดๆ เจ้าสำอาง ชอบใส่น้ำหอมม ไม่สนใจคำนิทาของชาวบ้าน ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่รวยได้ดีและมีการศึกษาสูง

5.สีเหลือง คือผู้รักนาฏศิลป์และการเต้นทั้งหลาย มองจากภายนอกจะสังเกตได้ง่ายกว่ากลุ่มอื่น กลุ่มนี้มีอาการกรีดกรายบ้าง แต่ไม่มากเกินไป บางคนนิยมใช้ศัพท์แปลกๆ เกย์กลุ่มนี้เป็นกลุ่มแรกๆที่เรียกผู้หญิงว่า “ชะนี”

6.สีเขียว หมายถึง ผู้ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับสีเหลือง แต่แสดงออก (ถึงความเป็นเกย์) น้อยกว่า มีความสุภาพเรียบร้อยมากกว่า มีลักษณะคล้ายผู้หญิงแต่ยังคงเป็นผู้ชาย กลุ่มนี้เท่าที่สังเกตคือ ผู้ที่ประกอบอาชีพแพทย์ ทันตแพทย์ และเภสัชกร

7.สีม่วงอ่อน คนกลุ่มนี้คล้ายกะเทยมากที่สุด ชอบใช้คำพูดประเภท “เร็ด” (และคำว่า “สุดฤทธิ์”ก็น่าจะรวมอยู่ในนี้) พวกเขาเป็นคนดูแลรูปร่างอย่างดี อยากรุ่นดี ชอบนางแบบ (และติดตามการประกวดนางงามอย่างใกล้ชิด) พวกเขาต่างจากกะเทยตรงที่ไม่คิดแปลงเพศ มักจะประกอบอาชีพนักแสดง ช่างแต่งหน้า ช่างทำผม

8. สีเสดอ้อน คนกลุ่มนี้มีลักษณะคล้ายกะเทย แต่ชอบเล่นกล้ำม จึงมักไปรวมตัวกันตาม ฟิตเนส

วิศรุตได้นิยามตัวเองว่าเป็น “เกย์สีฟ้า” – บลูกาย (Blue Guy) โดยการแบ่งเกย์ออกเป็นสีต่างๆดังข้างต้น “วิศรุต” ได้กล่าวว่า ตนได้รับแนวคิดการแบ่งสีมาจาก “นิธิ ธีระโรจนพงษ์” ประธานกลุ่มเกย์การเมืองไทย นิธิ ธีระโรจนพงษ์ ได้แบ่งลักษณะของเกย์โดยใช้ตัวเลขมาแบ่ง ซึ่งวิศรุตได้กล่าวถึงการแบ่งสีของเกย์ว่า

เกี่ยวกับสีที่ผมเคยบอกให้ฟังก่อนเลย

จริงๆ แล้วการแบ่งประเภทแบบนี้ ผมเคยเจอครั้งแรกตอนอยู่ ม.5

ตอนนั้นได้อ่านบทความของคุณนที

คนเดียวที่แกออกมาเขียนพ็อกเก็ตบุ๊กในตอนนั้นแหละครับ

แต่สมัยนั้นแกอยู่กลุ่มเส้นสีขาว

แกเคยแบ่งเป็น 7 ประเภทโดยใช้การเรียกระบุเป็นตัวเลข

การแบ่งครั้งนั้นผมยังตกใจเลยว่าทำไมมันมากมายเช่นนี้

ผมงงเป็นไก่ตาแตกเลยครับ เพราะตัวเองยังมีประสบการณ์น้อย

แต่พอโตขึ้นผมเองก็คิดว่าน่าจะมี 8 และน่าจะใช้เฉดสีแทนบุคลิกภาพของเกย์

น่าจะดีกว่าการใช้เป็นตัวเลข

แต่การแบ่งสีของผมไม่เกี่ยวกับสีรุ้งของเกย์นะครับ

พอพูดถึงเรื่องนี้ก็เลยอดชื่นชมคุณพิทคุงไม่ได้

ตอนนี้เรามาว่าเรื่องการแบ่งสีกันเลยดีกว่า

ขอบอกก่อนว่าผมแบ่งตามประสบการณ์ที่ผมเห็นมานะครับ

(วิศรุต: ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่ 1)

เมื่อผู้วิจัยศึกษาเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิต และการพูดคุยกันระหว่างสมาชิกในชุมชนบลูสกาย โซไซตี้ พบว่า “วิศรุต” ผู้นำกลุ่มได้สรุปลักษณะของเกย์สีฟ้าว่ามีลักษณะเด่นที่แตกต่างจากเกย์สีอื่น ดังนี้

- เกย์สีฟ้ามีลักษณะดูเป็นผู้ชายธรรมดา ลักษณะภายนอก ทั้งการแต่งกาย การพูดคุย จะไม่แตกต่างจากผู้ชายแท้
- สนใจงานศิลปะ หมายถึงงานศิลปะทั่วไปทุกสาขา ทั้งงานศิลปะที่เกี่ยวกับการวาดภาพ หรืองานศิลปะภาพยนตร์ หรือการให้ความสนใจในรายละเอียดของสิ่งของต่างๆ
- ไม่ถนัดในการเล่นกีฬา โดยเฉพาะฟุตบอล อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะไม่มีความถนัดในด้านกีฬาแต่กลุ่มเกย์สีฟ้าก็ยังไม่ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมกิจกรรมทางกีฬานี้ อาจจะมีการเข้าร่วมเล่นในบางครั้งหรืออาจจะแสดงบทบาทในฐานะผู้ชมเพียงเท่านั้น
- มีน้ำใจและคอยเอาใจใส่ผู้คนรอบข้าง
- เกย์สีฟ้าเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และมีศักยภาพในการเรียน-การทำงาน โดยเฉพาะกลุ่มเกย์สีฟ้าที่เข้ามารวมตัวกันในกลุ่มบลูสกายไฮไฮตี้ อาจกล่าวได้ว่าเป็นเกย์สีฟ้าส่วนใหญ่อยู่ในสังคมของชนชั้นกลางที่ค่อนข้างมีคุณภาพชีวิตที่ดี อย่างไรก็ตามเกย์สีฟ้าอาจจะมีแฝงอยู่ในสังคมทุกชนชั้นก็เป็นได้
- คนทั่วไปเมื่อพบเห็นมักจะตั้งคำถามว่า “เป็นหรือไม่เป็นเกย์กันแน่” และเป็นกลุ่มที่ *วิศรุต* หัวหน้ากลุ่มบลูสกาย ไฮไฮตี้ คาดว่ามีจำนวนมากในเมืองไทย เนื่องจากเกย์สีฟานั้นไม่ได้ลักษณะที่ต่างไปจากผู้ชายแท้อย่างชัดเจน ลักษณะภายนอกที่สังเกตเห็นชัด เช่น การแต่งกายก็จะแต่งเหมือนผู้ชายทั่วไป ไม่ได้มีลักษณะสำอองจนเกินไป
- มีการปรับตัวเข้าหาผู้ชายและผู้หญิงได้ง่าย เนื่องจากเกย์สีฟ้ามีลักษณะภายนอกที่สังเกตเห็นไม่เห็นความแตกต่างกับผู้ชายธรรมดาจึงทำให้เกย์สีฟ้าสามารถมีปฏิสัมพันธ์ได้เป็นอย่างดีกับกลุ่มเพื่อนผู้ชายที่เป็นเป็นผู้ชายแท้แต่ในขณะเดียวกันก็สามารถปรับตัวเข้าหาผู้หญิงได้เป็นอย่างดี เพราะเกย์สีฟ้าจะเป็นผู้ที่มีน้ำใจคอยช่วยเหลือผู้หญิง ไม่แสดงที่ท่าในเชิงขู่สาวเหมือนผู้ชายแท้

3.2.1.1.1.2 วิถีชีวิตของเกย์สีฟ้า

จากการศึกษาเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตทั้ง 24 เรื่อง ผู้วิจัยพบว่าเนื้อหาเกี่ยวกับวิถีชีวิตเกย์ได้สะท้อนออกมาในรูปแบบปัญหาต่างๆ โดยปัญหาที่เกย์ได้แสดงผ่านเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตนี้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เล่าที่ประกาศว่าตนเป็นเกย์สีฟ้า ทั้งนี้ปัญหาเหล่านี้ อาจเป็นสิ่งที่เกย์อื่นๆประสบด้วยเช่นกัน

- ปัญหาและอุปสรรคของเกย์

ปัญหาและอุปสรรคของเกย์เป็นเนื้อหาที่มีการนำเสนอมากที่สุดในเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิต แบ่งออกเป็นปัญหาในด้านต่างๆ ดังนี้

1. ปัญหาในการปิดบังอำพรางความเป็นเกย์ เนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในการปิดบังอำพรางความเป็นเกย์นี้พบในบันทึกประสบการณ์ชีวิตทั้ง 24 เรื่อง แต่บันทึกประสบการณ์ที่ทำให้รายละเอียดส่วนนี้มากที่สุดคือบันทึกของ “วิศรุต” ผู้นำกลุ่มบอลลูกชายโซโซตี้ ประเด็นของปัญหาคือ การที่เกย์ต้องปิดบังตัวตนที่แท้จริงไว้เนื่องจากกลัวว่าถ้าผู้อื่นล่วงรู้ว่าตนเป็นเกย์แล้วตนจะเป็นที่รังเกียจ เมื่อเกย์เลือกที่จะปิดบังอำพรางก็อาจจะทำให้คนอื่นที่ไม่รู้ว่าเป็นเกย์เข้ามาปฏิบัติตัวต่อเกย์ในฐานะที่เป็นผู้ชายแท้ อาทิ ผู้หญิงก็เข้ามาให้ความรักความสนใจ ส่วนผู้ชายก็จะชวนไปร่วมกิจกรรมที่ผู้ชายส่วนใหญ่เข้าร่วม เช่น การเตะฟุตบอล การไปจับผู้หญิง การดื่มเหล้าสังสรรค์เฮฮา เป็นต้น ทำให้เกย์มีปัญหาในการแสดงบทบาททางเพศและต้องฝืนทำในสิ่งที่ตรงข้ามกับจิตใจ ดังเช่นในเรื่องราวของเกย์ที่ใช้นามแฝงว่า BasstieZ ที่ได้เล่าประสบการณ์สมัยที่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาและถูกบังคับให้เล่นฟุตบอล ซึ่งเป็นกีฬาที่คนทั่วไปเชื่อว่าเป็นกีฬาของลูกผู้ชาย หากใครไม่สนใจก็อาจจะถูกมองว่าต่างจากเด็กผู้ชายคนอื่น

“พอผมขึ้น ป. 5 ผมถูกจับให้ฝึกเตะฟุตบอลเพื่อเป็นนักกีฬาโรงเรียน ทั้งๆ ที่ผมไม่เคยจะสนใจไอ้ลูกกลมๆ นี้เลย แต่จากการฝึกฝนกับเพื่อนๆ และจากความบ้าและกล้าได้กล้าเสียในการเล่นฟุตบอลของผม เพื่อนๆ จึงชื่นชมฝีมือในการเล่นฟุตบอลของผม คำว่าตูดที่ผมได้ยินเป็นประจำจึงค่อยๆ เลือนไป (อ้อ ที่ผมเป็นตูดนี้สงสัยเพราะไม่เล่นฟุตบอลนี่เอง) เพื่อนๆ ยอมรับผมในฐานะที่ผมเป็นผู้ชายคนหนึ่งแล้ว แต่ผมเล่นไม่นานก็เลิกครับ เพราะฟุตบอลไม่ใช่สิ่งที่ผมชื่นชอบจริงๆ”

(BasstieZ)

ปัญหาที่เกิดจากการปิดบังอำพรางตัวตนที่แท้จริงยังทำให้เกิดปัญหาอื่นๆ ตามมา กล่าวคือ เมื่อบุคคลอื่นไม่ได้ล่วงรู้ถึงตัวตนที่แท้จริงของเกย์กีฬา ก็ไม่สามารถแสดงบทบาททางเพศอย่างเหมาะสมต่อเกย์ได้ เช่น ปัญหาในครอบครัวที่เกย์กีฬาถูกพ่อแม่คาดหวังว่าจะเป็นผู้สร้างทายาทเพื่อสืบทอดวงศ์ตระกูล จึงถูกรบเร้าให้แต่งงาน หรือ การคาดหวังว่าจะได้เห็นลูกชายบวชตามธรรมเนียมประเพณีของคนไทย ดังที่ วิศรุต กล่าวในเรื่องแล้วว่า

ผมอายุ 35 ปีแล้ว มีหน้าที่การงานมั่นคง
พ่อกับแม่ก็รบเร้าถามผมถึงเรื่องแต่งงานอยู่นั่นแหละ
ซึ่งผมก็ไม่รู้จะบอกพวกท่านอย่างไร เพราะหาเหตุผลที่จะไม่แต่งงานไม่ได้
เมื่อท่านรบเร้ามากๆ เข้า ผมเคยพาผู้หญิงเข้าบ้านมา

เพื่อให้ท่านไม่ต้องพะวงมากกว่าผมจะไม่มีแฟน

พวกท่านก็หยุดถามไปชั่วคราว แต่แล้วอีกไม่นานก็จะกลับมาถามใหม่อีก

(วิศรุต: ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่ 8)

2. ปัญหาชีวิตรักระหว่างเกย์

เรื่องชีวิตรักของเกย์เป็นเรื่องที่ยังไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับสังคมไทย ในอดีตการจะเปิดเผยเรื่องราวเหล่านี้เป็นสิ่งที่เสี่ยงต่อการถูกวิพากษ์วิจารณ์ในสังคม แต่ในช่วงปี 2548 เป็นต้นมานี้จะเห็นได้ว่าการนำเสนอชีวิตรักของเกย์มากขึ้น ในสื่อต่างๆ เช่น ละคร ภาพยนตร์ และนวนิยาย เป็นต้น แต่เนื้อหาที่นำเสนอนั้นก็มักจะแสดงให้เห็นว่าชีวิตคู่และชีวิตรักของเกย์นั้นเป็นเรื่องไม่จริงจัง ยั่งยืน เป็นสิ่งที่สังคมยังไม่ยอมรับไม่ได้ เช่น ความรักของเกย์ที่นำเสนอในภาพยนตร์เรื่อง รักแห่งสยาม เป็นต้น

เรื่องเล่าในแนวบันเทิงคดีที่ประสบการณ์ชีวิตของกลุ่มบลูสกายนั้น ได้เสนอให้เห็นถึงการค้นหาความรักที่แท้จริงและคนที่รักจริง การแสดงออกถึงจินตนาการของคนรักในฝันที่จะเป็นใครสักคนที่เข้ามาเติมเต็มชีวิตก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่พบอยู่ในเรื่องเล่าของเกย์ ยกตัวอย่างจากเรื่องเล่าของ Shadowlord เมื่อเขาได้พบกับ หมาน้อย ชายหนุ่มที่มีความรู้สึกพิเศษให้กับเขา เขารู้สึกมีความสุขมากเพราะไม่เคยคาดหวังว่าคนที่ เป็นเกย์อย่างเขาจะได้พบกับความรักที่งดงาม เหมือนกับผู้หญิงกับผู้ชายทั่วไปที่สังคมเปิดโอกาสให้มากกว่าคนที่ เป็นเกย์ ดังในบันทึกประสบการณ์ชีวิตต่อไปนี้

"นายรู้ไหม วันนี้เรามีความสุขมากขนาดไหน

เราอธิบายไม่ถูก มันเหมือนอะไรบางอย่างที่ติดค้างในใจ

มันระเบิดออกมา แล้วทำให้โล่งใจ อย่างบอกไม่ถูก

หลายครั้งเราเคยนอนร้องไห้ และคิดว่า "กูเป็นอย่างนี้ ชาตินี้กูจะมีใครมั๊ยเนี่ย"

และเฝ้ารอว่าสักวัน จะได้เจอกับคนนั้น คนที่วาดหวังไว้

(Shadowlord : <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

เรื่องเล่าของ วิศรุต ผู้นำกลุ่มบลูสกายยังได้แสดงให้เห็นว่าเกย์นั้นก็สามารถมีความสุขในความรักได้เหมือนคนทั่วไป และความรักของเกย์นั้นก็มีความลึกซึ้งและยิ่งใหญ่จนสามารถหล่อเลี้ยงชีวิตให้ดำเนินต่อไปได้ ดังตอนที่วิศรุตนั้นได้บรรยายถึง "เดชา" คนรักของเขาว่า

พอเล่ามาถึงตรงนี้ ผมก็อดไม่ได้ที่จะแสดงความรู้สึกที่ผม
มีต่อเดชาและเดชามีต่อผม ผมกับเดชาเปรียบเสมือนของเหลวที่ใส
ไม่มีสี แต่พอเรามาเจอกันและเคมีลงตัว ชีวิตเราทั้งคู่ก็สดใสและมีสีสัน
โดยมีความรักอันบริสุทธิ์เป็นผู้แต่งแต้มให้

ผมชอบบอกตรงๆว่าตอนนี้ที่ผมทำงานมากขนาดนี้ แต่ที่ผมยังทำมันได้
เพราะความรักของเดชาหล่อเลี้ยงไว้ เพราะการทำงานที่เยอะมากขนาดนี้
แค่เราชอบมัน แค่ว่าเงินที่ได้ หรือเกียรติที่ได้มันก็ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้
มนุษย์ธรรมดาอย่างผมอยากที่จะทำมันและอยากที่จะดำรงชีวิตอยู่ต่อ

ความรักของเดชาทำให้ผมมีกำลังใจที่จะทำสิ่งต่างๆได้อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย
สำหรับผมแล้วถ้าผมไม่ได้ความรักจากเขาเงินกับเกียรติก็จะกลายเป็น
สิ่งที่แห้งแล้งและเหี่ยวเฉา ผมว่าคนที่เคยมีความรักประเภทนี้ย่อมเข้าใจ
ในรักทุกรูปแบบ แต่คนที่ไม่เข้าใจนั้น เขาคงแค่แต่งงาน มีลูก เลี้ยงลูก
และบังคับให้ลูกแต่งงาน พวกเราคงยอมรับกันได้นะครับว่า
คนเราสามารถที่จะทำอย่างนี้ได้โดยไม่จำเป็นต้องมีความรักมาเกี่ยวข้อง
สำหรับผม รักย่อมเข้าใจในรักครับ

(วิศรุต : <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=1>)

แม้ในภายหลังวิศรุตจะเลิกรักกับเดชาไปแต่เขาก็เห็นว่าความรักที่ไม่สมหวังนั้นเป็นเรื่อง
ธรรมดาที่ในรักต่างเพศก็ต้องพบเจอ แต่ความรักในกลุ่มเพศเดียวกันอาจจะประสบความ
ล้มเหลวมากกว่าเพราะความเชื่อและค่านิยมในเรื่องรักต่างเพศที่เป็นใหญ่ในสังคม

ชีวิตรักระหว่างเกย์ เมื่อสรุปในภาพรวมจะพบว่าความรักของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย ไซไซดี
สามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. รักที่ผิดหวัง ความรักที่ผิดหวังนั้นพบว่ามีทั้งกรณีที่เกิดจากผู้ชายที่ไม่ใช่เกย์
และกรณีที่เกย์ผิดหวังจากคนรักที่เป็นเกย์ด้วยกัน ตัวอย่างเช่น ในกรณีของแบทแมนน้อยที่ไปหลง
รักรุ่นพี่ที่ไม่ได้เป็นเกย์ สุดท้ายก็ต้องพบกับความผิดหวังเพราะรุ่นพี่ที่เป็นผู้ชายแท้ชอบผู้หญิง ส่วน

วิศรุตนั้นได้เลิกกับเดชาคนรักที่เป็นเกย์สีฟ้าเหมือนกัน การเลิกคบกันนั้นเป็นสิ่งที่เกิดจากความไม่เข้าใจกัน หรือห่างเหินกัน ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับความสัมพันธ์ระหว่างชาย-หญิงทั่วไป

2. รักที่สมหวัง จากการศึกษาพบว่ารักที่สมหวังจะเกิดในกรณี “เกย์รักเกย์” หรือ “เกย์รักผู้ชายที่มีแนวโน้มจะเป็นเกย์” เรื่องเล่าของเกย์ซึ่งรักผู้ชายแท้ที่ไม่ใช่เกย์นั้นมักจะจบด้วยความไม่สมหวังในความรัก ตัวอย่าง เช่น เรื่องเล่าของ *Crossroad* ที่คบหาเกย์ด้วยกันก็มีความสมหวังในรัก แม้ภายหลังจะเลิกกันไปก็ยังคงความเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันได้ และเขาก็สามารถที่จะหารักใหม่กับคนที่เป็นเกย์ได้อีก

3. ปัญหาความสัมพันธ์ในครอบครัว

ระบบความสัมพันธ์และบทบาทในครอบครัวถูกกำหนดโดยเพศสรีระ ระบบดังกล่าวทำให้มีการสร้างความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนกติกาในสังคมขึ้นมารับกับระบบเพศ ทำให้พ่อแม่พยายามอบรมเลี้ยงดูลูกให้เป็นไปตามกรอบของสังคมที่วางไว้ว่า ลูกผู้ชายจะต้องมีลักษณะ “ความเป็นชาย” ลูกผู้หญิงก็ต้องมีลักษณะ “ความเป็นหญิง” และเมื่อ “เกย์” พบว่าตัวเองมีลักษณะที่ต่างไปจากกรอบความคิดเรื่องเพศที่สังคมสังคมกำหนดไว้ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกอึดอัดและต้องปิดบังอำพรางเอาไว้

จากเรื่องเล่าของเกย์จะพบว่าเกย์ได้แสดงให้เห็นว่าพ่อและแม่เป็นบุคคลสำคัญที่สุดของเกย์ เมื่อเกย์มีเพศสภาวะที่ไม่เป็นไปตามที่พ่อแม่คาดหวังจึงทำให้เกิดเป็นปัญหาใหญ่ ความรักและการบูชาบุพการีของกลุ่มเกย์ไม่ได้แตกต่างจากชายหญิงทั่วไป ด้วยเหตุนี้เกย์จึงไม่ยอมทำให้พ่อแม่ผิดหวัง เกย์หลายคนจึงต้องจำทนฝืนตนเองให้อยู่ในกรอบของเพศหรือแสดงบทบาททางเพศตามที่สังคมวางไว้

ส่วนกลุ่มญาติพี่น้องนั้นก็ถือเป็นผู้ใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อเกย์ บุคคลเหล่านี้มักจะสร้างความอึดอัดลำบากใจให้ชายเกย์ไม่น้อย เพราะสายสัมพันธ์อันลึกซึ้งซึ่งครอบครัวไทยเป็นครอบครัวใหญ่ทำให้ญาติพี่น้องต้องการรับรู้ความเป็นไปในชีวิตของลูกหลาน เช่น ถ้าเห็นว่าหลานเป็นผู้ชายแต่ไม่มีคนรักเป็นหญิงเสียที ก็จะมีหวังเกรงว่าหลานจะเป็นเกย์ ในบางครอบครัวอาจจะมีการใช้ถ้อยคำเพื่อสร้างความกดดันให้กับลูกหลานว่าเกิดเป็นชายก็ต้องมีคนรักเป็นผู้หญิง ซึ่งถือว่าเป็นการสร้าง ความลำบากใจให้กับเกย์อย่างมาก จากสภาพกดดันเช่นนี้ทำให้เกย์บางคนเกิด “ความเกลียดพ่อแม่” ขึ้นมา เช่น ตัวอย่างเรื่องเล่าของ Mr_Wonderful ดังนี้

ผมติดใจพีตั้งแต่ที่พีโพสต์ครั้งแรกในกระทู้ก่อนแล้วละครับ แต่พอมาอ่านภาคสองในกระทู้
 นี้ มันเหมือนกับจุดชนวนให้ผมมาโพสต์ในวันนี้ทันที เพราะเรื่องพ่อแม่ของพีนี่ละครับ
“พ่อเป็นผู้ชายที่ผมเกลียดที่สุด แม่เป็นผู้หญิงที่ผมผิดหวังที่สุด” แทงใจผมเหลือเกินครับพี
เพียงแต่ของผม ต้องสับคำข้างหลังกันเป็น “พ่อเป็นผู้ชายที่ผิดหวัง (แต่คงไม่ที่สุดครับ
ความรู้สึกของผมต่อท่านดีขึ้นมานิดหน่อยในระยะหลัง) แม่เป็นผู้หญิงที่ผมเกลียดที่สุด”
 มันยืนยันรูปแบบชีวิตของผมได้ อย่างดีเลยละครับ ท่านที่มีครอบครัวสมบูรณ์พร้อมและ
 ได้รับความรักความอบอุ่นอาจจะไม่เข้าใจ แต่พ่อแม่บางคนนั้น ถึงเราทำดีเท่าไร ก็ไม่มีวัน
 ดีขึ้นมาได้ในสายตาของท่าน... จะเพราะกรรมจากชาติก่อนหรืออะไร ทุกวันนี้ ผมก็คิดว่า
 ผมทำหน้าที่ลูกได้ดีแล้ว แต่ศึกกับพ่อแม่ของผมก็คงจะดำเนินต่อไปเรื่อยๆจนกว่าจะตาย
 จากกันละมังครับ...

(Mr_Wonderful: <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

จากตัวอย่างเรื่องเล่าข้างต้นจะเห็นได้ว่า Mr_Wonderful เกิดความรู้สึกต่อต้านพ่อแม่และแม่
 อย่างรุนแรงเพราะไม่ได้ได้รับความอบอุ่นและความเข้าใจจากท่าน เมื่อครอบครัวมีสภาพเช่นนี้ก็จะ
 ทำส่งผลให้เกย์เก็บกดไม่กล้าบอกความจริงเรื่องที่ตนเป็นเกย์ เช่นเดียวกับกับ Mr_Wonderful ที่
 รู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยว อีกทั้งถูกคาดหวังจากพ่อแม่ในเรื่องต่างๆทั้งการเรียน การงาน ความรักต่าง
 เพศ จึงทำให้เขาอยู่อย่างไร้ความสุข แต่ในที่สุดเมื่อพ่อแม่ได้ตายจากไป เขาก็ได้ “บวช” ให้พ่อ
 แม่ซึ่งเป็นความคาดหวังของญาติพี่น้องว่าเป็น “ผู้ชาย” ต้องบวชเพื่อทดแทนคุณพ่อแม่

แม้จะมีเรื่องเล่าจำนวนไม่น้อยที่กล่าวถึงความอึดอัดในครอบครัว แต่ก็มีเรื่องเล่าจากผู้นำ
 กลุ่ม “วิศรุต” และ “Maxx” ที่แสดงให้เห็นว่าในที่สุดแล้วพ่อและแม่ก็เปิดใจรับในความเป็นเกย์ของ
 ลูกได้เมื่อได้รับรู้ความรู้สึกอันเจ็บปวดและทรมานของลูกจากการที่ต้องปิดบังตัวตนที่แท้จริงไว้

4. ปัญหาความสัมพันธ์กับครู อาจารย์

นอกจากครอบครัวจะมีบทบาทในการอบรมเลี้ยงดูลูกแล้ว บทบาทของครูอาจารย์ใน
 โรงเรียนก็มีความสำคัญไม่น้อยเช่นกัน เพราะช่วงที่เกย์อยู่ในวัยเติบโตและเรียนรู้ ชีวิตส่วนใหญ่ก็
 จะอยู่ในโรงเรียน จากเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตของเกย์สีฟ้าได้สะท้อนมุมมองต่อครู
 อาจารย์ในมุมมองของพวกเขาว่า ครูเป็นบุคคลหนึ่งให้เห็นพัฒนาการของเด็กนักเรียนและก็เป็นส่วน

หนึ่งที่คาดหวังเรื่องเพศต่อนักเรียนว่าเด็กนักเรียนผู้ชายจะต้องมีลักษณะเข้มแข็ง บึกบึน ต้องเป็นนักกีฬา ส่วนนักเรียนหญิงจะต้องมีความเป็นกุลสตรี มีความประพฤติเรียบร้อย

เรื่องเล่าของ วิศรุต นั้นนำเสนอให้เห็นว่าในช่วงชั้นที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา เขาไม่ชอบเล่นฟุตบอล อาจารย์ที่โรงเรียนเห็นว่านักเรียนชายที่ไม่เล่นฟุตบอลนั้นไม่มีคุณสมบัติความเป็นชายและหวังเกรงว่าจะกลายเป็นกะเทย จึงได้บอกวิศรุตว่าจะทำให้วิศรุตกลายเป็น “แมน” เต็มร้อยด้วยการพาไปฝึกเล่นฟุตบอล ทักษะของเกย์จากเรื่องเล่าในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ในครูอาจารย์ส่วนหนึ่งจะเป็นกลุ่มอนุรักษ์นิยม ไม่ชอบพฤติกรรมนอกกรอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกล่าวถึงประเด็นเรื่องคนรักเพศเดียวกัน ก็จะนึกถึงเรื่องของการผิดศีลธรรม หากทางโรงเรียนรู้ว่าใครเป็นเกย์หรือเป็นกะเทยก็จะหาทางเข้ามาแก้ไขเพื่อให้มีการแสดงออกทางเพศตรงกับเพศสรีระที่มีมาแต่กำเนิด

ผมไม่เข้าใจพวกอาจารย์จริงๆ ผมบอกแล้วว่าผมไม่เล่นฟุตบอล

เพราะผมเล่นไม่เป็น แต่อาจารย์ก็หาว่าผมอาจจะไม่แมนได้

เพราะเกิดมาเป็นผู้ชายต้องเล่นให้เป็น

ผมเลยต้องหาทางออกอื่นด้วยการไปเสนออาจารย์ให้ไปประกวดตอบปัญหาวิชาการแทน

แต่ก็ยังไม่วายที่จะเจออาจารย์ผู้ชายเรียกไปเล่นฟุตบอลอยู่เสมอ

ยิ่งเห็นผมไปสนิทกับเพื่อนคนไหนที่ออกสาวมา อาจารย์ก็กลัวว่าเราจะเป็นตาม

(วิศรุต : <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

จากเรื่องเล่าของวิศรุตข้างต้นนั้นทำให้เห็นว่าสถาบันโรงเรียนและอาจารย์มีส่วนอย่างมากในการปลูกฝังความคิดเรื่องเพศให้กับเด็ก โดยเฉพาะการปลูกฝังให้เด็กแสดงบทบาททางเพศตามลักษณะเพศสรีระ

5. ปัญหาความสัมพันธ์กับเพื่อน

ความสัมพันธ์ของเกย์กับกลุ่มเพื่อนนั้นเป็นความสัมพันธ์ที่เหมือนคนทั่วไป เกย์มีเพื่อนหลากหลายเพศทั้งผู้ชาย ผู้หญิง กะเทย หรือแม้แต่เกย์ด้วยกัน ยกตัวอย่างจากเรื่องเล่าของ G ที่แสดงให้เห็นว่าเกย์สามารถมีเพื่อนหลากหลายเพศ จะพบว่าในตอนแรกที่เพื่อนได้รับรู้ว่าเพื่อน

ของตนเป็นเกย์จะรู้สึกตกใจ แต่ก็ค่อยๆปรับความรู้สึกและในท้ายที่สุดแล้วในความเป็นเพื่อนก็ทำให้ยอมรับในสิ่งที่เพื่อนเป็น

อ้อ ลืมบอกไป เพื่อนกลุ่มผม ผู้ชายสอง เกย์หนึ่ง หญิงสอง รวมผมด้วย แต่หลังเปิดตัวแล้วก็กลายเป็น ชายเหลือหนึ่ง เกย์เป็นสอง หญิงสองเหมือนเดิม แล้วจะไม่เรียกได้เพื่อนใหม่ได้ไงเนอะ

เอาเป็นว่ากรุปแรกผ่านไปเรียบร้อยไหลลื่น แม้จะมีข้อๆกันมั่ง แต่เพื่อนรักก็คือเพื่อนรักนะครั้บ เราต้องรับกันให้ได้ทุกอย่างอยู่แล้ว

(G: <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

กลุ่มเกย์จำนวนไม่น้อยไม่กล้าแม้กระทั่งจะพูดกับเพื่อนถึงความรู้สึกของตนเองเพราะเกรงว่าจะเสียเพื่อน จึงต้องทำตามอย่างเพื่อน เช่น การสูบบุหรี่ ดื่มเหล้า เป็นต้น เพราะถ้าไม่ทำตามเพื่อนจะกลายเป็นแะดำ จนดูเหมือนว่าเกย์นั้นจะต้องผ่านวัฏจักรนี้กันโดยทั่วหน้า

กลุ่มเพื่อนเป็นอีกสังคมหนึ่งที่มีบทบาทต่อการใช้ชีวิตของ “เกย์” และไม่จำเป็นว่าเกย์นั้นจะพบปะสังสรรค์กับเพื่อนที่เป็นผู้ชายอย่างเดียวเท่านั้น เพื่อนผู้หญิงก็เข้ามามีบทบาทในการกระตุ้นให้เกย์ค้นพบตัวตนที่แท้จริง

เกย์บางคนก็ไปหลงรักเพื่อน กลายเป็นความรักที่ไม่สมหวัง และก็มีอยู่ไม่น้อยที่เผลอแสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมาจนถึงกับเสียเพื่อน นอกจากนี้ยังมีผลกระทบว่าเมื่อเพื่อนรู้ก็จะถูกนำไปบอกกล่าวเล่าถึงให้เพื่อนคนอื่นได้รู้ ทำให้เกย์จำนวนมากต้องระแวงระวังตัวไม่พยายามคิดกับเพื่อนชายนั้นเกินกว่าความเป็นเพื่อนธรรมดา จึงทำให้เกย์นั้นต้องปกปิดตัวตนที่แท้จริงไว้และต้องแอบรักแอบชอบเพื่อนข้างเดียว ทำให้เกิดความรู้สึกที่ว่า “กลืนไม่เข้าคายไม่ออก” เพราะมีเพื่อนชายแท้ของเกย์จำนวนไม่น้อยที่สนิทสนมรักใคร่กับเกย์อย่างบริสุทธิ์ใจโดยที่ไม่รู้ว่าเพื่อนของตนนั้นเป็นเกย์ ส่วนเกย์นั้นเมื่อรับรู้มิตรภาพอันบริสุทธิ์ที่เพื่อนให้มาก็ต้องพยายามหักห้ามใจไว้และต้องแสดงความเป็นชายออกมาเท่าที่จะทำได้เพื่อดำรงมิตรภาพระหว่างเพื่อนชายเอาไว้ จึงอาจกล่าวได้ว่าเพื่อนผู้ชายมีบทบาทในการที่เกย์จะปรับเปลี่ยนความเป็นเกย์ที่มีลักษณะของความ เป็นชายมากขึ้น

6. ปัญหาด้านการงาน

ปัญหาในด้านการงานนี้พบว่าเกิดกับสมาชิกที่อยู่ในช่วงวัยแห่งการทำงาน ดังปรากฏในเรื่องเล่าของ *วิศรุต Maxx* และ *วายุ* เป็นต้น ที่กล่าวถึงความสัมพันธ์กับบุคคลที่ทำงานว่า เพื่อนร่วมงานเหล่านั้นล้วนอยู่ด้วยความคาดหวังกับลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงตามสรีระ กล่าวคือ ถ้ามีร่างกายเป็นผู้ชายการแสดงออกก็ต้องเป็น “ผู้ชาย” หากมีลักษณะ “ไม่เป็นผู้ชาย” ก็จะทำให้ความสัมพันธ์เปลี่ยนไป

กลุ่มคนที่ทำงานร่วมกับเกย์ คนเหล่านี้มีความสำคัญกับเกย์ค่อนข้างมากในสังคมอาชีพ การงานเพราะเป็นส่วนเสริมให้เกิดพฤติกรรมกรไม่ยอมรับในที่ทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเกย์ไม่ได้ความสัมพันธ์สนิทสนมกันกับเพื่อนร่วมงาน ทักษะคนที่ติดต่อเกย์จึงออกมาทางด้านลบเสียมากกว่า เพื่อนร่วมงานของเกย์บางคน ส่วนหนึ่งมักจะมีพฤติกรรมที่ชอบนินทา เกย์ ตู๊ด จนทำให้เกิดผลกระทบกับเกย์ค่อนข้างมาก เกย์ในที่ทำงานมักจะถูกจัดให้เป็น “กลุ่มคนชั้นสอง” และถูกจำกัดความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ด้วยเหตุนี้เกย์ส่วนหนึ่งจึงเลือกที่จะต้องปิดบังตัวเอง เพราะถ้าผู้บังคับบัญชาในที่ทำงานรู้ว่าตนเป็นเกย์ โอกาสที่จะก้าวหน้าในหน้าที่การงานก็มีน้อยตามไปด้วย เรื่องเล่าของ *วิศรุต* ได้บอกเหตุผลว่าการที่จะเปิดเผยว่าเป็นเกย์ในที่ทำงาน เป็นสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์เลยเพราะมีแต่จะทำให้เกิดผลเสียกับตำแหน่งหน้าที่การงาน ดังตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

ลูกน้องของผมก็มีเกย์สีฟ้านะ(มีตั้ง 3 คนนะ แต่ละคนล่อระดับพระกาฬเลยทีเดียว)
แต่สิ่งที่ผมทำคือ ผมจะไม่พูดว่า
"เปิดเผยกับผมเลยนะ ผมก็เป็นเกย์สีฟ้าเหมือนกัน"
เพราะถ้าคิดให้ดีแล้ว การพูดตรงๆแบบนี้แทบจะไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาเลยแม้แต่นิดเดียว

(*วิศรุต* : ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่3)

ส่วนหนึ่งที่เกย์ต้องปิดบังตัวตนกับคนในที่ทำงานเป็นเพราะคนส่วนใหญ่ยังคงมีความเชื่อผิดๆ ที่ว่า เกย์นั้นมีบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสม ไม่มีความหนักแน่น เกย์นั้นไม่มีความเป็นผู้นำ เพราะมีแนวคิดที่ว่า เกย์ก็คือกะเทย ซึ่งจะมีอาการกระตุ้งกระตึ่ง ดังนั้นเพื่อความอยู่รอดในสังคมการทำงานและความก้าวหน้าในอาชีพ เกย์จำเป็นต้องปิดบังตัวตนที่แท้จริงไว้

7.ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศ (Sexual Harassment)

การล่วงละเมิดทางเพศ หมายถึง การล่วงละเมิดสิทธิผู้อื่นในเรื่องเพศ ไม่ว่าจะเป็นด้วยคำพูด สายตา และการใช้ท่าทาง ตลอดจนการบังคับให้มีเพศสัมพันธ์ (ชลธิชา อึ้งคิ่งเดชา, 2546 : 7) การล่วงละเมิดทางเพศเป็นเนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่ม บลูสกาย พบในเรื่องเล่าจำนวน 2 เรื่องซึ่งพูดถึงการล่วงละเมิดทางเพศที่เกิดขึ้นโดยตรงกับตนเอง คือ *ปฤษณะ* และ *winter love song* โดยแบ่งออกได้ 2 กรณี คือ

- เกย์เป็นผู้กระทำ

ในกรณีนี้จะพบว่าเกย์นั้นยังอยู่ในช่วงปิดบังความต้องการทางเพศที่แท้จริงเอาไว้และเมื่อมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับเพื่อนผู้ชายก็จะมีกรเข้าไปสัมผัสร่างกายโดยไม่ได้รับอนุญาต เช่น ในระหว่างที่เพื่อนหลับ ก็จะเข้าไปลูบคลำและกอดหอม ดังปรากฏในเรื่องเล่าของ “ปฤษณะ” ดังนี้

แล้วบางทีอยู่ใกล้ ๆ เพื่อนผู้ชายด้วยกัน มันก็ไม่ระวังเรา ยิ่งทำให้เราเกิดความรู้สึกก็ยิ่งเกิดการล่วงละเมิดทางเพศได้ง่าย

ผมเคยสองครั้ง

รายแรกนอนที่โรงเรียนด้วยกัน เพราะเป็นเด็กกิจกรรมตอน ม.6

มันหล่อ น่ารัก หุ่นดี แต่ไม่ได้ชอบถึงขั้นหลงรักอะไร

พอดีเวลานอนมันใส่กางเกงบอลนอนแล้วก็เสือกล้ำมบาง ๆ

....เรื่องก็เວ้งด้วยประการฉะนี้

ตอนนั้นผมเองก็ยังไม่เสียใจอยู่ว่าไปทำอะไรแบบนั้นกับเพื่อนได้อย่างไร แต่อย่างไรเขาก็ยังไม่รู้ตัวในคืนนั้นและเราก็คบกันเป็นเพื่อนอยู่เช่นเดิม

(ปฤษณะ:<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

การนำเสนอให้เห็นว่าตนเองเป็นผู้ก่อเหตุหรือผู้กระทำนี้ เกย์จะแสดงความสำนึกผิดออกมาว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ แต่ที่ตนเองทำไปเพราะสัญชาตญาณทางเพศนั่นเอง อาจพิจารณาได้ว่ากรณีที่เกย์มีความรู้สึกเสียใจต่อการกระทำของตนเพราะรู้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมและในความรู้สึกเบื้องต้นนั้นเกย์อาจจะรู้สึกว่าตนมีความแตกต่างจากชายทั่วไปที่จะไม่กระทำการล่วงละเมิดทางเพศต่อผู้ชายด้วยกัน

- เกย์เป็นผู้ถูกระทำ

นอกจากเกย์จะเป็นผู้กระทำแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่าเกย์ได้เสนอเนื้อหาการตกเป็น “เหยื่อ” ซึ่งถูกล่วงละเมิดทางเพศจากผู้อื่น การถูกล่วงละเมิดทางเพศนี้ที่ถูกลำเลียงนั้นจะเป็นช่วงที่เกย์อยู่ในวัยเรียน โดยเฉพาะเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยหนุ่ม ในระดับชั้นมัธยมศึกษา และจะถูกละเมิดทางเพศจากคนที่เป็นเกย์ด้วยกัน และในบางรายถูกอาจารย์ผู้ชายล่วงละเมิดทางเพศด้วย

อย่างไรก็ตามแม้เกย์จะเป็นผู้ที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ แต่ก็เป็นกรถูกละเมิดแบบสมยอม เพราะยังเกิดความสับสนในเรื่องเพศ กล่าวคือแม้จะถูกล่วงละเมิดแต่ก็รู้สึกว่าจะไม่ใช่เรื่องเสียหายเกินไปนัก และถือเป็นการนำสิ่งนี้มาทดสอบ “ความเป็ยงเบน” ของตนเองว่ามีรสนิยมทางเพศกับผู้ชายหรือไม่ ดังปรากฏในเรื่องเล่าของผู้เขียนที่ใช้นามแฝงว่า “winter love song”

ลืมนอกไปว่าผมเรียนโรงเรียนชายล้วนตั้งแต่ ป.3- ม.3 ครับ

แล้วก็ลืมนอกไปอีกด้วยว่า....

ผมถูกละเมิดจากคนข้างบ้านตอนผม 5-6 ขวบครับ

เขาอายุประมาณ 15 ครับ ชอบบังคับผมเกือบทุกครั้งที่เขาเจอ ผมกลัวมาก เลยไม่กล้าบอก

ใครเลย ถ้าผมเห็นเขาก่อนผมจะหนีหรือหลบทันที ผมไม่ชอบเลยตอนนั้น

ในช่วงเวลาเดียวกัน ผมก็โดนละเมิดจากลูกพี่ลูกน้องของผมอีกคน อายุพอๆกะคนแรกกะเขาไม่ได้บังคับชิ้นใจผมแบบคนแรก

แต่ค่อยๆทะล่อม ชวนผมอาบน้ำ กอดม้ง หอมแก้มม้ง

สุดท้ายก็ให้ผมทำให้อยู่ดี แล้วพี่เขาก็ทำให้ผมด้วย จะติดเรทเกินไปปะครับเนี่ย

แต่ผมรู้สึกอบอุ่นและรู้สึกดีกะพี่คนนี้ แต่ไม่ชอบพี่คนแรกเลย

(winter love song: <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10:>)

3.2.1.1.1.3 การค้นพบตัวตนของเกย์

จากเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตทั้ง 24 เรื่องนั้น การค้นพบตัวตนของเกย์ฟ้าว่าตนเป็นเกย์นั้น ในที่นี้หมายความว่าถึงเกย์ทั่วไป เพราะลักษณะของเกย์สีฟ้ามีกรค้นพบภายหลังจากที่เข้ามาในกลุ่มบลุสกายไซไซตี้และเห็นแนวคิดการแบ่งสีของเกย์จากจากผู้นำกลุ่มแล้ว ผู้วิจัยขอแบ่งการค้นพบในกลุ่มบลุสกายไซไซตี้ตามช่วงวัย ดังนี้

- ระดับอนุบาล ได้แก่ เรื่องเล่าของ *ผมเองครับ*
- ระดับประถมศึกษา ได้แก่ เรื่องเล่าของ *วิศรุต โดม วายุ BasstieZ OhM แบบ-แมนน้อย*
- ระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ *ปฤษณะ SeaBook*

ส่วนเรื่องเล่าที่ไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนค้นพบตัวตนว่าเป็นเกย์เมื่อใด ได้แก่ เรื่องเล่าของ *หมาไอติม ตัวเรา bgmonster Thus Spoke Eitthakorna Shadowlord Maxx Icy Me*

จากเรื่องเล่าทั้งหมดในกลุ่มบลูสกายโซเชียล ผู้วิจัยพบว่าเกย์สี่ฟ้าส่วนใหญ่จะค้นพบว่าตนอยู่ในกลุ่มชายรักชายตั้งแต่ในวัยเด็กคือช่วงชั้นอนุบาลจนถึงระดับมัธยมศึกษา แต่ในช่วงวัยเด็กนั้นเกย์อาจจะยังไม่ทราบอย่างแน่ชัดว่าตนเป็นกลุ่มชายรักชายที่มีลักษณะอย่างไร อาจจะมีควมสับสนระหว่าง เกย์ กะเทย และไบ ส่วนใหญ่จะทราบแต่เพียงว่าตนชอบและให้ความสนใจผู้ชายด้วยกัน แต่เมื่อกลุ่มเกย์เหล่านั้นได้เข้ามาสู่กลุ่มบลูสกายโซเชียล ซึ่งจะผ่านขั้นตอนการค้นพบและรับรู้ความเป็นเกย์ในส่วนหนึ่งแล้ว เมื่อเข้ามาได้ข้อมูลเพิ่มเติมจากลักษณะการแบ่งเกย์เป็นสีต่างๆ ในกลุ่มบลูสกายแล้ว เกย์เหล่านี้จะแสดงลักษณะการบอกเล่าประสบการณ์ในการค้นพบตัวเองในทำนอง “โล่งใจเหมือนยกภูเขาออกจากอก” และความรู้สึกนั้นเกิดจากการที่สามารถคลี่คลายความคลุมเครือที่อยู่ในใจว่าตนเองเป็นกลุ่มคนประเภทใดและมีความต้องการเรื่องเพศที่แท้จริงอย่างไร การค้นพบตัวตนของเกย์นั้น จากเรื่องเล่าทั้งหมดนั้นส่วนใหญ่คือมีการรู้ตัวตั้งแต่วัยเด็กว่าตนเอง “ต่าง” จากเด็กชายคนอื่น เช่น ไม่ชอบเล่นกีฬา ไม่ชอบเตะฟุตบอล ไม่ชอบรังแกเด็กนักเรียนผู้หญิง และให้ความสนใจเพื่อนผู้ชายเป็นพิเศษ

เนื่องจากองค์ความรู้เกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทยยังคงมีน้อย เกย์ในวัยเด็กจะรู้สึกในขั้นต้นว่าตนเองไม่ได้มีลักษณะความเป็นชายสูงเท่ากับเด็กผู้ชายแท้ๆ แต่ตนเองก็ไม่ได้ต้องการจะเป็นกะเทย ทำให้เกย์ต้องเก็บความสงสัยนั้นไว้ว่าตนเองเป็นอะไรกันแน่ จนกระทั่งก้าวเข้าสู่วัยรุ่น ความรู้สึกทางเพศและการต้องการได้รับความรักและความเอาใจใส่ได้เริ่มก่อตัวขึ้นอย่างชัดเจน และคนที่ตนเองต้องการให้มารักนั้นก็คือ “ผู้ชาย” ด้วยกัน ในช่วงนี้เกย์จะเริ่มค้นพบว่าแท้จริงแล้วตนเองเป็นเกย์หรือเป็นผู้ชายที่ชอบผู้ชายด้วยกันแต่ในขณะเดียวกันผู้ที่ เป็นเกย์ก็รู้ตัวว่าตนเองไม่ได้อยากเป็นผู้หญิงจึงกล่าวได้ว่า แม้เกย์จะจัดอยู่ในกลุ่มชายรักชายแต่ก็มีความแตกต่างจากกะเทย

ตัวอย่างการค้นพบตัวตนว่าเป็นเกย์ของ *โดม วายุ และ ปฤษณะ* เขาพบตัวตนตั้งแต่วัยเด็ก

“เรื่องตอนเด็กๆผมก็เริ่มฉายแววบ้างแล้วครับ นึกแล้วยังจำอยู่เลยว่าตอนเด็กๆ ชักสอง ขวบ ไปเดินตลาดนัดใกล้บ้าน ลูกคนอื่นเค้าอยากได้ขนม อยากได้ชุดทหารกัน ผมชี้ไปที่ ตุ๊กตากระดาษที่เปลี่ยนเสื้อผ้าได้ แล้วแม่ก็ไม่ว่าอะไร ชี้ให้แถมยังมานั่งตัดให้ด้วยอีก ต่างหาก แต่ชี้มาผมก็ไม่ได้เล่นหรอกครับ รู้สึกว่าไม่ได้ชอบ แต่อยากได้ทำไม่กี่ไม่รู้ แค่ว่ามันส์สวยดีเท่านั้นเอง”

(โดม: <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

ผมคิดว่าการที่ผมไม่มีต้นแบบพ่อที่เป็นผู้นำ ทำให้ผมเบี่ยงเบนทางเพศ ตั้งแต่เด็ก ครับ พอเข้า ป. 1 ผมเริ่มปรับตัวได้ แล้วก็ได้มีเพื่อนสนิท 2 คนแรกที่เป็นผู้ชาย พวกเขา ชี้เออกระแวนครับ ตอนนั้นเริ่มรู้สึกว่าจะชอบผู้ชายด้วยกันแล้ว

(วายุ: <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

ผมรู้ตัวว่าเป็นเมื่อประมาณ ม.2 เมื่อเริ่มรู้สึกแปลก ๆ กับเพื่อนชายและชอบมอง ผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ ผมจะเป็นพวกหัวโจกแบบที่คุณวิศรุตว่า คือชอบ เปิดกระโปรงผู้หญิงอะไรเทือก ๆ นั้น

(ปฤษณะ: <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

3.2.1.1.1.4 การเปิดเผยตัวตนของเกย์ (come out)

ผู้วิจัยพบว่าจากเรื่องเล่าทั้งหมดนั้นมีการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการเปิดเผยตัวตนในรูปแบบที่หลากหลาย ดังนี้

- เปิดเผยตัวตนกับเพื่อน ได้แก่ เรื่องเล่าของ G Maxx ผมเองครับ
- เปิดเผยตัวตนกับพ่อแม่ ได้แก่ เรื่องเล่าของ วิศรุต Maxx Thus Spoke Eitthakorn และปฤษณะ
- ไม่ได้ตั้งใจเปิดเผยแต่เกิดจากการสังเกตของผู้คนรอบข้าง ได้แก่ bgmonster, Crossroad, enishi Icy Me Izumi LonelyIB Man in the Mountain แบทแมน น้อย, ,MR_Wonderful OhM SeaBook ShadolordSpirit_of_Blue_Sky, ปิงปอง พายุ วายุ หมาไอติม และไอ้ต

จากการศึกษาเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบิสexuals ไซไซที่ผู้วิจัยพบว่าการเปิดเผยตัวตนกระทำได้อย่างที่สุด คือการเปิดเผยตัวตนว่าเป็นเกย์กับคนในครอบครัว โดยเฉพาะพ่อและแม่ ส่วนการเปิดเผยกับเพื่อนและการที่ไม่ได้ตั้งใจเปิดเผยแต่เกิดการจากสังเกตกับผู้คนรอบข้าง ผู้วิจัยพบว่าในสองส่วนนี้มีส่วนทับซ้อนกัน กล่าวคือ ผู้เขียนบันทึกไม่ได้ระบุให้เห็นชัดเจนว่าการเปิดเผยกับเพื่อนจะต้องมีการเตรียมตัวหรือเผชิญหน้ากับวิกฤติเหมือนที่ผู้เล่าบางคนได้เผชิญในการเปิดเผยตัวตนกับพ่อแม่

“วิศรุต” เลือกว่าจะเปิดเผยว่าตนเองเป็นเกย์เมื่อตอนอายุ 35 ปี ทั้งนี้เพราะเกิดจากความกดดันต่างๆในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความรักที่มีปัญหาและการทำงานที่ถูกเพื่อนร่วมงานใส่ร้าย ความกดดันนี้กลายมาเป็นแรงผลักดันให้เขาเปิดเผยความจริงกับพ่อและแม่หลังจากที่ต้องปิดบังมานาน

“แม่ครับ มีอีกเรื่องที่ผมอัดอั้นใจมานานแล้ว วันนี้ผมคงจะต้องบอกแม่เสียที่เดือนนี้มีแต่เรื่องที่ทำให้ผมสับสน อึดอัด และวุ่นวายใจเต็มไปหมด”

“รูตเป็นอะไรไป ทำไมเสียงสั่นอย่างนั้นลูก”

“แม่ครับ คือ ผม ... ผมเป็น ... เกะ ... เกย์ ครับแม่”

หลังจากพูดจบ ผมก็ทนความอัดอั้นต่อไปไม่ได้ไหว ผมร้องไห้โฮต่อหน้าแม่วางกับผมเป็นเด็กตัวเล็กๆ ผมเอามือซ้ายปิดหน้า แล้วร้องไห้ออกมาไม่หยุด

ความอัดอั้นทุกอย่างถูกปล่อยออกมาหมด เป็นอารมณ์ที่ผมต้องการสื่อว่าผมไม่สามารถเก็บเรื่องนี้ต่อไปได้อีกแล้ว

(วิศรุต บิสexuals : ความเข้าใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่ 19 แล้วผมก็เฉลยบอกแม่ไปว่าผมเป็น “เกย์”)

ในกรณีของ “Maxx” เขาเลือกว่าจะเปิดเผยตัวตนกับพ่อและแม่ หลังจากที่เขาคิดว่าตนเองมีความมั่นคงในด้านหน้าที่การงานและฐานะทางการเงิน

“ผมเตรียมการอยู่หลายอาทิตย์มาก ปกติผมเป็นคนพูดไม่เก่งนัก เลยใช้การเขียนจดหมายแทน โดยค่อยๆเล่าเรื่องราวของตัวเองตั้งแต่เด็กๆ ให้พ่อและแม่ได้รับรู้ถึงความเป็นตัวเรา และลองแทนตัวเองว่าถ้าเราเป็นพ่อและแม่ที่ได้รู้ว่าลูกเป็นอย่างไร เราจะอยากรู้อะไรเกี่ยวกับตัวลูกบ้าง ผมพยายามจะเขียนสิ่งที่คิดว่าพ่อและแม่อาจจะรู้เกี่ยวกับตัว

ผมลงไปให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ (เพราะถ้าให้ท่านมาถามทีหลัง ผมคงเขินจนไม่กล้าตอบเหมือนกัน)

แล้วในวันหนึ่ง ผมรวบรวมความกล้า วางจดหมายเอาไว้ให้ท่านทั้งสอง ก่อนจะออกจากบ้านมา ด้วยอาการบอกล้ม

ขับรถออกมาได้ไม่นาน โทรศัพท์ผมก็ดังขึ้น เป็นเสียงเรียกเข้าจากที่บ้านนั่นเอง ผมกดรับ แม่พูดมาตามสายว่า ลูกแม่ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไง ลูกก็ยังเป็นลูกรักของพ่อและแม่เสมอ ขอแค่ให้ลูกมีความสุขได้เจอแต่สิ่งดี ๆ ในชีวิตก็พอนะลูก

น้ำตามันมาจากไหนมากมายไม่รู้ ผมร้องไห้ไปขับรถไปจนถึงบ้านตัวเอง มันเป็นน้ำตาของความตื่นตันใจ ที่อัดอั้นมาร่วมจะสามสิบปี ตอนนั้นผมไม่ต้องแบ่งเป็นสองภาคกับคนที่ผมรักแล้ว ตอนนั้นผมเป็นลูกของพ่อกับแม่ในแบบที่เป็นตัวผมจริงๆแล้ว มันเป็นวันที่พิเศษที่สุดในชีวิต เหมือนได้เกิดใหม่อีกครั้งจริงๆ

(Maxx:<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

ในกรณีของ "Thus Spoke Eitthakorn" ซึ่งเปิดเผยเรื่องที่ตนเองเป็นเกย์กับแม่เพราะว่าแม่จะคอยถามอยู่เสมอว่าเมื่อไหร่จะแต่งงาน และสุดท้ายเขาก็ตัดสินใจบอกความจริงไปว่าไม่ได้ชอบผู้หญิง แม่แม่ของเขาจะยังไม่ยอมรับในตอนแรกแต่ทำดีที่สุดแม่อีกก็ไม่ฝืนใจ หากแต่แนะแนวทางการใช้ชีวิตว่าอย่าด่วนตัดสินใจว่าไม่ชอบเพศหญิง หากมีใครนำคบก็ให้ลองคบดูก่อน แต่ทำดีที่สุดไม่สำคัญว่าลูกจะรักจะชอบเพศใด เพราะคนที่แม่รักและห่วงใยที่สุดก็คือลูกนั่นเอง ดังนี้

"แม่ครับ.....ผมว่าผมไม่ได้ชอบผู้หญิง"

ผมบอกแม่ผมไปแล้วว่า...ผมไม่ได้ชอบผู้หญิง

ฟังไม่ผิดหรอกครับ ผมเพิ่งจะบอกแม่ผมไปเองเมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมา

หลายคนๆอาจจะไม่เห็นด้วย เพราะเห็นว่าไม่จำเป็นต้องบอก ทำให้แม่ทุกขใจเปล่าๆ ผมคิดว่ายังไงความลับก็ไม่มีในโลก ก่อนที่แม่จะได้ยินจากปากคนอื่น ผมขอบอกจากปากของผมกับผู้หญิงที่ผมรักที่สุดเองดีกว่าครับ

...

แม่ก็บอกว่า "อยากให้ผมทำใจให้เป็นกลางๆ ไว้ก่อน อย่าเพิ่งตัดสินใจ หากมีผู้หญิงคนไหนที่เราสนใจก็ลองคบดูก่อน"

ผมก็เลยถามแม่ไปว่า "แม่พูดอย่างนี้หมายความว่า ให้ผมคบผู้ชายได้และก็คบผู้หญิงไปด้วยงั้นใช่ปะ"

แม่ผมตอบว่า "ก็ให้ลองคบดูก่อน"

ผมก็บอกว่า "แม่นี้ก็แปลกกว่าแม่คนอื่น ยอมให้คบได้ทั้งผู้หญิง ผู้ชาย"

แล้วผมกับแม่ก็หัวเราะพร้อมกัน - - - เป็นการหัวเราะที่ผมมีความสุขที่สุด

แล้วผมก็เล่าเรื่องส่วนตัวให้แม่ผมฟัง ผมจำไม่ค่อยได้ว่าคุยอะไรกับแม่ เพราะตื่นเต้นมากไป แต่ก็เหมือนเดิมคือแม่ยังเป็นห่วงเรื่องอนาคตของผม แล้วแม่ก็บอกผมก่อนว่า "แม่รักและเป็นห่วงเรานะ" ผมก็บอกแม่ไปว่า "ผมก็รักแม่" แล้วแม่ก็บอกว่าโทรมาคุยกับแม่อีกนะ ผมก็สวัสดีแล้วบอกว่า "ผมคิดถึงแม่นะ" แล้วก็วางสายไป

ผมไม่ได้บินเดียวดายกลางสายลมอีกแล้ว

(Thus Spoke Eitthakorna:

<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

การเปิดเผยตัวตนของเกย์ต่อพ่อแม่จึงนับได้ว่าเป็นการ "หลายกำแพง" ซึ่งอยู่ใกล้ตัวที่สุดออกไป ผู้วิจัยพบว่าการเปิดเผยตัวตนกับพ่อแม่ของเกย์นั้นเป็นเรื่องยากและมีคนที่ทำเช่นนั้นน้อยมาก และเมื่อสมาชิกกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ได้อ่านเรื่องเล่าของ วิศรุต ก็มีสมาชิกเกย์จำนวนหนึ่งได้เห็นตัวอย่างว่าการเปิดเผยความจริงกับพ่อแม่ไม่ใช่เรื่องที่น่ากลัวอีกต่อไป เพราะสุดท้ายแล้วคนที่รักเราและพร้อมเปิดใจให้เกย์มากที่สุดก็คือพ่อแม่นั่นเอง จึงทำให้ลองทำตามที่คุณ้ำกลุ่มทำ แต่ในขณะที่เดียวกันการเปิดเผยความจริงกับพ่อแม่ที่ไม่มีความเข้าใจเรื่องเกย์ก็ทำให้เกย์นั้นเกิดบาดแผลในใจขึ้นได้ เช่น กรณีของ ปฤษณะ ที่พ่อแม่รู้ความจริงว่าเป็นเกย์จากการอ่านนวนิยายเกย์ที่เขาแต่งจึงได้มาสอบถามว่าเรื่องที่แตงนั้นมาจากชีวิตจริงหรือไม่ และเมื่อรู้ว่าลูกเป็นเกย์แม่ของ ปฤษณะ ก็ยอมรับไม่ได้พร้อมกับบอกว่าชีวิตคนที่เป็นเกย์นั้นเป็นชีวิตของคนที่เกิดมามีกรรม

3.2.1.1.1.5 สังคมเกย์

สังคมเกย์ที่น่าเสนอในเรื่องเล่าของกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ จะแสดงให้เห็นว่าเกย์ในกลุ่มบลูสกายนี้ไม่ได้มีวิถีชีวิตในลักษณะที่หลายคนเข้าใจว่า หากเป็นเกย์จะต้องเข้าบาร์เกย์ เข้าพิตเนส หรือการหาคู่สัมพันธ์ชั่วคราวไปเรื่อย แม้ว่าโดยส่วนหนึ่งแล้วเกย์หลายคนก็เข้ามาในกลุ่มบลูสกายเคยมีวิถีชีวิตเช่นนั้น แต่แนวคิดเกี่ยวกับ "เกย์สีฟ้า" ที่ผู้นำกลุ่มได้แสดงออกมาก็คือเกย์สีฟ้าอย่างเขานั้นมีวิถีชีวิตที่เหมือนผู้ชายทั่วไปในสังคม และเกย์หลายคนก็ไม่เคยเข้าไปในสถานบันเทิงเฉพาะกลุ่มของเกย์ พวกเขาใช้ชีวิตอย่างสามัญชนทั่วไป และสามารถเข้ากับเพื่อนทุกกลุ่มได้ ดังในเรื่องเล่าของปิงปอง ดังนี้

ฉันเองก็เป็นสีฟ้าคนหนึ่งสิครับ ผมเป็นคนที่ไม่มีใครรู้ว่าผมเป็นเกย์เลย
 เพื่อนๆก็มองว่าผมเป็นผู้ชายที่แสนดีคนหนึ่งที่เข้ากับทุกคนได้ อบอุ่น จริงใจ
 และเป็นทีที่ปรึกษาให้กับทุกคนได้เสมอ ยิ่งในสายตาของเพื่อนๆผู้ชายด้วยแล้ว
 ผมกลายเป็นคนหน้าหม้อในสายตาพวกเค้าเลยครับ ด้วยความที่เข้ากับผู้หญิงได้ง่าย
 ก็เลยสนิทกับพี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆที่เป็นผู้หญิง
 เพื่อนๆผู้ชายก็เลยอิจฉาและสงสัยว่าหม้อ
 ขนาดนี้ทำไมไม่มีแฟน เออ คิดกันไปได้นะ
 ต้องขอขอบคุณคุณคุณวิศรุตมากนะครับที่สร้างชุมชนนี้ขึ้นมา
 ผมก็เป็นเหมือนคนธรรมดาทั่วไปที่ไม่ได้รู้จักับเกย์ บาร์เกย์
 ผมแค่ต้องการเพื่อนซี้คน ซึ่งจริงๆเพื่อนผมก็เป็นผู้ชายทั้งนั้น
 พวกมันไม่มาเข้าใจความรู้สึกของเกย์หรอกครับ แต่เราก็ไปเฮฮาสังสรรค์กันได้ทุกศุกร์

 แต่ก็ยังอยากจะหาเพื่อนที่เป็นเกย์ด้วยกันอยู่ดี
 ...แล้วผมก็มาเจอสังคมไซเบอร์ที่แสนอบอุ่นแห่งนี้

(ปีงปอง : <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

จากเรื่องเล่าของเกย์นั้นจะทำให้เห็นว่าในสังคม เกย์ก็คือคนหนึ่งซึ่งดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้
 กรอบของสังคมและการแสดงพฤติกรรมก็จะแสดงออกมาตามความเป็นชายที่ธรรมชาติให้มา
 และความรู้สึกที่แท้จริงนั้นต้องเก็บไว้ภายในเมื่อสังคมภายนอกไม่สามารถตอบสนองความ
 ต้องการส่วนลึกของเกย์ได้แล้ว เกย์จำนวนมากจึงได้เข้ามาพบปะสังสรรค์พูดคุยกับผู้คนในสังคม
 อินเทอร์เน็ตหรือโลกไซเบอร์ (cyber space) มีเว็บไซต์เกี่ยวกับเกย์จำนวนมากที่เกิดขึ้นมาเพื่อ
 รองรับกับความต้องการ “กลุ่มคนที่เหมือนกัน” ของเกย์ แต่ดูเหมือนว่าท่ามกลางเว็บไซต์เกย์
 จำนวนมากนั้นก็ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการภายในจิตใจของเกย์กลุ่มหนึ่งได้เพราะส่วน
 ใหญ่เว็บไซต์เกย์จะเน้นการตอบสนองความต้องการทางเพศสัมพันธ์มากกว่าการเป็นพื้นที่เพื่อให้
 เกย์มีกลุ่มสังคมที่เน้นการพูดคุย เปิดใจรับฟังปัญหาที่ตัวตนจริงๆ

3.2.1.1.2 มุมมองของเกย์เกี่ยวกับผู้อื่น เนื้อหาที่นำเสนอในเรื่องเล่าบันทึก
 ประสบการณ์ชีวิตในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ก็อีกส่วนหนึ่งสะท้อนให้เห็นมุมมองของเกย์ต่อผู้อื่น
 อันได้แก่ ทศนคติของเกย์ต่อสังคม ทศนคติของเกย์ต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน ทศนคติของเกย์ต่อ
 ผู้ชายและผู้หญิงดังนี้

3.2.1.1.2.1 ทักษะคิดต่อสังคม

เกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซโซตี้ มีความเห็นว่าความรู้เรื่องเพศวิถี (sexuality) ในสังคมไทยยังมีค่อนข้างน้อย โดยเฉพาะความรู้เรื่องเกย์ สังคมไทยมักจะเชื่อตามตามผู้เชี่ยวชาญนำเสนอ มีผู้ที่มีอำนาจในสังคมหรือจะเรียกว่าสถาบันต่างๆ โดยเฉพาะสื่อมวลชนซึ่งนำเสนอข่าวสารและภาพลักษณ์ของเกย์ไปในทางลบ และสร้างองค์ความรู้ชุดหนึ่งมาครอบงำว่าความสัมพันธ์ของบุคคลต่างเพศเท่านั้นที่เป็นความสัมพันธ์ที่ “ปกติ” นอกจากนี้ยังไม่สามารถแยกแยะ “เกย์” กับ “กะเทย” ออกจากกันได้ เพราะมีการเหมารวมว่าจะต้องมีลักษณะเหมือนกัน ดังตัวอย่างในเรื่องเล่าของวิศรุต ดังนี้

“ผมเองรู้ตัวว่าเป็นเกย์มาตั้งนานแล้ว เป็นเกย์นะครับ ไม่ได้เป็นตุ๊ดผมเกลียดมากกับการที่มีคนชอบพูดว่า เกย์ต้องลงเอยด้วยการแปลงเพศ เกลียดมากครับ”

(วิศรุต บลูสกาย : มิตรภาพใต้ดินที่ไม่มีวันสูญสิ้นไปจากใจ

ตอนที่ 1 เริ่มต้นมิตรภาพ)

จากข้อความของวิศรุตข้างต้นนั้นแสดงให้เห็นว่าสังคมไทยยังต้องได้รับการเสริมความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับกลุ่มชายรักชายให้มากขึ้น เพื่อจะได้ส่งผลให้สมาชิกในสังคมปรับเปลี่ยนทัศนคติเพื่อการปฏิบัติตัวระหว่างเพศจะได้มีความถูกต้องและเหมาะสม นอกจากนี้ยังมีเรื่องเล่าของ G ที่กล่าวถึงทัศนะของสังคมที่มองเกย์ด้วยความเหยียดหยามและพยายามจะจับจองพฤติกรรมในเรื่องความรักของคนที่ตนสงสัยว่าจะเป็นเกย์อยู่เสมอ

จากนั้นก็เริ่มด้วยการ“เปิดตัว” หรือ“เลิกแอบ”ซะก่อน ไม่เลิกจะได้รับการหรือครับ ไม่เข้าถ้าเสีย ก็ไม่ได้ลูกเสีย ฉะนั้นตอนนี้ เรื่องที่อยากจะมาแจมกันในห้องบลูสกายแห่งนี้ ก็คงเป็นวิธีการ“เปิดตัว”ของผมดีไหมครับ

อ่านแล้วอาจพอมีประโยชน์อยู่บ้าง สำหรับพี่น้องๆที่อยากจะลอง“เปิด”ดูบ้างตลอดเกือบสามสิบปี กับชีวิตที่ต้องแอบอย่างสุดชีวิต สะดุ้งทุกครั้งทีเพื่อนๆคุยกันเรื่องหญิง หรือใครปากดีมาถามเรื่องรัก(หรือเซ็กส์)ของเราเข้า ตามประสาผู้ชาย

หลายครั้งหลายหน หลายคนเหมือนพยายาม"แก้ผ้า"เราในที่สาธารณะ ด้วยการถามว่า "มีแฟนรึยังคุณนะ" "ผู้หญิงหรือผู้ชายละ" แล้วก็หัวเราะกัน

เกย์ที่ยังไม่พร้อมจะเปิดตัว หากถูกบังคับให้เปิดเผยแบบนี้ มันไม่ต่างจากถูกดึงกางเกงลง กลางตลาดหรือที่ใครๆ มือก็ต้องยื่นช่วยกางเกงไว้สุดชีวิต

(G: <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

จากเรื่องเล่าของ G จะเห็นได้ถึงการที่สังคมมองเกย์ในด้านลบ เป็นเรื่องที่เราจะมาล้อเลียนเหยียดหยามหากได้ทราบว่ามีใครเป็นเกย์ ดังที่บอกว่า “หลายคนพยายามที่จะแก้ผ้าเราในที่สาธารณะ” นั้นแสดงให้เห็นว่าสังคมยังมีอคติทางเพศ เลือกปฏิบัติกับเกย์อย่างไม่เท่าเทียม อีกทั้งยังได้พยายามสร้างความอับอายให้เกย์ และการที่มักมีคำถามว่ามีแฟนเป็น “ผู้ชาย” หรือ “ผู้หญิง” แสดงให้เห็นถึงว่าสังคมกำลังจับจ้องกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน โดยเฉพาะกลุ่มเกย์ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่สังคมยอมรับไม่ได้

3.2.1.1.2.2 ทักษะการติดต่อกลุ่มรักเพศเดียวกัน

เกย์ในกลุ่มบลูสกาย ไช้ไชตี้ นั้นมองว่าเกย์ในเมืองไทยมีความหลากหลายทางเพศสภาพ แม้จะเป็นเกย์เหมือนกันแต่ก็มีความแตกต่างกันในรายละเอียด ดังที่วิศรุตผู้นำกลุ่มบลูสกาย ไช้ไชตี้ ได้แบ่งเกย์ออกเป็น 8 สี และนิยามความเป็นเกย์ของตนว่าเป็น “เกย์สีฟ้า” ดังที่ได้นำเสนอไปแล้วข้างต้น ส่วนทักษะการติดต่อกลุ่มคนรักเพศเดียวกันกลุ่มอื่น ผู้วิจัยพบว่าเกย์ในกลุ่มบลูสกาย ไช้ไชตี้ นั้นได้มีการพูดคุยกับกลุ่มนี้ และต่างก็ให้ความเห็นอกเห็นใจต่อกันและกัน โดยยืนอยู่บนพื้นฐานที่ว่าเกย์จะไม่ไปวิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นในเชิงลึกต่อเรื่องเลสเบี้ยนเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่มีความซับซ้อนเช่นเดียวกับเกย์ แต่ก็มี ความเข้าใจและความเป็นเพื่อนให้ในฐานะที่ต่างคนก็ต่างเป็นคนกลุ่มรักเพศเดียวกัน ดังตัวอย่างข้อความที่วิศรุตได้พูดถึงกลุ่มเลสเบี้ยนไว้ว่า

ยินดีต้อนรับสมาชิกที่เป็นเลสเบี้ยนนะครับ

ถึงผมจะไม่รู้ว่าลึกๆแล้วพวกคุณเป็นยังไงกันแน่

แต่ก็คิดว่าคงไม่ต่างจากพวกเราบลูสกายเท่าไรหรอก

เพราะพวกเราก็จัดเป็นคนรักเพศเดียวกัน

ว่างๆเข้ามาคุยกันบ่อยๆนะครับ

(วิศรุต : <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

นอกจากนี้ยังมีการกล่าวถึงกะเทยอยู่บ้าง แต่จะเป็นการแสดงแง่มุมที่ว่าบางครั้งกะเทยนั้นก็ไม่มีความรู้เรื่องเพศสภาวะ และมีกะเทยบางคนที่มีมักจะเหมารวมว่าเกย์นั้นเป็นพวกเดียวกับกะเทย เกย์ในกลุ่มบลูสกาย โชไชตีไม่ได้รังเกียจกะเทยหากแต่ต้องการให้กะเทยเข้าใจในความเป็นเกย์ด้วย โดยตัวอย่างเรื่องเล่าที่พูดถึงประเด็นนี้คือ Seabook

ตอน ม. 2 ยังไม่รู้สึกรู้ว่าหน้าตาที่หล่อมากเท่าไร แต่พอ ม.3 แล้วผมมองเห็นเขาแล้ว ผมแทบจะละลายเนื่องจากความหล่อที่โดนใจผมตอนนั้น หล่อแบบดีหน่อย ใสแฉ่ง แล้วก็ตัวสูง คนอะไรก็ไม่รู้ใสแฉ่งก็หล่อ ไม่ใสแฉ่งก็หล่อมากๆ ตอนนั้นผมก็สงสัยตัวเองแล้วล่ะว่าทำไมผมถึงมีความรู้สึกแบบนี้กับผู้ชายนะ ก็มานั่งคุยกะตัวเองว่าเราเป็นอะไรกันแน่ ตอนนั้นรู้สึกคำว่าเกย์แล้วละ ก็เลยสรุปตัวเองง่ายเลยว่าเป็นเกย์ ไม่สับสนไรมากเท่าไร

ยอมรับตัวเองง่ายๆเลย แต่ตอนนั้นยังไม่รู้ว่าเราเป็นแบบสีฟ้า บางครั้งมีกะเทยที่สนิทถามผมว่าเมื่อไหร่จะแต่งหญิง ผมก็บอกไปว่าผมเป็นเกย์นะครับ ไม่ใช่กะเทย ยังไงก็ยังไม่อยากเป็นผู้ชายอยู่

(Seabook:<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

3.2.1.1.2.3 ทศนคติต่อผู้หญิง

เกย์ส่วนใหญ่ในกลุ่มบลูสกาย โชไชตีนั้นนิยามตนว่าเป็นเกย์สีฟ้า ซึ่งจะมีลักษณะที่มีความเป็นชายในระดับปานกลาง และมีช่วงการปรับตัวที่กว้างที่สุด ซึ่งหมายถึง เกย์สีฟ้าสามารถเข้าได้กับทั้งผู้ชายและผู้หญิงได้ง่าย มีลักษณะของความสัมพันธ์ที่ยืดหยุ่น ปรับตัวเข้าหาได้ทั้งสองเพศ จนทำให้คนภายนอกยากที่จะแยกแยะออกว่าเป็นเกย์หรือไม่เป็นเกย์ ทั้งนี้เกย์สีฟ้าก็มักจะมีผู้หญิงเข้ามาเกี่ยวข้องกับเชิงชู้สาวอยู่บ่อยครั้ง โดยที่ผู้หญิงเหล่านั้นไม่รู้ว่าเป็นเกย์ เกย์จึงเกิดความสงสารที่ผู้หญิงเหล่านั้นที่ต้องมาเกี่ยวข้องกับตน ทำให้เกย์เกิดความรู้สึกลำบากใจในการปฏิบัติตัวต่อผู้หญิงเพราะถ้าบอกผู้หญิงเหล่านั้นไปตรงๆว่าเป็นเกย์ มันอาจเป็นการทำร้ายจิตใจผู้หญิงคนนั้นจนเกินไป ดังในตัวอย่างข้างล่างนี้

บอกตามตรงเราก็ไม่ได้อยากหลอกผู้หญิงหรือคิดว่าเราเป็นเกย์
 แต่ผู้หญิงเห็นเราเป็นผู้ชายที่คุณสมบัติโอเคก็เข้ามา
 เราก็ให้ความเป็นเพื่อนแต่ผู้หญิงกลับคิดไปโน่น เห็นเราทำดีด้วย
 ก็คิดว่าเราคงจะรักเธอ...ซึ่งจริงๆก็รักครับแต่รักแบบเพื่อน
 ผมละสงสัยจริงๆ จะบอกไปตามตรงว่าตัวเองเป็นเกย์ก็สงสัยเธอ
 กลัวจะรับไม่ได้ อีกอย่างถ้าบอกไปมันก็ไม่ปลอดภัยสำหรับผมแน่ๆ

(วิศรุต : <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

มีคนจำนวนมากที่เข้าใจว่าคนที่ เป็นเกย์ต้องรังเกียจหรือไม่ชอบผู้หญิง แต่ผู้นำกลุ่ม
 บลูลูกกาย ไช้ไชต้้นักกล่าวว่า เกย์สีฟ้าไม่ได้รังเกียจผู้หญิง หากแต่นับถือในความเป็นหญิงเพราะ
 เป็นเพศแม่ของตน และเกย์สีฟ้าก็มีความสุขที่ได้เป็นเพื่อนกับผู้หญิง ผู้หญิงสามารถพูดคุยและ
 เข้าใจจิตใจของเกย์ได้ดี แต่เกย์ไม่สามารถจะรักผู้หญิงจนคนรักได้ เกย์รักผู้หญิงได้ในฐานะเพื่อนที่
 ดีเท่านั้น รวมถึงตนจะไม่เรียกผู้หญิงว่า “ชะนี” เพราะการเรียกเช่นนั้นเป็นการดูถูกผู้หญิงและสิ่งที่
 ผู้หญิงต้องการจากผู้ชายก็คือการให้เกียรติกัน

ผมจึงรู้สึกว่เกย์แบบผมเป็นเพื่อนที่ดีกับผู้หญิง มากๆเลยนะ
 และผมจะไม่มีวันที่จะเรียกผู้หญิงว่าชะนีเด็ดขาด
 เพราะลึกๆแล้วผมก็รู้ว่าผู้หญิงต้องการอะไรจากผู้ชาย
 บางครั้งมันก็เป็นเรื่องทีละเอียดอ่อน ละเอียดอ่อนพอกๆกับผมชอบแฟนของผม

ส่วนเวลาที่ผู้ชายชอบผู้หญิงนั้น ผมว่าเขาไม่ละเอียดอ่อน
 แต่เขาก็รู้แหละว่าเขาควรจะทำสิ่งไหนและนุ่มนวลกับผู้หญิงแค่ไหน

(วิศรุต : ความเข้าใจของเกย์คนหนึ่ง(ถึงคนทั่วไป) ตอนที่ 2)

3.2.1.1.2.4 ทักษะการติดต่อผู้ชาย

เกย์ในกลุ่มบลูลูกกาย ไช้ไชต้้นักมองผู้ชายว่าเป็นเพศเดียวกับตน ตนไม่ได้แตกต่างจาก
 ผู้ชายทั่วไปนัก ยกเว้นเพียงแต่การที่เกย์ไม่สามารถรักผู้หญิงในทางซู้สาวได้เท่านั้น นอกจากความ
 เป็นเพื่อนที่เกย์จะมองผู้ชายอย่างบริสุทธิ์ใจแล้ว ในอีกมุมหนึ่งเกย์ก็มองว่าผู้ชายแท้ที่ตนมีโอกาส
 ได้ใกล้ชิดหรือสัมผัสนั้นเป็น “ความเสี่ยง” ที่ไม่อยากจะเข้าไปใกล้มากเกินไป เพราะอาจจะมี

ความรู้สึกที่พิเศษเกินกว่าเพื่อนก็ได้ ผู้ชายสำหรับเกย์แล้วจึงมีทั้งมิตรภาพที่บริสุทธิ์และความปรารถนาในเชิงชู้สาวทับซ้อนกันอยู่ หากแต่สถานภาพทางสังคมจะเป็นตัวกำหนดรูปแบบพฤติกรรมที่เกย์แสดงออกต่อเพศชายแท้ ดังตัวอย่างที่ปรากฏในเรื่องเล่าของ วายู ดังนี้

ผมกะเปรมสนิทกันมาก ผลการเรียนก็ใกล้เคียง ๆ กัน นิสัยก็คล้าย ๆ กัน วิชาที่ชอบคือ วิทยาศาสตร์ คณิต อังกฤษ ศิลปะครับ ที่ไม่ชอบ ก็วิชาพละ เพราะผมไม่ค่อยได้เล่นกีฬา ชอบอ่านแต่หนังสือ แต่ถ้ามีกีฬา ผมมักจะเลือกลงพวก กระโดดไกล วิ่ง อะไรประมาณนั้น ไม่ต้องศึกษากติกาอะไรมาก เลย ดูกีฬาพวกเล่นเป็นทีม เช่นบอลไม่ค่อยรู้เรื่องอะคับ เพราะไม่ได้สนใจ

เราสนิทกันมาก ๆ และสุดท้ายก็โดนล้อครับ ว่าเป็นแฟนกันหรือ อะไรทำนองนั้น ทุกครั้งที่โดนว่า ผมจะโกรธมาก ๆ และทำให้ผมรู้สึกแปลกๆที่จะเข้าไปใกล้เปรมอีก กลัวว่าตัวเองจะเป็นอย่างที่เคยล้อกันนะคับ เพราะเปรมนั้นเป็นคนที่น่าสนใจ

(วายู:<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

จากเรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิตของกลุ่มบลูสกาย โชไชตี พบว่ามีลักษณะเด่นอยู่ที่การที่เกย์สี่ฟ้าแต่ละคนได้แสดงมุมมองเกี่ยวกับตนเองออกมา นับเป็นการสะท้อนตัวตนของกลุ่มเกย์สี่ฟ้าซึ่งเป็นกลุ่มย่อยของเกย์กลุ่มใหญ่ในสังคม และยังแสดงมุมมองเกี่ยวกับคนอื่นในมุมมองต่างๆ ได้อย่างน่าสนใจ ทำให้เห็นว่าเรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิตของเกย์สี่ฟ้าเป็นการบันทึกลักษณะและความเป็นกลุ่มชนเกย์สี่ฟ้า อันจะทำให้เห็นถึงความหลากหลายของกลุ่มชนในสังคมโดยเฉพาะกลุ่มเกย์ซึ่งเป็นกลุ่มที่ยังต้องได้รับความเข้าใจจากสังคมอีกมาก

3.2.1.2 กลวิธีการเล่าเรื่องของบันทึกประสบการณ์ชีวิตในกลุ่มบลูสกาย โชไชตี

ผู้เล่า (Narrator)

เนื่องจากเรื่องเล่าในแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิตเป็นการเขียนเล่าชีวิตของตัวเองหรือเป็นอัตชีวประวัติ (autobiography) ผู้เล่าในเรื่องเล่าจึงเป็นคนเดียวกันกับบุคคลในเรื่องที่เล่า และเป็นคนเดียวกับผู้ประพันธ์หรือผู้แต่ง สรรพนามที่ใช้ในการเล่าเรื่องจึงมีการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ทุกเรื่อง ยกตัวอย่างเช่น

ผมเองก็มีพฤติกรรมแบบเดิมๆคืออาสาเป็นเจ้าหน้าที่ห้องสมุด นำแปลกมากเลย
ตอนทำงานอยู่นี้ ผมยังเข้ามาใน "ห้องสมุด" ของพันทิปอีก
สงสัยจะผูกพันกับห้องสมุดไปจนตาย

(วิศรุต)

ตั้งแต่เด็กจนโต ผมเป็นคนดีมาโดยตลอด เรียนดี การศึกษาสูง มารยาทดี ไม่เที่ยว ไม่ดื่ม
ไม่สูบ เรียกได้ว่าไม่มีเรื่องเสื่อมเสียใดๆเลย

(ปิงปอง)

ผมกลับจากการอ่านหนังสือที่คณะ เพราะกำลังจะลงแดงตายที่ไม่ได้เล่น MSN
ทันทีที่ออนไลน์ปั๊บ ก็โดนลากเข้าห้องรวมทันที

(หมาไอติม)

ชีวิตช่วงนี้ของผมก็มีแต่เรียนกับเล่นอยู่ภายในบ้านครับ เพื่อนก็เลยน้อยตามไปด้วย
อ้อลืมบอกไป โรงเรียนผมเป็นโรงเรียนชายล้วนชื่อดังแห่งหนึ่งย่านถนนสาทร

(shadowlord)

ผมเชื่อว่าหลายคนในที่นี้ ชอบเขียนบันทึกนะคะครับ ลองหยิบมาดูเถอะ ในนั้นนะ เรื่องรัก
ทั้งนั้นละ ของผมนี่มีเป็นตั้งๆ ก็มันบอกใครไม่ได้นะ บอกได้แต่สมุดสุตรักของเรา

(G)

(แหล่งที่มา : <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

มุมมองในการนำเสนอ (Focalization)

ลักษณะเด่นในการเล่าเรื่องอัตชีวประวัติของกลุ่มเกย์บลูสกาย ไซไซตีก็คือ มุมมองการเล่า
เรื่อง (focalization) ชูภัทร กุลวณิชย์ ได้ให้ความหมายของมุมมองการเล่าเรื่องว่าหมายถึง
“ทัศนียภาพในมุมมองที่สถานการณ์และเหตุการณ์ถูกเสนอให้เห็น มุมมองเป็นตำแหน่งแห่งที่ของการ
รับรู้และความเข้าใจอย่างที่ถูกทำให้เป็น” (ชูศักดิ์ ภัทรกุลวณิชย์, 2545:66)

จากการพิจารณามุมมองการเล่าเรื่องของเรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิตของกลุ่ม
บลูสกาย ไซไซตี ถือได้ว่าเป็นการนำเสนอเรื่องผ่านมุมมองของ “คนใน” กล่าวคือ เป็นการนำเรื่อง
จากมุมมองของผู้ที่เป็นเกย์จริงๆ ดังจะเห็นได้จากการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 “ผม” ซึ่งเป็นบุคคลที่

เป็นเจ้าของประสบการณ์ชีวิต การใช้มุมมองการนำเสนอดังกล่าวทำให้ผู้อ่านได้ติดตามประสบการณ์ชีวิตของเกย์ มุมมอง ความรู้สึกนึกคิด ทศนคติต่างของเกย์จากมุมมองของคนที่เป็นเกย์จริงๆ ทำให้ผู้อ่าน (reader) เกิดความเชื่อถือว่าเรื่องที่ได้รับฟังคือ “ของจริง” ไม่ใช่สิ่งที่ “แต่ง” มาจากผู้เขียนหรือผู้เล่าที่ไม่ใช่เกย์จริงๆ การที่ผู้เล่าได้ออกมาประกาศความเป็นตัวตนของตัวเองว่าเป็น “เกย์” และเขียนเรื่องเกย์ ที่ผ่านมาในวงวรรณกรรมยังนับได้ว่ามีน้อยมาก และส่วนใหญ่จะเป็นการนำเสนอในรูปแบบของนวนิยายและเรื่องสั้น ซึ่งหากผู้เขียนเป็นผู้ชายก็ไม่ได้ระบุหรือประกาศตนว่าเป็นเกย์ อาทิ ซากดอกไม้ และ ด้ายสีม่วง ของวีระวัฒน์ กนกนุเคราะห์ ,เสียงเพรียกจากซีกชีวิต ของ วิสวรรณีย์ นาคกร, เส้นทางที่ว่างเปล่า ของภาตา และ นกแปลกฟ้า ของ มธุริน อาร์มสมิท เป็นต้น ส่วนเรื่องเล่าที่เป็นประสบการณ์ของเกย์จริงๆ นั้น มีเกย์น้อยคนที่จะออกมาเปิดเผยและนำเสนอสู่สังคม ส่วนใหญ่เป็นกะเทยซึ่งเขียนหนังสือเล่ม (pocket book) ส่วนเรื่องเล่าของเกย์จากผู้ที่เป็นเกย์จริงๆ ผู้วิจัยพบว่าหาได้น้อยมาก เท่าที่พบจะเป็นการรวบรวมเรื่องเล่าของเกย์และถูกเรียบเรียงอีกครั้งผ่านคนที่ไม่ใช่เกย์ เช่นหนังสือเรื่อง “แม่ครับ...ผมเป็นเกย์” เขียนโดยกองบรรณาธิการสำนักพิมพ์เวิร์คพอยท์ และ “เลิกแอบเสียวที” เขียนโดย วิทยา แสงอรุณคอมลัมน์นิสต์และนักวิจารณ์ที่ประกาศตัวว่าเป็นเกย์ เป็นต้น

ดังนั้นการที่กลุ่มบลูสกาย โชไชตี้ได้เล่าเรื่องอัตชีวประวัติของตัวเองให้ผู้อื่นฟัง จึงนับเป็นการเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ในมุมที่เป็นความรู้สึกนึกคิดในเบื้องลึกจริงๆ รวมถึงปมปัญหาและความซับซ้อนทางเพศที่เกิดขึ้นในแต่ละบุคคล การใช้มุมมองในการนำเสนอดังกล่าวส่งผลต่อการนำเสนอภาพตัวตน (representation) ของเกย์สีฟ้าซึ่งเป็นเกย์อีกกลุ่มหนึ่งที่มีความน่าสนใจ เพราะเป็นเกย์ที่อยู่ในสังคมปัจจุบันที่มีที่มีการเปิดการทางการสื่อสาร การเล่าผ่านมุมมองของผู้เล่าที่เป็น “คนอื่น” ที่มองไปยังกลุ่มเกย์ ทำให้จุดสนใจของเรื่องอาจจะไม่ได้อยู่ที่เกย์ ตัวอย่างผู้เล่าในเรื่องเล่าแนวนันท์ที่ประสบการณ์ชีวิตโดยใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 เช่น เรื่องเล่าของคุณ Spirit_of_Bluesky

ผมเป็นเกย์ครับ

อ้าว ทำไมทำหน้าที่แปลก ๆ ผมยังไม่ได้บอกคุณอีกเหรอครับ งั้นก็ช่างมันเหอะ จะว่าไปมันก็ไม่เห็นจะสลักสำคัญตรงไหน เพียงแต่ว่าหลาย ๆ คนชอบทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่ เป็นอะไรที่น่าเกลียดน่ากลัวจนต้องบ่าบด

ไม่ต้องเป็นหน้าหนีครับ ผมพูดแทงใจดำเกินไปหรือ?

(Spirit_of_Bluesky)

ผมก็ไม่รู้ตัวหรอกครับว่าเป็นเกย์เมื่อไหร่
วันนี้เก็บบ้านไปเจอ Friend'ship สมัยมอปลาย เลยเอามานั่งอ่าน เจอข้อความของคน ๆ
หนึ่ง ซึ่งเราใช้ความกล้าอย่างมากเพื่อให้เขาเซ็นสมุดเล่มนี้
ย้อนอดีตไปเมื่อประมาณ 9 ปีก่อน

ผมเพิ่งจะสอบเข้าโรงเรียนมัธยมติด โรงเรียนนี้ไม่ใช่โรงเรียนชื่อดังของจังหวัด แถมยังเป็น
โรงเรียนอยู่ไกลห่างความเจริญ/ใครนึกไม่ออกลองไปเพลงโรงเรียนของหนู ของพงษ์สิทธิ์
คำภีร์มาฟังจะได้บรรยากาศโรงเรียนผมเลยครับ - -"

(Strawberry Milk Shake)

ตอนนั้นผมรู้สึกดีครับที่ได้เบรคความรู้สึกที่มีต่อศราวุธที่กำลังพัฒนาขึ้นในใจผม การเบรค
ครั้งนี้น่าจะมีข้อดีมากกว่าข้อเสีย ในช่วงปลายๆ ม.4 นั้นเองที่ผมเริ่มสังเกตตัวเองว่า ผม
เริ่มชอบมองผู้ชายที่หน้าตาหล่อและหุ่นดีบ่อยขึ้น

(วิศรุต : ความในใจของเกย์คนหนึ่งถึงคนทั่วไปตอน 18)

จากตัวอย่างข้อความของ Spirit_of_Bluesky, Strawberry Milk Shake และ วิศรุต และ
เรื่องเล่าในแนวนั้นที่กประสงค์การณชีวิตทั้งหมด จะเห็นได้ว่าผู้เล่าใช้คำว่า “ผม” แสดงมุมมองใน
การเล่าเรื่อง ส่งผลให้เรื่องเล่ามีลักษณะอ่อนคลาย ผู้เล่าเป็นกันเองกับผู้ฟัง เหมือนเป็นการพูดคุย
กับผู้ฟัง นอกจากนี้ยังมีการใช้ภาษาพูดซึ่งเป็นภาษาง่ายๆ ในการเล่าเรื่อง นับเป็นกลวิธีหนึ่งใน
การนำเสนอบันทึกประสบการณ์ชีวิตที่แสดงให้เห็นในอีกมุมหนึ่งว่าแม้จะเป็นชีวิตของคนธรรมดา
แต่ชีวิตเหล่านั้นต่างก็มีความน่าสนใจและน่าค้นหาว่าเหตุใดมนุษย์จึงได้มีความสลับซับซ้อน
ในทางความรู้สึกนึกคิด อารมณ์และสังคมเช่นนี้

3.2.2 ลักษณะเรื่องเล่าที่เป็นเรื่องแต่งเพื่อความบันเทิง

เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนบิลูกกาย โซไซตี้ก็กลุ่มหนึ่ง เป็นเรื่องเล่าที่เป็นเรื่องแต่งเพื่อ
ความบันเทิง แบ่งได้เป็นนวนิยาย 1 เรื่อง คือ เรื่อง หวังทewa ของ ปฤษณะ และเรื่องสั้น 3 เรื่อง คือ
สุดปลายฝัน รักแรกของผม ของ แบทแมนน้อย , ยิ่งกว่าเสียใจ ของ ตัวเรา และ เรื่องวุ่นๆของนาย
บีก ของ bgmonster

3.2.2.1 นวนิยาย

นวนิยายเรื่อง *หวังเทวา* ของ ปฤษณะ

จุดเด่นของนวนิยายเรื่องนี้คืออยู่ที่ผู้เขียนนั้นเป็นเกย์จริง ต่างจากนิยายแนววาย* ส่วนใหญ่ที่ผู้เขียนจะเป็นผู้หญิง และเน้นนำเสนอเนื้อหาในลักษณะที่มีปริมาณฉากรัก (love scene) จำนวนมาก แต่นวนิยายเรื่อง “หวังเทวา” และเรื่องสั้นของกลุ่มบลูสกาย ไช้ไชตี้จะเน้นสื่อสารความรู้สึกลึกซึ้งและคุณค่าของความรักของตัวละครที่เป็นเกย์มากกว่าที่จะแสดงออกด้วยเรื่องเพศสัมพันธ์ องค์ประกอบของนวนิยายเรื่องนี้ มีดังนี้

เนื้อเรื่อง (Story)

นวนิยายที่นำเสนอในกลุ่มบลูสกาย ไช้ไชตี้ เรื่อง *หวังเทวา* นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายขนาดสั้น มีตัวละครเอกเป็นเกย์ เป็นเรื่องราวของ *ธ มนต์* ชายหนุ่มที่โหยหาความรักอยู่ตลอดเวลา โดยความรักของ *ธ มนต์* เกิดขึ้นตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับ *ดั่งเทวา* เพื่อนร่วมชั้นเรียน แต่ *ธ มนต์* ก็เก็บความรู้สึกที่เกินกว่าเพื่อนไว้ในใจตลอดมาโดยไม่ได้บอกให้ *ดั่งเทวา* รู้ความจริง เมื่อ *ธ มนต์* เรียนจบและทำงานแล้วก็ได้มีคนรักใหม่เป็นรุ่นพี่ชื่อ *แน็ค* แต่ *ธ มนต์* ก็ไม่เคยลืม *ดั่งเทวา* ไปจากใจและรุ่นพี่ที่มอบความรักให้เขาก็ไม่สามารถเติมเต็มความรู้สึกในใจได้

ทุกๆวัน *ธ มนต์* ยังคงเฝ้าฝันถึงเพื่อนคนนี้อยู่เสมอจนกลายเป็นโรคซึมเศร้า โหยหาความรักอยู่ตลอดเวลา ทำให้ *ธ มนต์* สร้างภาพคนรักในฝันขึ้นมา และคนรักในฝันซึ่งคือ *พันไพร* ก็ได้ปรากฏตัวขึ้นอย่างลึกลับ *พันไพร* เข้ามาในชีวิตของเขาและได้ให้ความรัก ความเอาใจใส่จน *ธ มนต์* รู้สึกอบอุ่นใจและกลายเป็นความรักขึ้น แต่แล้ววันหนึ่ง *ดั่งเทวา* เพื่อนสมัยมัธยมศึกษาตอนปลายก็กลับเข้ามาในชีวิตและทำให้ *ธ มนต์* รู้สึกสับสน สุดท้าย *ธ มนต์* ได้รู้ความจริงว่า *ดั่งเทวา* ก็มีใจให้ตนเองเหมือนกัน ในขณะที่ *ธ มนต์* กำลังสับสนอยู่นายเมื่อพบว่าตนเองรักผู้ชายสองคนในเวลาเดียวกัน คือ รักทั้ง *พันไพร* และ *ดั่งเทวา* *พันไพร* ชายปริศนาที่ก้าวเข้ามาในชีวิตอย่างลึกลับก็ได้หายตัวไปอย่างอัศจรรย์ และแล้ว *ธ มนต์* ก็ค้นพบว่าจริงๆแล้ว *พันไพร* ไม่ได้มีตัวตนจริง หากแต่เป็นบุคคลที่มาจากจินตนาการของตัวเองเมื่อครั้งที่อยู่ในอาการซึมเศร้า

* นวนิยายเรื่อง *หวังเทวา* จัดได้ว่าเป็น “นวนิยายแนวชายรักชาย” หรือที่ปัจจุบันนิยมเรียกว่า “นิยายวาย” ยาย มาจากคำว่า Yaoi ซึ่งได้รับแนวคิดมาจากการดูอนิเมะญี่ปุ่นที่นำเสนอความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับผู้ชาย โดยสามารถแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ บีโชเนน (Bi-shonen : Beautiful), โชเนนไอ (Shonen-ai : Boy's love) และยาโออิ (YAOI) Yaoi ความหมายตรงตัวคือ เรื่องราวที่ไม่มีสาระใดๆ แต่ “ยาโออิ” ในความหมายเดิมคือหนังสือทำมือ หรือโดจินจิ ที่นำตัวละครชายมาจับคู่ให้มีความสัมพันธ์แบบชายรักชายแต่กลับได้รับการยกย่องเป็นการผสมผสานความงดงามของวรรณกรรมและการดูอนิเมะเข้าไว้ด้วยกัน (ธนวิทย์ ศรีสุตา, 2548)

แม้ว่าพันไพรจะหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย แต่ในสภาวะการณ์ที่ *ธ มนต์* ต้องการกำลังใจ พันไพรก็จะปรากฏกายให้เห็นแล้วก็หายไปอย่างลึกลับเช่นเดิม ในที่สุด *ธ มนต์* ก็ได้เปิดใจกับ *ดั่งเทวา* ทั้งสองรู้ว่าต่างคนต่างก็รักกันแต่ก็รู้ว่าไม่สามารถจะคบกันได้เพราะ *ดั่งเทวา* ต้องไปเรียนต่อที่อเมริกาและ *ธ มนต์* ก็มี *แน็ค* ซึ่งเป็นคนรักรุ่นพี่ที่รักและดีกับเขาเสมอมา ท้ายที่สุด *ธ มนต์* เลือกที่จะอยู่กับ *แน็ค* ผู้ชายที่รอเขาอยู่เสมอ

เรื่อง "หวังเทวา" เป็นเรื่องที่เน้นเหตุการณ์ กล่าวคือ ผู้เขียนได้สร้างให้ *ธ มนต์* ซึ่งเป็นตัวละครเอกได้เผชิญเหตุการณ์ต่างๆ อันเป็นปมปัญหา จนกระทั่งนำไปสู่จุดสูงสุด (climax) ก่อนจะคลี่คลายในตอนท้าย โดยให้ *ธ มนต์* ชายหนุ่มซึ่งเป็นเกย์และมีความรักฝังใจอยู่กับ *ดั่งเทวา* เพื่อนสมัยมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้กลับมาพบกันอีกครั้งหลังจากต่างฝ่ายต่างทำงานแล้ว และเมื่อมาพบกันก็เกิดความรักขึ้นอีกครั้ง ผู้เขียนได้ผูกปมให้ *ธ มนต์* มีคนรักอยู่แล้วคือ *แน็ค* และพันไพร ในขณะที่ *ดั่งเทวา* ก็มีคู่หมายเป็นผู้หญิง ทำให้พวกเขาต้องตัดสินใจเลือกว่าจะอยู่กับใครซึ่งถือเป็นจุดสุดยอดของเรื่อง แต่แล้วเรื่องก็ค่อยๆ คลี่คลายลงด้วยการให้ *ดั่งเทวา* ไปอเมริกาและ *ธ มนต์* กลับมาหา *แน็ค*

แก่นเรื่อง (Theme)

แก่นเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้ คือ ในชีวิตของเกย์ต้องเผชิญกับปัญหาและความเหงาโดดเดี่ยว ปัญหาที่สร้างความสับสนให้แก่เกย์คือการต้องเลือกระหว่างการทำตามกฎเกณฑ์บรรทัดฐานทางสังคมเพื่อให้ตนเองเป็นที่ยอมรับ หรือการทำตามความปรารถนาทางอารมณ์และจิตใจของตนเองซึ่งยังไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม ส่วนความเหงานั้นเกิดขึ้นเพราะไม่มีใครเข้าใจเกย์ เกย์รู้สึกโดดเดี่ยวจึงต้องการความรักเข้ามาเติมเต็ม และก็ต้องประสพกับอุปสรรคและความผิดหวัง แต่กระนั้นเกย์ก็ยังยินดีที่จะเผชิญเพื่อที่จะได้เรียนรู้ประสบการณ์เหล่านั้น ดังตัวอย่างที่ *ธ มนต์* ได้กล่าวถึงพันไพรไว้ว่า

"ผมไม่โกรธไพรหรอกนะ ใครเล่าจะเสียใจที่ครั้งหนึ่งในชีวิตก็ได้มีช่วงเวลาอันสงบสุขและสวยงามกับคนรัก แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ ไม่กี่วัน ไพรรู้มั๊ย ไพรเป็นหนึ่งในแรงบันดาลใจที่จะทำให้ผมก้าวเดินต่อไป ผมเองก็เหมือนกัน ผมจะจำทุก ๆ อย่างของเรา จำทุกสิ่งที่เราเคยทำร่วมกัน จำทุก ๆ วินาที และจะจดจำทุกสิ่งไว้ในทุก ๆ ลมหายใจของผมตลอดไป"

(หวังเทวา ตอนที่ 7)

ความสับสนและความโดดเดี่ยวของ ธ มนัส ตัวละครเอกของเรื่องยังได้สะท้อนไว้ในอีกแง่มุมหนึ่งก็คือ การโดดเดี่ยวและความรู้สึกแปลกแยกจากครอบครัว เพราะตัวเองเป็นเกย์แล้วไม่กล้าบอกพ่อแม่ แต่ทำที่สุดแล้วพ่อแม่เพียงหวังเห็นลูกมีความสุข ส่วนลูกจะเลือกเส้นทางการเดินทางในชีวิตอย่างไรก็เป็นเรื่องที่ใครก็ไม่สามารถห้ามได้ เช่น หลังจากที่แม่ของ ธ มนัส ได้อ่านบันทึกของลูกโดยบังเอิญ และทราบถึงความเหงา ความอ้างว้างของลูกที่คิดว่าตนเองไม่ได้รับความรักเลยมานานนับ 10 ปี และการที่ต้องปกปิดว่าเป็นเกย์ จึงได้เขียนจดหมายหาลูก ดังข้อความต่อไปนี้

“แม่มยังไม่สามารถติดต่อนัสได้ จึงส่งจดหมายฉบับนี้มาให้
เมื่อหลายวันก่อนแม่อ่านบันทึกของนัสแล้วใจหาย เสียใจมากแม่เจ็บ

นัสเจ็บบนความโง่เขลา
แต่ว่านัสจะปล่อยมันผ่านไปได้ไหมในเมื่อสิ่งที่อยู่เต็มต้นในหัวใจแม่คือนัส ซึ่งมี
ความสำคัญ มีความหมายต่อแม่เสมอ ถึงแม้ว่าลูกจะสำเร็จหรือล้มเหลวก็ตาม
แม่อีกเคยบอกนัสแล้วนะ อย่าทำร้ายตัวเองต่อไปอีกเลย ลูกขึ้นเถิด
อย่างไรในเมื่อต้องอยู่ อะไรที่มันรกรุงรังโยนมันทิ้งไปเสียบ้าง
นัสเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของคนในตระกูลของพ่อและแม่

นัสมีความหมาย เป็นความหวังเป็นความห่วงใย นัสไม่ได้อยู่ตัวคนเดียววนะลูก ทุกคน
ยังคิดถึงยังถามข่าวกับแม่บ้าง ทางโทรศัพท์บ้าง อย่างที่เคยบอกว่าคุณยายทุก ๆ คน
และคนอื่น ๆ อีกหลายคน อาจารย์ที่เคยสอนนัส ทุกคนยังรักและห่วงใย ยังเชื่อมั่นใน
ตัวนัส”

(หวังเทวา ตอนที่ 4)

ตัวละคร (Character)

ลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของนวนิยายเรื่องนี้คือ ตัวละครเอก ได้แก่ ธ มนัส ดังเทวา และ พันไพโร เป็นตัวละครเอกที่เป็นเกย์ทั้งสิ้น ในการสร้างตัวละครผู้เขียนไม่ได้เน้นการบรรยายลักษณะภายนอกหรือภูมิหลังของตัวละครเท่าใดนัก ส่วนใหญ่จะเน้นนำเสนอให้เห็นความรู้สึกภายในจิตใจของตัวละคร ตัวละครเอกและตัวละครรองเป็นเกย์ด้วยกันทั้งสิ้น ผู้เขียนสร้างตัวละคร เกย์เหล่านี้ออกมาในลักษณะ “เกย์สีฟ้า” อย่างที่หัวหน้ากลุ่มบลูสกาย โชไซตี้ได้นิยามความหมายไว้ และปรากฏตัวละครผู้หญิงเพียง 2 คน คือ แม่ของ ธ มนัส และคู่หม้ายของดังเทวา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ธ มนต์ เป็นชายหนุ่มที่ประกอบอาชีพเป็นนักเขียนอิสระ เป็นตัวละครเอกที่ช่วยให้เข้าใจ อารมณ์และความรู้สึกของเกย์ในสังคมปัจจุบัน เพราะเป็นเกย์ที่คนภายนอกมองไม่ออกว่าเป็นเกย์ เพราะลักษณะท่าทางนั้น มีความเป็นชายอยู่มาก

การที่ผู้เขียนตั้งชื่อให้ตัวละครนี้ว่า ธ มนต์ ซึ่งมีความหมายถึงจิตใจ เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าตัวละครนี้เป็นคนที่ให้ความสำคัญกับจิตใจและความปรารถนาที่แท้จริงของตน อีกทั้งยังเป็น คนที่ต้องการความรักความอบอุ่นอยู่เสมอ จนถึงขั้นเป็นโรคซึมเศร้า เป็นตัวละครที่แสดงให้เห็นว่าความรักที่แท้จริงนั้นคือสิ่งที่เกย์ต้องการมากที่สุด ธ มนต์ ต้องการความรักมากจนถึงขั้นที่สร้างคนรักในภาพจินตนาการขึ้นมาเพื่อสนองตอบความต้องการภายในจิตใจตนเอง ตัวละคร ธ มนต์ จัดเป็นตัวละครที่มีหลายมิติ เพราะมีความซับซ้อนทางอารมณ์มาก จะเห็นได้จากการที่เขามีคนรักในปัจจุบันอยู่แล้ว แต่ก็ยังเฝ้าฝันถึงดั่งเทวา ซึ่งเป็นรักแรกในอดีต และเมื่อได้พบกับดั่งเทวาในตอนทำงานแล้ว ก็มีคนรักอีกคนที่มาจากคำอธิษฐานเพื่อให้มาดูแลเขา นั่นก็คือ พันไพร นั่นเอง ความเป็นคนที่มีอารมณ์อ่อนไหวและโหยหาความรักของ ธ มนต์ นั้น ถูกนำเสนอด้งในบทสนทนาต่อไปนี้

“เคยมีคนถามผมว่า ทำไมผมถึงเศร้าจัง”

“แล้วมันตอบว่าอะไรล่ะ ?”

“ผมตอบเขาไปว่า หลายๆอย่างทำให้ผมเศร้าสร้อย ไปไม่ไหวปลดปล่อยจากชั่ว สายลมพัดพรูหอบเอาเศษฝุ่นทรายคละคลุ้ง เสียงคลื่นกระทบฝั่งพลิกเปลือยหอยบางให้ไหวพะเยิบตามจังหวะคลื่น แม้แต่ยามเช้าอันสดใสกำจายไอหมอกขาวพร่างน้ำค้างพรุ หรือยามสายอันอบอุ่นด้วยไอแดดก็ทำให้ผมเศร้าได้”

“ผมยังบอกเขาอีกว่า บางทีผมก็เศร้าขึ้นมาเฉย ๆ รู้สึกวูบไหวกับความว่างเปล่าและกาลเวลาที่ไหลผ่านตัว ผมเป็นคนไร้สาระใช้มัยล่ะครับ

“ไม่หรอก อารมณ์ศิลปิน”

“อืม เขาก็พูดเช่นนั้น แต่...”

แต่ผมรู้ว่ามียะไรมากกว่านั้น ความเศร้าโดยไร้สาเหตุส่งผลกระทบต่อชีวิตของผมมากกว่าที่คิด มันดูเอากำลังใจและพลังชีวิตของผมจนหมดสิ้น ทำให้ผมเป็นเพียงเครื่องจักรที่เฝ้าผลาญกิเลสเป็นพลังงานเชื้อเพลิง มันทำให้ผมเกลียดตนเอง ทำให้ผมไม่รักตัวเองเพียงพอที่จะดิ้นรนเพื่อเอาชีวิตรอด

ตอนนี้ผมก็เหมือนกอสวะไหลไปตามแต่กระแสธารของชีวิตจะพัดพาไป

(หวังเทวา ตอนที่ 3)

ดั่งเทวา หรือ เทพ เป็นตัวละครที่เป็นชายหนุ่มรูปงามที่ *ธ มนต์* ใฝ่ฝันหา ผู้เขียนเริ่มนำเสนอภาพตัวละครนี้ในช่วงที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อให้คนอ่านไม่สามารถคาดเดาได้ว่า ดั่งเทวาหรือเทพ นั้นเป็นคนกลุ่มชายชอบชายหรือไม่ เพราะเทพนั้นไม่ได้มีท่าที่สนใจ *ธ มนต์* เลย เมื่อตัวละครตัวนี้เติบโตขึ้น ผู้เขียนก็ไม่ได้ให้รายละเอียดชัดเจนนักว่าเทพประกอบอาชีพอะไร ให้รายละเอียดแต่เพียงว่าเป็นลูกของผู้มีฐานะ

ผู้เขียนได้บรรยายถึงเทพหรือ ดั่งเทวา ตัวละครที่ทำให้ *ธ มนต์* ต้องใฝ่ฝันถึงตลอดเวลาว่า

"เทพ..."

ผมทวนชื่อนั้นเบา ๆ เมื่อปาดน้ำลายออกจากมุมปาก และเงยหน้าขึ้นจากโต๊ะไม่โปร่งภายใต้ตัวอาคารหลังใหม่ล่าสุดของโรงเรียน คนในฝันคนนั้นของผมคือใครกันแน่ ผมจำได้ว่าผมไม่เคยรู้จักเขามาก่อน แต่ดวงตาของเขานี้สิ ชวนให้คุ้นเคย ด้วยความสดใสของดวงวงกลมสีน้ำผึ้งอ่อนอันล้อมรอบแก้วตาสีสนิมเข้มสดใสบพราว รวากับแย้มยิ้มได้

...ช่างแตกต่างจากผม ผู้มีดวงตาสีดำสนิทอันเคลือบด้วยฝ้าขนน้ำแข็ง และความหม่นหมองอยู่เป็นนิจ

(หวังเทวา ตอนที่ 4)

ดั่งเทวาหรือเทพ เป็นเหมือนตัวละครที่เข้ามาสร้างความสับสนให้ *ธ มนต์* เพราะ *ธ มนต์* ต้องเลือกระหว่าง ดั่งเทวา ซึ่งเป็นรักแรกที่ยังไม่เคยลืม กับ *พันไพโร* ตัวละครที่มาจากคำอธิษฐานและปรากฏตัวขึ้นมาเป็นคนจริงๆ *พันไพโร* เป็นชายหนุ่มที่แสนดี คอยดูแลและปกป้อง *ธ มนต์* เสมอ และยังมีตัวละครหนึ่งก็คือ *แน็ค* เกย์ซึ่งเป็นคู่รักคนปัจจุบันของ *ธ มนต์* ซึ่งรัก *ธ มนต์* โดยไม่หวังผลตอบแทนและจะคอยอยู่เคียงข้าง *ธ มนต์* เสมอ ทำให้ *ธ มนต์* จะต้องตัดสินใจเลือกใครสักคนไม่ว่าจะเป็น ดั่งเทวา *พันไพโร* และ *แน็ค* นับเป็นสถานการณ์ที่สร้างความกดดันให้กับ *ธ มนต์* เป็นอย่างมาก

ดั่งเทวา จึงเป็นเสมือนตัวละครที่แทนคนรักในฝันที่เกย์ลี้วนปรารถนา นั่นคือ เป็นชายหนุ่มรูปงาม ร่ารวย และนิสัยดี แม้ ดั่งเทวา จะสารภาพกับ *ธ มนต์* ในภายหลังว่าต่างคนก็ต่างมีใจให้กัน แต่ไม่ยอมที่จะเปิดเผยความรู้สึกต่อกัน หากแต่ว่าบางครั้งในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในสังคม ตัวละคร ดั่งเทวา ที่มีคุณลักษณะเช่นนี้อาจจะไม่ใช่มกที่ถูกเลือกเสมอไปเพราะการที่จะคบหาเป็นคู่รัก

กับใครสักคนต้องมีปัจจัยอื่นๆเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ทั้งปัจจัยเรื่องความเห็นชอบของครอบครัวและระยะเวลาในการเรียนรู้ซึ่งกันและกันอาจจะทำให้พบว่าในเบื้องต้นแล้วทัศนคติอาจจะไม่ตรงกันก็ได้

พันไพร เป็นตัวละครที่ปรากฏตัวขึ้นมาจากคำอธิษฐานของ ธ มนต์ ที่ต้องการใครสักคนมามอบความรักและอยู่เคียงข้างเขาเพื่อทดแทนความเหงาเปล่าเปลี่ยวที่เกิดขึ้นในใจของเขามาตั้งแต่เด็ก อาจกล่าวได้ว่าพันไพรเป็นตัวละครเหนือจริงเพราะเขาปรากฏตัวขึ้นเป็นคนจริงๆตามคำอธิษฐาน รูปร่างภายนอกและพฤติกรรมโดยทั่วไปก็ดูราวกับเป็นคนจริงๆ แต่พันไพรก็ไม่ได้เป็นบุคคลที่มีอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงเพราะเขามีความสามารถในการหายตัวได้ ซึ่งเป็นความสามารถเหนือมนุษย์

พันไพรเป็นตัวละครหลักอีกตัวหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นตัวละครที่มีมิติเดียว เพราะเขามาเพื่อสร้างความสุขให้กับ ธ มนต์ แม้ว่าผู้เขียนจะไม่ได้อธิบายว่าแท้จริงแล้วพันไพรมาได้อย่างไรและเป็นใครกันแน่ แต่จากความเพียบพร้อมไปด้วยรูปลักษณ์และคุณสมบัติในการเป็นคนที่ดี มีทั้งความรักและความอบอุ่นให้ ธ มนต์ อาจกล่าวได้ว่า ตัวละครตัวนี้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อแสดงให้เห็นถึงความอ้างว้างโดดเดี่ยวของ ธ มนต์ ว่ามีมากเพียงใด การที่เขาอธิษฐานขอให้คนมารักแสดงให้เห็นว่า เขาโหยหาความรักในโลกแห่งความเป็นจริง เมื่อหาไม่ได้จึงต้องอธิษฐานเพื่อขอสิ่งที่มาทดแทนสภาพที่แท้จริงในชีวิตที่ไม่มีคนที่รักและเข้าใจเขาอย่างแท้จริง บทบาทของพันไพรในการเป็นคนที่มาเติมเต็ม ความรักของ ธ มนต์ แสดงให้เห็นชัดเจนในตอนที่ ธ มนต์ และพันไพรเดินออกไปชมพระอาทิตย์ตกดินทะเลด้วยกัน ดังข้อความต่อไปนี้

พันไพรจับหัวไหล่ทั้งสองข้างของผมให้หันมองหน้าเขา

"นัสฟังผมนะ หากว่านัสไม่มีแรงก้าวเดิน ผมจะพยุงนัสเอง หากว่านัสหมดอาลัยตายอยาก ผมจะอุ้มนัสไปเอง นัสจะบ่นมากแค่ไหนก็ได้ จะสอออยแค่ไหนก็ได้ แต่ขอให้ไว้วางใจในตัวผม ขอให้วางมือ และทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในอ้อมแขนผม แล้วผมจะพานัสไปต่อเองบนเส้นทางชีวิตสายนี้"

(หวังเทวา ตอนที่ 5)

ฉาก (Setting)

ฉาก (Setting) แบ่งออกเป็น 3 ประเภท (Griffith, 1994 : 12-15 อ้างถึงใน อีราวดี ไตลังคะ) ดังนี้

1. ฉากที่มีลักษณะทางกายภาพเป็นธรรมชาติ
2. ฉากที่เป็นเวลา
3. ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดนี้มาเป็นหลักในการวิเคราะห์ฉากของเรื่อง *หวังเทวา* ดังนี้

1) ฉากที่มีลักษณะทางกายภาพเป็นธรรมชาติ สถานที่ การตกแต่ง บรรยากาศที่เกิดจาก
 ประสาทสัมผัส เช่น กลิ่น เสียง ภาพ

ฉากลักษณะนี้ในนวนิยายเรื่องนี้เน้นค่อนข้างจะโดดเด่นเพราะผู้เขียนนั้นได้สร้าง
 บรรยากาศให้มีกลิ่นอายของความเหงา และมักจะสร้างบรรยากาศให้สอดคล้องกับบุคลิกภาพของ
 ตัวละคร โดยเฉพาะชายหนุ่มที่ *ธ มนต์* ใฝ่ฝันอย่าง *ดั่งเทวา* ซึ่งมีรูปร่างราวกับเทพบุตร
 บรรยากาศในเรื่องจึงมีลักษณะชวนฝัน ดังข้อความต่อไปนี้

“ผมพยักหน้าช้า ๆ ดวงจันทร์เพ็ญลอยอยู่กึ่งกลางของท้องฟ้าสีนวลเนื่องด้วยรัศมี
 จันทรา แสงสีขาวตกกระทบกับพื้นปูกระเบื้องของระเบียงจนขาวโพลน ราวระเบียงอันก่อ
 จากปูนถูกเลียยปกคลุมไว้ด้วยเถาเฟื่องฟ้าอันไต่จากเบื้องล่างขึ้นมาชูช่อไสวทางเบื้อง
 บน เป็นบรรยากาศที่ดูราวกับสวรรค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อมีเทพบุตรหนุ่มรูปร่าง
 ยืนอยู่เบื้องหน้าด้วย

(*หวังเทวา* ตอนที่ 1)

นอกจากนี้ยังมีฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมจะเน้นที่ โรงเรียน บ้าน และสถานที่ท่องเที่ยวทาง
 ธรรมชาติ เช่น หัวหิน แต่ฉากที่ถือได้ว่ามีบทบาทต่อเรื่อง นอกจากสภาพแวดล้อมในโรงเรียน
 สมัยมัธยมปลายแล้ว ก็คือบ้านพักสีขาวริมทะเลที่เป็นสถานที่ที่ *ธ มนต์* ได้มาพักผ่อน และได้พบ
 กับ *ดั่งเทวา* และพันไพร ชายหนุ่ม 2 คนที่เข้ามาพัวพันในชีวิต เหตุการณ์หลักๆหลายเหตุการณ์
 ได้เกิดขึ้นที่บ้านพักนี้ เหตุการณ์ที่ *ธ มนต์* มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับพันไพรและได้สารภาพรักกับ
 พันไพรที่บ้านหลังนี้ รวมทั้งเหตุการณ์ที่ *ธ มนต์* ได้เผชิญหน้ากับดั่งเทวา และเผชิญกับความ
 ลำบากใจเมื่อดั่งเทวาเห็นว่า *ธ มนต์* นั้นมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับพันไพร ดังตัวอย่างนี้

ผมก้าวเข้าสู่ตัวบ้านที่มีดมิด เนื่องจากไม่ได้เตรียมเปิดไฟไว้ก่อน เพียงเพราะคิดว่าวันนี้
 คงไม่กลับค่ำ ฤ็ญแจประตูหน้าหุมนได้ลื่นง่ายดายจนดูราวกับไม่ได้ล็อกไว้

ผมชักแปลกใจ และหวนประหัดนึกไปถึงวันที่พี่แนคนุกู๋โจมตีที่บ้าน ผมค่อย ๆ เยี่ยมหน้าเข้าไปในตัวบ้าน ซึ่งมีดสนิทยิ่งกว่าภายนอก ผมก้าวเข้าไปเสียบและแช่ผมซ้ำ

ทันใด เกรงที่นั้งอยู่บนโซฟาใจกลางห้องเนิ่นนาน ก็พลันผุดลุกขึ้น ผมรีบกดสวิทช์ไฟเปิดในทันใด และเตรียมที่จะเอาอะไรสักอย่างทุ่มหัวผู้บุกรุก

"ไฉน...เดทกับพันไพรสนุกมัย"

บุคคลที่ผมไม่คาดฝันว่าจะพบเจอในค่ำคืนนี้พลันปรากฏในสายตา จนอะไรสักอย่างที่ผมฉวยมาจากพื้นไว้เตรียมต่อสู้ ร่วงหลุดลงบนพื้นด้วยความตกใจ ผมพูดอะไรไม่ออกและหันหลังก้าวออกจากบ้านในทันที ตอนนี้อยู่ในหัวผมนึกแต่คำว่าหนีหนีใครละ หนีผู้มาเยือนหรือหนีความจริง ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน

"เดี๋ยวก่อน อย่าเพิ่งไป เราถามเฉย ๆ ไม่มีอะไรหรอก"

ผมหันกลับมาซ้ำ ๆ และก้มหน้าจ้องมองปลายเท้าของดั่งเทวาราวกับเด็กทำผิดรอการลงโทษ "บังเอิญเรา อยู่ที่เดียวกันเมื่อบาย ยินดีด้วยนะ"

เทพยื่นมือขวาออกมาเบี่ยงหน้า ขณะที่ผมซึ่งกำลังงุนงงพูดด้วยเสียงตะกุกตะกัก

"นาย ..รู้ แล้ว แล้ว แล้วเอ่อ .."

"อย่างไร นายก็ยังเป็นเพื่อนเราอยู่เสมอ อย่าซีเรียสน่า วันนี้อุตส่าห์มาเยี่ยม ทำหน้าเหมือนคนท้องผูกให้เพื่อนรักเห็นได้ไงละเนี่ย"

(หวังเทวา ตอนที่ 3)

2)ฉากที่เป็นเวลา แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

ช่วงเวลา เช่น ฤดูกาล ช่วงเวลาระหว่างวัน ช่วงเวลาในอดีต

ระยะเวลา เช่น เรื่องที่เกิดขึ้นในเวลา 1 ชั่วโมง หนึ่งวัน หนึ่งปี สามสิบปี

เรื่องหวังเทวา ผู้เขียนเล่าเรื่องโดยการเน้นช่วงเวลาในอดีตคือ ช่วงที่อยู่ในวัยเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลาย และช่วงที่ทำงานแล้ว แต่ก็ไม่ได้เน้นบรรยายในส่วนนี้มากพอ ระยะเวลาที่ใช้ในเรื่องนี้เป็นระยะเวลาสั้นๆประมาณ 1 สัปดาห์ หากแต่มีการเล่าย้อนไปในช่วงเวลาอดีต

3)ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม เช่น ความสัมพันธ์ในครอบครัว ค่านิยมระบบการเมือง ชนชั้น เพศ เชื้อชาติ ฯลฯ

ฉากในส่วนนี้ที่พบในเรื่องหวังเทวา คือสภาพสังคมปัจจุบันซึ่งเป็นสังคมยังไม่เปิดรับผู้ที่

เป็นเกย์ความสัมพันธ์ของครอบครัวในเรื่องหวังเทวานั้น เน้นความสัมพันธ์ในครอบครัวของ ฐ มนัส ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นครอบครัวของชนชั้นกลาง เลี้ยงดูลูกด้วยความคาดหวังเหมือนที่พ่อแม่ทั่วไปคาดหวังคือ ต้องการให้ลูกตั้งใจเรียน ไม่อยากให้ลูกไปมั่วสุมกับเพื่อนในทางที่ผิด อย่างไรก็ตามแม้ผู้เขียนพยายามจะบอกว่า ฐ มนัส เป็นเกย์ที่มีความเหงา อ้างอ้างโดดเดี่ยว แต่ก็ไม่ได้ให้รายละเอียดว่าเกิดจากอะไรเพียงแต่แสดงให้เห็นว่าการที่ครอบครัวเลี้ยงดูเข้มงวดในบางครั้งจะทำให้ ฐ มนัส รู้สึกอ้างว้างมากเหลือเกิน จากจุดนี้ผู้วิจัยเห็นว่าผู้เขียนนั้นไม่ได้เน้นย้ำความเหงาของ ฐ มนัส ว่า เกิดจากการเลี้ยงดูของครอบครัวเพียงอย่างเดียว แต่น่าจะเกิดขึ้นจากการที่ ฐ มนัส รู้สึกแปลกแยกจากสังคมเนื่องจากตนเป็นเกย์ และแอบรักเพื่อนผู้ชาย ซึ่งบอกใครไม่ได้ ดังที่ ฐ มนัส ได้พูดขึ้นว่า

ผมก็ได้แต่หวังว่าสักวัน สังคมจะเข้าใจ หวังว่าสักวันผมจะยืนเคียงข้างใครสักคนได้ โดยที่ไม่ต้องทนทนกับสลายตาและเสียงซุบซิบนินทา ผมไม่ได้ต้องการอะไรมาก ผมไม่อยากได้สิทธิ์อะไรเป็นพิเศษ เพราะว่าผมก็คือมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง เป็นผู้ชายธรรมดาที่บังเอิญไปรักผู้ชายอีกคนหนึ่ง แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อไหร่ก็ไม่รู้...

(หวังเทวา ตอนที่ 3)

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าสภาพความเป็นจริงที่ “ฐ มนัส” ต้องเผชิญในสังคมคือการที่เป็นชายชอบชายนั้นไม่ใช่เรื่องธรรมดา แม้ ฐ มนัส จะยืนยันว่าตนเป็นผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง ที่ไปรักผู้ชายอีกคนเพียงแค่นั้นก็ตาม แต่จากกรณีนี้อาจมองได้ว่าผู้ชายที่ ฐ มนัส ใฝ่รอต้องเป็นผู้ชายที่อยู่ในกลุ่มชายรักชาย เพราะถ้าหากว่าไม่แน่ใจว่าผู้ชายที่ตนหลงรักเป็นเกย์หรือไม่ ก็จะทำให้เกิดปัญหาในความรักขึ้นมาเพราะไม่กล้าเปิดเผยตัวตน ดังเช่นในตอนแรกที่ ฐ มนัส แอบรัก ดังเทวา ในช่วงที่เรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในตอนนั้นเขาคิดว่า ดังเทวา คงเป็นชายที่ไม่ได้ชอบผู้ชายด้วยกันจึงไม่กล้าเผยความในใจและพบกับความผิดหวังในที่สุด

นอกจากความสัมพันธ์ในครอบครัวแล้ว สิ่งหนึ่งที่โดดเด่นที่สุดในการเสนอคือการเป็นนวนิยายที่ตัวละครเอกและตัวละครรองทั้งหมดเป็นเกย์ มีตัวละครผู้หญิงเสริมเข้ามาบ้างแต่ไม่ได้โดดเด่นมาก ดังนั้นฉากที่แทรกอยู่ในเรื่องนี้ก็อีกส่วนหนึ่งคือฉากของสังคมย่อยของกลุ่มผู้ที่เป็นเกย์ ซึ่งพบไม่มากในนวนิยายเรื่องอื่น

กลวิธีการเล่าเรื่อง : ผู้เล่าเรื่อง (Narrator)

นวนิยายเรื่องนี้ใช้การเล่าแบบย้อนกลับ (Flashback) สลับเหตุการณ์ในอดีตกับปัจจุบัน ผู้เล่าเรื่องในนวนิยายเรื่อง “หวังเทา” จัดเป็นผู้เล่าเรื่องที่เล่าสิ่งที่ตนเองประสบมา หรือผู้เล่าเรื่องที่เป็นตัวละครหลัก (character narrator) (อิรวดี ไตลังคะ, 2546:31) ซึ่งในเรื่องคือ ๓ มนต์ เป็นตัวละครเอกที่เป็นเกย์ มีการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ในการเล่าเรื่อง คือ “ผม” มุมมองที่นำเสนอ นั้นจึงมีข้อจำกัดบางอย่าง กล่าวคือ ผู้อ่านจะรับรู้ความเป็นไปในเรื่องได้เท่าที่ “ผม” รับรู้ แต่ในขณะเดียวกันผู้อ่านจะได้รับรู้อารมณ์ความรู้สึกนึกคิดในใจของตัวละครเอกซึ่งเป็นเกย์ได้เป็นอย่างดี ตีรากับนั่งอยู่ในใจของตัวละคร ตัวอย่างเช่น

แต่ผมไม่ได้เป็นห่วงเรื่องนั้น

ผมเกรงแต่เพียงว่าพันไพรจะตกใจแค่นั้นหากพบว่าผมไม่ได้อยู่ที่พัก

ให้ตายสิ ผมซักจะลำเอียงและเทใจไปให้หมอนั้นมากขึ้นทุกที ...แฮ้อ

ทำไมคนที่เขาทำดี ๆ กับเราแต่แรกไม่เอาวะ ประหลาดจริง

(หวังเทา ตอนที่ 3)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้เล่าเรื่องคือ “ผม” ซึ่งหมายถึง ๓ มนต์ นั้นเอง การที่ผู้เขียนใช้มุมมองของสรรพนามบุรุษที่ 1 ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกของ ๓ มนต์ ที่มีความโน้มเอียงไปหา พันไพร ได้เป็นอย่างดีเนื่องจากพันไพรเป็นคนที่คอยดูแลและช่วยเหลือ ๓ มนต์ มาตลอด

3.2.2.2 เรื่องสั้น

เรื่องสั้นที่ผู้วิจัยศึกษามีจำนวน 3 เรื่อง คือ สุดปลายฝัน รักแรกของผม ของ แบทแมนน้อย ยิ่งกว่าเสียใจ ของ ตัวเรา และ เรื่องวุ่นๆของนายบ๊ิก ของ bgmonster ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เป็นเรื่องๆ ดังต่อไปนี้

1) สุดปลายฝัน รักแรกของผม ของ แบทแมนน้อย

เนื้อเรื่อง

สุดปลายฝัน รักแรกของผม เป็นเรื่องสั้นที่กล่าวถึง “รักแรก” ของ “ผม” โดยความรักครั้งแรกที่เกิดขึ้นนี้เป็นความรู้สึกที่ “ผม” มีต่อพี่ชายของเพื่อนสมัยที่เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแต่ก็ไม่เคยได้บอกความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเองไป ได้แต่เก็บงำไว้จนโต จนกระทั่งเวลาผ่านไป “ผม”

ได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่แต่ก็ยังไม่เคยสัมผัสชายของเพื่อนได้ “ผม” พยายามที่จะเข้าไปใกล้ชิดกับพี่ชายของเพื่อนแต่ก็มักจะพบกับความผิดหวัง เนื่องจากตนเองไม่กล้าเผยความรู้สึกออกไป และแม้ในท้ายที่สุด “ผม” ก็ยังไม่กล้าบอกความรู้สึกออกไป เพราะเกิดความกลัวในใจว่าพี่ชายที่ตนแอบรักนั้นจะคิดอย่างไร “ผม” จึงขอเก็บความรู้สึกนี้ไว้ต่อไปและให้คำมั่นสัญญากับตัวเองว่าจะรักพี่ชายของเพื่อนตลอดชีวิต

แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องของ *สุดปลายฝัน รักแรกของผม* คือ เกย์ก็มีความรักแท้ที่บริสุทธิ์ยิ่งใหญ่เฉกเช่นคนทั่วไปถึงแม้จะไม่มีโอกาสได้แสดงความรักที่บริสุทธิ์นั้นให้คนที่ตนรักได้รับรู้แต่ก็ยังยึดมั่นในความรักนั้น แก่นเรื่องนี้ได้รับการนำเสนอผ่านโครงเรื่องและการบรรยายอารมณ์ความรู้สึกแสดงให้เห็นถึงชีวิตรักของเกย์วัยมัธยมศึกษาตอนปลายที่เพิ่งจะเรียนรู้คำว่ารักกับเพศชายด้วยกัน เป็นการให้คุณค่ากับความรักครั้งแรก และโดยเฉพาะเป็นความรักระหว่างชายคนหนึ่งที่มีต่อชายอีกคนหนึ่ง ทำให้การที่จะเปิดเผยความรู้สึกตรงๆออกไปเป็นสิ่งที่ยาก

เรื่องสั้นเรื่องนี้มีความสั้น กระชับ แต่ก็สามารถสื่อให้เห็นถึงอารมณ์ ความรู้สึกของเกย์ในช่วงวัยรุ่นที่มีความอ่อนไหว ให้คุณค่าและยึดมั่นกับความรักอย่างมาก ดังตัวอย่างความรู้สึกของผมที่ได้ใกล้ชิดกับ “พี” ในตอนที่ไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกันกับกลุ่มเพื่อน

“สักพักผมก็รู้สึกว่ามืออุ่น ๆ มาวางทาบมือผมอีกที แต่ว่า....ค้างอยู่ไม่ถึงนาที ก็ย้ายออกไป เพราะว่าพี่อาจจะรู้สึกตัวแล้วตกใจ หรือว่ากลัวผมตื่นก็ตาม ผมก็เอื้อมมือกลับมา เพราะไม่เอายากรบกวนพี่ที่ต้องขับรถต่อทั้งวัน จะอย่างไรก็แล้วแต่ พี่จะรู้บ้างไหมว่าไออุ่นจากมือพี่นั้นมันทำให้ผมมีความสุขที่สุดในชีวิต โลกทั้งโลกของผมมันหยุดลงในนาที่นั้นแล้ว”

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า “ผม” แสดงความรู้สึกว่าความอบอุ่นที่ได้รับโดยที่อีกฝ่ายไม่ได้ตั้งใจหรืออาจจะไม่รู้ตัวก็ตามเพราะ “พี” เป็นคนขับรถพาน้องชายของตัวเองซึ่งเป็นเพื่อนกับ “ผม” ไปเที่ยวต่างจังหวัดและเพียงแค่อื้อมมือมาปลุก “ผม” เพียงแค่นั้นก็สามารถสร้างความสุขให้กับผมดังที่ผู้เขียนได้บอกว่าเป็นความสุขที่สุดในชีวิตและโลกทั้งโลกแทบจะหยุดหมุน ในเรื่องสั้นเรื่องนี้จะปรากฏการบรรยายถึงความรู้สึกของ “ผม” ในลักษณะเช่นนี้บ่อยครั้ง ผู้วิจัยเห็นว่าผู้เขียนนั้นต้องการจะแสดงให้เห็นว่าแม้ “ผม” จะเป็นเพียงเด็กวัยรุ่นคนหนึ่งแต่ก็มีความรักที่ยิ่งใหญ่ได้ แม้ว่ารักนั้นจะเป็นรักข้างเดียวก็ตาม ผู้เขียนพยายามจะเห็นให้เน้นว่ารักของเกย์วัยรุ่นเป็นความรักที่บริสุทธิ์และมีคุณค่า

ตัวละคร

ผม - ตัวละครในเรื่อง สุดปลายฝัน รักแรกของผม มีตัวละครเอก 2 ตัว คือ “ผม” กับ “พี” ตัวละคร “ผม” นั้นปัจจุบันเป็นผู้ชายในวัยทำงาน อายุอยู่ในช่วงยี่สิบตอนต้น ผู้เขียนจะเน้นบรรยายให้เห็นลักษณะตัวละคร “ผม” ในอดีต ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นมัธยมปลาย ดังข้อความต่อไปนี้

พีครับ...

ผมขาสั้น หัวเตียน ๆ เพราะต้องเรียนรด.ทุกวันพุธ ช่วงมัธยมปลายนั้น...ซึ่งเป็นครั้งแรกกับหัวใจของผมที่หวั่นไหวราวกับหลุด เข้าไปในมิติแห่งความฝัน...

ผมไปบ้านพีครั้งแรก เพราะที่ต้องไปบอรรถกิจกรรมกับน้องของพีที่เป็นเพื่อนของผมซึ่งเป็นหัวใจของกลุ่ม

“ผม” เป็นเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เหมือนเด็กนักเรียนผู้ชายทั่วไปซึ่งต้องตัดผมสั้นให้ถูกต้องตามกฎของโรงเรียน การที่ผู้เขียนอธิบายลักษณะของผมให้เห็นว่า ขาสั้น หัวเกรียน และยังต้องเรียนวิชาทหารนั้นก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า “ผม” เป็นนักเรียนธรรมดาๆคนหนึ่งซึ่งเหมือนนักเรียนทั่วไป ไม่ได้มีจุดเด่นที่จะทำให้ “พี” จดจำ

นอกจาก “ผม” จะเป็นนักเรียนธรรมดาๆ ยังจัดได้ว่าเป็นคนที่มีอารมณ์อ่อนไหว ซ่างจินตนาการ และยังเป็นคนที่ไม่ค่อยพูด ไม่กล้าแสดงออกอีกด้วย ดังตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

คืนนั้นผมค้างบ้านเพื่อนผมได้แต่แอบมองพีด้วยความชื่นชม จริง ๆ พีชายคนโตของพีก็เก่ง แต่ผมชอบพี ซึ่งเป็นคนที่มาดจริต จนผมไม่เคยพูดกับพีเกินสามคำ “ครับ” “ป่าวครับ” “ไม่ทราบครับ” แต่ได้แค่นั้นผมก็ดีใจมากเหลือเกิน

“ผม” เป็นตัวละครที่เป็นภาพสะท้อนของเด็กนักเรียนที่เริ่มมีอารมณ์อ่อนไหวกับความรัก และเมื่อเป็นความรักระหว่างชายกับชายย่อมจะทำให้เกิดอุปสรรคเพิ่มมากขึ้น ทั้งการไม่กล้าบอกความจริงออกไปและการที่มีกรอบสังคมมาจำกัดไว้ ดังตัวอย่างตอนที่ “ผม” กับ “พี” มีโอกาสได้ไปร้องคาราโอเกะด้วยกัน

ตอนกลางคืน พวกเราร้องคาราโอเกะกันในร้านอาหาร โดยกลุ่มเรายึดไม่คัไว้เลย ผมเลือกเพลง “จะเก็บเรื่องราวของเราเอาไว้” และพีก็ขอร้องคู่ด้วย “ระหว่างเรานั่นนั่นรู้ มันคงเป็นไปไม่ได้ ระหว่างเรา ฉะนั้นนั่นรู้ ระหว่างเรา ฉันท้าใจ โลกความจริงมันรุนแรง เกินกว่าใครจะรับไหว....” การที่เราได้ร้องเพลงที่โดนใจ และร้องกับ

คนที่เรารัก มันจะวิเศษขนาดไหน เพลงนั้นเรียกเสียงปรบมือและเสียงฮือฮาจากโต๊ะอื่น ๆ
ได้ ผมละปลื้มจริงๆ

จากเนื้อเพลงข้างต้นที่บอกว่า “มันคงเป็นไปได้ ฉันนั้นรู้ ระหว่างเรา ฉันเข้าใจ โลก
ความจริงมันรุนแรง เกินกว่าใครจะรับไหว” เป็นเนื้อหาที่ผมบอกว่า “โดนใจ” อาจวิเคราะห์ได้ว่า
“ผม” รู้สึกว่าตนเองนั้นดีต่อกว่า “พี” ทุกอย่างและรู้ว่าความรักระหว่างชายกับชายเป็นสิ่งที่สังคม
รับได้ยาก

พี - เป็นตัวละครเอกที่มีบทบาทต่อเรื่องอย่างมากเพราะเป็นตัวละครที่ทำให้ “ผม” เกิด
ความรู้สึกรักขึ้นมา ผู้เขียนได้สร้างให้ตัวละครตัวนี้เหมือนเป็น “คนที่เป็นแบบอย่าง” หรือจะ
เรียกว่า “ไอดอล”(Idol) ของ “ผม”

ผมเห็นพีในชุดทำงาน เสื้อเชิ้ตขาว ผูกเน็คไทด์ อยากจะบอกพีว่า...
แปดปีก่อน สมัยผมยังนั่งกางเกง ไทด์สีเหลือง กำลังเดินขึ้นบันไดบ้าน โดยมีลูกน้องถือ
อุปกรณ์ติดตั้งสายอากาศเพื่อติดบนดาดฟ้าตามมาด้วย ผมประทับใจที่ตั้งแต่แรกเห็น ผม
เห็นบุคลิกที่สุภาพ ขรึม อบอุน ฉลาด และมีความเป็นผู้ใหญ่ ด้วยพีอายุห่างจากผมเก้าปี
จากวันนั้นผมก็รู้สึกว่าสักวันผมจะต้องเป็นแบบพีให้ได้ เพราะเพื่อนผมบอกว่าพีเก่งมาก

“พี” อายุห่างจาก “ผม” เก้าปี แสดงให้เห็นว่ามีความเป็นผู้ใหญ่ และมีหน้าที่การงาน
มั่นคง นอกจากนี้ยังมีบุคลิกที่สุภาพ อบอุน ฉลาด ตามที่ตัวละคร “ผม” ได้บรรยายไว้ นอกจากนี้
“พี” ยังมีคนรักเป็นผู้หญิง ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า “พี” มีคนรักอยู่แล้วและไม่ได้คิดอะไรกับ “ผม”
เกินกว่าน้องชาย

“แม้การเดินทางครั้งนั้นจะมีแฟนสาวสวยของพีไปด้วย แต่ผมไม่รู้สึกละเลยใจเลยนะ
พีรู้ตัวรีบล่าว่าผมแอบมองพีที่กระจกหลังด้วยแหละ แต่ก็ต้องเขินเมื่อพีมองมาพอดี ผม
เลยไหลตัวมานอนเล่นกับเพื่อนบนเบาะ”

ฉากและสถานที่

เรื่องสั้นเรื่องนี้ไม่เน้นนำเสนอฉากที่มีลักษณะทางกายภาพเป็นธรรมชาติแต่จะเน้นฉากที่
เป็นเวลานั้นคือ การย้อนอดีตกลับไปในสมัยที่ “ผม” เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้เขียนเน้น
ให้เห็นว่า เป็น เวลา 8 ปีแล้วที่ความรู้สึกประทับใจและความรักที่เกิดขึ้นกับ “พี” ยังไม่จางหายไป

ระยะเวลา 8 ปีที่ผ่านมาเป็นการสื่อให้เห็นว่าแม้กาลเวลาจะผ่านไปแต่ความรักบริสุทธิ์ของ “ผม” ที่มีต่อ “พี่” ยังคงอยู่

กลวิธีการเล่าเรื่อง

เรื่อง *สุดปลายฝัน รักแรกของผม* ผู้เขียนใช้การนำเสนอในมุมมองของบุรุษที่ 1 คือ “ผม” ซึ่งเป็นตัวละครในเรื่อง เป็นมุมมองที่ “ผม” มีต่อเรื่องราวต่างๆ ซึ่งในเรื่องนี้ “ผม” จะบรรยายถึงความรักครั้งแรกที่เกิดขึ้นกับพี่ชายของเพื่อน โดยใช้เทคนิคการเล่าย้อนกลับ (flashback) ไปในอดีตช่วงในวัยเรียนมัธยมศึกษา แม้จะถูกจำกัดขอบเขตในการแสดงมุมมองที่อยู่เฉพาะในตัว “ผม” เท่านั้น แต่ในอีกมุมหนึ่งก็ทำให้เห็นว่าความรู้สึกต่างๆ ของตัวละคร “ผม” คุ้มค่าที่น่าเชื่อถือ และสามารถสร้างอารมณ์ร่วมให้ผู้อ่านคล้อยตามว่าเป็นความรู้สึกของ “ผม” เป็นการทำให้ผู้อ่านมองเรื่องราวของเกย์วัยรุ่นได้อย่างเข้าถึงมากขึ้น

2) ยิ่งกว่าเสียใจ ของ “ตัวเรา”

เนื้อเรื่อง

เรื่อง *ยิ่งกว่าเสียใจ* เป็นเรื่องราวของ “คิม” นักข่าวหนุ่มซึ่งทำงานในกรุงเทพได้เดินทางไปเที่ยวคนเดียวที่เมืองปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน และเมื่อไปถึงที่นั่นได้พบกับ “ก้อง” ซึ่งมาเที่ยวกับเพื่อน การพบกันในช่วงระยะเวลาเพียงแค่ 3-4 วันก็ทำให้ทั้งสองคนมีความรู้สึกที่พิเศษต่อกัน จึงได้แลกเปลี่ยนอีเมลเพื่อมาคุยกันผ่านทางอินเทอร์เน็ตโดยใช้โปรแกรม MSN

เมื่อกลับมาถึงกรุงเทพ คิมกับก้องก็ได้ติดต่อกันผ่านทางอินเทอร์เน็ต และมีการแลกเปลี่ยนหมายเลขโทรศัพท์กัน ทั้งคู่สานสัมพันธ์โดยใช้โปรแกรม MSN และคุยกันทางโทรศัพท์ต่างคนต่างก็รู้ว่ามีความรู้สึกพิเศษให้แก่กันแต่ยังไม่ได้นัดเจอข้างนอกอีก จนกระทั่งในที่สุดคิมจึงตัดสินใจชวนก้องไปดูภาพยนตร์ด้วยกัน หลังจากเหตุการณ์ในวันนั้นแล้ว คิมพบว่าก้องมีอาการเปลี่ยนไป จากที่เคยคุยกันอย่างหวานชื่นทางโทรศัพท์และทางอินเทอร์เน็ต ก็เริ่มขาดการติดต่อ แต่ในที่สุดคิมก็ได้มีโอกาสพูดคุยกับก้องอีกครั้งผ่านทางอินเทอร์เน็ต และก้องก็ปฏิเสธที่จะคบหากับคิมอีกต่อไป โดยไม่ได้ให้เหตุผลว่าที่ชัดเจนบอกแต่เพียงว่าไม่สามารถจะไปด้วยกันได้ สร้างความระทมทุกข์ให้กับคิม แต่ท้ายที่สุดคิมก็หักห้ามใจได้และได้บอกรักจากความรักในครั้งนี้

แก่นเรื่อง

ยิ่งกว่าเสียใจ เป็นเรื่องสั้นที่สะท้อนให้เห็นว่า เกย์เป็นผู้ที่มีความรักเฉกเช่นคนทั่วไปแต่เกย์นั้นไม่ค่อยจะสมหวังในความรัก ดังนั้นความรักจึงเป็นสิ่งที่เกย์ได้เรียนรู้แต่ไม่มีโอกาสได้

ครอบครอง กล่าวคือ ในเรื่องนั้นเริ่มต้นจากคิมและก้องพบกันด้วยความบังเอิญ และมีโอกาสได้พัฒนาความสัมพันธ์โดยใช้เทคโนโลยีการสื่อสารทั้งโทรศัพท์มือถือและการคุยกันออนไลน์ผ่านอินเทอร์เน็ต จากข้างต้นเป็นการสะท้อนความสัมพันธ์ของคนยุคปัจจุบันที่ใช้การสื่อสารในโลกเสมือนมากกว่าการออกมาพบกันในสังคมภายนอก และเมื่อมีโอกาสได้ออกมาพบกันอีกเพียงครั้งเดียว ความรู้สึกพิเศษที่พัฒนาไว้ก่อนหน้านี้กลับต้องอับปางลงไปโดยไม่ทราบสาเหตุที่แน่ชัด และสุดท้ายคิมต้องกลายเป็นฝ่ายที่ซ้ำเพราะไม่สมหวังในความรัก แต่ตัวคิมเองนั้นก็ก็จะเก็บเอาประสบการณ์ความรักครั้งนี้ไว้เป็นประสบการณ์ชีวิต แม้ว่าเขาจะไม่ได้ครอบครองคนที่เขารัก แต่ก็ยังไม่ย่อท้อที่จะมีความรักครั้งใหม่

ตัวละคร

เรื่องนี้มีตัวละครที่มีบทบาท 2 ตัว คือ คิมและก้อง

คิม – เป็นชายหนุ่มที่ทำงานเป็นนักข่าวในกรุงเทพฯ คิมเป็นเหมือนภาพตัวแทนของคนรุ่นใหม่ที่รักอิสระ ชอบการท่องเที่ยวคนเดียว ดังตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

“ผมชื่อคิม เป็นหนุ่มวัยทำงานในแบบฉบับหนุ่มออฟฟิศทั่วไป แต่รักการเดินทางท่องเที่ยวแบบคนเดียว หรือที่รู้จักกันในนามว่า Backpack เพราะผมคิดว่าการออกไปใช้ชีวิตคนเดียวในช่วงเวลาหนึ่งแบบนี้ อาจทำให้ได้คิดอะไรหลายๆอย่าง แถมยังได้ประสบการณ์ใหม่ๆกลับมาเล่าให้เพื่อนๆฟังได้”

นอกจากนี้ผู้เขียนยังได้ปูพื้นให้เห็นว่า “คิม” มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไปในปัจจุบันที่นิยมการเข้าเว็บไซต์ ใช้ชีวิตในโลกออนไลน์ทั้งการใช้โปรแกรมสนทนา MSN และการโพสต์รูปในเว็บไซต์ ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายไว้ ดังนี้

“วันนี้เป็นวันอาทิตย์ ผมเข้ามาทำงานที่ออฟฟิศ แล้วก็ใช้เวลาว่างจากการทำงาน เอารูปที่ตัวเองถ่ายมา ไปโพสต์ลงในเว็บไซต์แห่งหนึ่งที่คนนิยมเข้าไปอ่านกัน โดยรูปที่ผมโพสต์จะเป็นภาพวิวทิวทัศน์ทั้งหมด ผมโพสต์ได้ประมาณ 3-4 ภาพ ก็พิมพ์ข้อความลงไป ...”

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า “คิม” เป็นตัวละครที่เป็นคนธรรมดาสามัญ เหมือนชายหนุ่มทั่วไปในสังคมยุคปัจจุบันที่ให้ความสนใจการท่องเที่ยวและเทคโนโลยี ส่วนภูมิหลังในด้านครอบครัวและด้านอื่นๆ ผู้เขียนไม่ได้ให้รายละเอียดไว้

ก้อง - เป็นตัวละครเอกที่เป็นมีอายุมากกว่าคิม แต่ผู้เขียนไม่ได้ระบุรายละเอียดว่าอายุเท่าใด ก้องประกอบอาชีพเป็นโปรแกรมเมอร์ในกรุงเทพฯ และใช้ชีวิตช่วงวันหยุดไปกับการท่องเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนผู้ชาย ลักษณะคำพูดของ ก้อง แสดงให้เห็นว่าก้องเป็นคนพูดจาสุภาพ และมีความเป็นผู้ใหญ่ ก้องเป็นคนที่ระมัดระวังและมีเหตุผลในการแสดงออกอยู่เสมอแม้เขาจะเริ่มคบกับคิมแล้วแต่ก็พยายามจะบอกคิมอยู่เสมอว่า การจะรักกันได้จะต้องใช้เวลาศึกษากันและความรักไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นง่ายๆ ในขณะที่เดียวกันก็แสดงให้เห็นว่าคิมเป็นคนกล้าแสดงออกทางความรู้สึกมากกว่า ดังบทสนทนาต่อไปนี้

“พี่ก้องครับ ผมรู้สึกดีกับพี่นะครับ”

“ผมก็รู้สึกดีกับคุณเช่นกัน”

“ขอให้เราได้เป็นอย่างนี้กันไปนานๆได้ไหมครับ”

“ได้ครับ แต่ความรักมันไม่ได้เกิดขึ้นง่ายๆนะ มันต้องใช้เวลา ตอนนี้อย่าว่าเรากำลังเริ่มต้นกัน และผมก็คิดว่ามันกำลังจะไปด้วยดี”

ได้ยินอย่างนี้ ยิ่งทำให้ใจผมตื่นตันไปอีกครับ ผมเลยเอ่ยปากถามออกไปว่า

“พี่ก้องครับ ผมขอเป็นคนพิเศษของพี่ได้ไหมครับ”

“คำว่าคนพิเศษ สำหรับผมก็คือว่าต้องคบกันไปนานๆนะครับ กว่ามันจะเป็นได้ ผมยังไม่กล้าด้วยสรุปตอนนี้ห rokok ครับ ถึงแม้ว่าคุณจะยังไม่ใช่คนพิเศษ แต่คุณก็คือคนที่ผมอยากจะทำให้เป็นคนพิเศษด้วยครับ”

“ขอบคุณครับพี่ ผมจะรอวันนั้นครับ”

ฉากและสถานที่

ในเรื่องยิ่งกว่าเสียใจ ฉากที่เป็นสถานที่ทางธรรมชาติจะมีความเด่นมาก เพราะผู้เขียนเลือกใช้แหล่งท่องเที่ยวที่สวยงามและได้รับความนิยมอย่าง อ่าเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอนมาเป็นฉากที่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด เพราะเป็นสถานที่ที่ทำให้ คิมกับก้องได้มาพบกัน ดังข้อความต่อไปนี้

“เมื่อถึงวันเดินทาง ผมก็จัดแจงแบกเป้คู่ใจไป 2 ใบเล็กใหญ่ พร้อมกับใจที่ว่างเปล่า ไปตามหาประสบการณ์ในชีวิตอีกครั้ง ครั้งนี้ใช้เวลาในการท่องเที่ยวประมาณ 1 อาทิตย์ ออกเดินทางจากกรุงเทพฯ ตอนกลางคืนไปถึงเชียงใหม่ก็ประมาณ 6 โมงเช้า ใช้

เวลาในการท่องเที่ยวที่นั่น 1 คืน ก่อนที่จะเตรียมตัวเดินทางไป “ปาย” สถานที่เริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด

ผมใช้ชีวิตที่นี่เฉกเช่นนักท่องเที่ยวทั่วไป ตกกลางคืนก็เข้าห้องพัก เพื่อที่รุ่งเช้าจะได้ตื่นขึ้นมาถ่ายรูปลักษณ์บรรยากาศที่เต็มไปด้วยไอหมอก ที่พัดผ่านลงมากกระทบกับสายน้ำปาย ดวงตะวันของเช้าวันใหม่ สาดแสงลงมากกระทบกับไอหมอก ทำให้ผมลิ้มชีวิตในเมืองกรุงไปได้อย่างสนิทใจ”

ฉากของเมืองปายในเรื่องนี้ยังเป็นจุดที่พัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละครเอก นับตั้งแต่การได้มาพบกันโดยบังเอิญที่ “ปางอุ๋ง” ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมแห่งหนึ่งในจังหวัดแม่ฮ่องสอนอีกครั้ง หลังจากที่เคยพบกันที่เมืองปายมาก่อน ดังข้อความต่อไปนี้

“สวัสดิ์ดีครับพี่ เหมือนเราจะเคยเจอกันที่ไหนมาก่อนหรือเปล่าครับ”

“ผมก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน คุณเคยไปพักที่ปายใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ อ้อ ผมจำได้แล้วครับ พี่คนที่ผมวานให้ช่วยถ่ายรูปให้ฉันเอง”

“ไม่คิดว่าจะได้มาเจอกันนี่นะครับ ทานอะไรมาหรือยังครับ เดี่ยวเย็นๆ เราไปทานกาแฟกันไหมครับ ช่างหน้าตรงทางเข้ามีโฮมสเตย์บ้านกาแฟ ไปดื่มกันไหมครับ จะได้ไปชมกระบวนการทำกาแฟด้วย”

นอกจากการเน้นฉากที่เป็นสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติแล้ว ฉากที่เป็นช่วงเวลานั้น ผู้เขียนได้ให้เวลา 1 สัปดาห์ในการดำเนินเรื่องที่อำเภอปาย และเมื่อสิ้นสุดการท่องเที่ยวไป ตัวละครเอกก็ได้กลับมาทำงานในกรุงเทพฯ ฉากที่ใช้จะเป็นสภาพแวดล้อมในเมืองหลวงที่เต็มไปด้วยเทคโนโลยี ห้างสรรพสินค้า และความบันเทิง ดังเช่น

“เรานัดเจอกันที่เซ็นทรัลลาดพร้าว ตอนประมาณ 5 โมงเย็นกว่าๆ แต่ก่อนไปถึงผมแวะแถวตะวันนา (ข้างๆห้างเดอะมอลล์บางกะปิ) ก่อนครับ เพื่อที่จะไปทำของขวัญปีใหม่ให้พี่เค้าเป็นรูปถ่ายของพี่เค้า ที่ผมถ่ายด้วยฝีมือผมตอนที่อยู่ “ปางอุ๋ง” แล้วเอาไปทำในโปรแกรมโฟโต้ช้อปอีกที ก่อนที่จะเอาไปปริ้นท์ที่ร้าน แล้วซื้อกรอบรูปใส่ให้ครับ”

ฉากในต่างจังหวัดและฉากที่เป็นสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของตัวละครที่ปลีกตัวไปจากชีวิตปกติเพื่อการท่องเที่ยว เชื้อต่อการสร้างความสัมพันธ์ในรูปแบบ

พิเศษต่างไปจากคนอื่นในสังคมแต่พอกลับเข้ามาจากในเมือง สังคมที่เป็นวิถีชีวิตในกระแสหลักของคนในสังคมต้องคำนึงถึงบรรทัดฐานทางสังคมและกฎเกณฑ์ต่างๆ การพัฒนาความสัมพันธ์แบบชายรักชายซึ่งแตกต่างจากความรักที่เป็นแบบแผนในสังคมจึงทำได้ยาก อีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่า ความรักของเกย์ในยุคปัจจุบันนี้ยึดติดอยู่ในโลกของจินตนาการมากกว่าเป็นจริง กล่าวคือการที่ “คิม” และ “พีก็อง” สานสัมพันธ์กันในโลกออนไลน์หรือชุมชนเสมือนทำให้มีอิสระเสรี ไม่มีกฎเกณฑ์ของสังคมมาปิดกั้น ความสัมพันธ์นั้นก็ก็เป็นไปด้วยดี แต่เมื่อทั้งคู่ได้พบกันในโลกแห่งความเป็นจริง ความสัมพันธ์กลับห่างเหิน ทั้งนี้ น่าจะมาจากโลกแห่งความเป็นจริงไม่สามารถแสดงออกได้อย่างเสรี กลุ่มเกย์จึงมีความสุขกับความสัมพันธ์ในชุมชนเสมือนมากกว่าสังคมจริง

กลวิธีการเล่าเรื่อง

เรื่องยิ่งกว่าเสียใจ ใช้กลวิธีในการเล่าเรื่องโดยใช้มุมมองของบุรุษที่ 1 คือ “ผม” ซึ่งคือ คิม ตัวละครเอกในเรื่อง “ผม” ในเรื่องนี้สามารถบรรยายอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้ค่อนข้างดี เห็นรายละเอียดชัดเจน แม้จะถูกจำกัดกรอบในการมองที่มองแค่เฉพาะมุม “ผม” แต่ก็สามารถมองเห็นเหตุการณ์ได้ชัดเนื่องจากผู้เล่าใช้การบรรยายที่ค่อนข้างละเอียด ดังตัวอย่างต่อไป

“พอเข้าไปในโรงหนัง ผมนั่งด้านซ้าย พีก็องนั่งด้านขวา หนังเริ่มฉาย เราก็ดูหนังกันไปตามปกติครับ พอหนังเริ่มเรื่องไปได้ระยะหนึ่ง ผมก็เอามือขวาขึ้นๆลงๆ ประหนึ่งว่าผมต้องการอยากจะจับมือกับพีก็อง แต่ใจมันไม่กล้า ผมทำอย่างนั้นได้ประมาณ 3-4 ครั้ง

ทันใดนั้น..ทันใดนั้น พีก็องก็เอามือของเค้าคว้าหมับที่มือผมทันทีครับ ใจผมก็สั่นมากเลยครับ มันตื่นเต้นปนความดีใจที่คนที่เรารัก เค้าเอามือมาจับมือของเราก่อน หลังจากนั้นพีก็องก็จับไม่ปล่อยเลยครับ พร้อมทั้งคอยบีบมือเป็นระยะๆ คล้ายกับว่า เค้าอยากให้เราเชื่อมั่นว่าเค้าจะอยู่กับเราไปนานๆ (ผมคิดไปเองหรือเปล่าก็ไม่รู้)

เราจับมือกันไปตลอดทั้งเรื่องครับ ขณะที่หนังกำลังดำเนินมาถึงกลางเรื่อง ผมก็เอียงตัวเข้าไปใกล้ๆพีก็องครับ พร้อมกับกระซิบเบาๆที่ข้างหูว่า

“ผมรักพี่นะครับ”

พีก็องหันมามองหน้าผม พร้อมกับรอยยิ้ม ที่ทำให้ผมจดจำไม่มีวันลืม สักพักพีก็อง เอามือขวาที่วางเปล่ามาโน้มหัวผมให้ไปชนที่บ่าซ้ายของพีเค้า โดยที่เค้าไม่อายุคนข้างๆเลยครับ...”

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า “ผม” ได้บรรยายให้ผู้อ่านเห็นความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับพี่ก้องเพื่อดึงดูดให้ผู้อ่านมีอารมณ์คล้อยตามและเห็นความรู้สึกของตัวละครทั้งคู่ที่มีต่อกัน

3) เรื่องวุ่นๆของนายบ๊ิก ของ “bgmonster”

เนื้อเรื่อง

เรื่องวุ่นๆของนายบ๊ิก เป็นเรื่องราวความรักในวัยรุ่นของ บ๊ิก กับการสารภาพรักกับเพื่อนที่ชื่อ เอ็กซ์ กว่าที่บ๊ิกจะสารภาพรักครั้งนี้ออกไปได้ เขารู้สึกหวั่นใจอยู่ไม่น้อย ทั้งๆที่รู้ว่าเอ็กซ์เองก็มีคนรักแล้วแต่บ๊ิกก็ยังต้องการบอกความในใจออกไป บทสรุปของการสารภาพรักของบ๊ิกไม่ได้ลงเอยด้วยความสมหวัง เพราะเอ็กซ์เองนั้นมีคนรักอยู่แล้ว แต่บ๊ิกก็มีความสุขที่ได้บอกออกไปเพราะต้องการให้เอ็กซ์รับรู้ความรู้สึกของตนก็พอแล้ว

แก่นเรื่อง

เรื่องนี้ต้องการจะเสนอให้เห็นว่าสำหรับเกย์ความสัมพันธ์แบบเพื่อนนั้นเป็นความสัมพันธ์ที่ยั่งยืนกว่าความสัมพันธ์แบบคนรัก เพราะก่อนหน้านี้ที่บ๊ิกจะสารภาพความในใจกับเอ็กซ์ พวกเขาต่างก็เป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน สามารถพูดคุยและให้คำปรึกษากันได้หลายๆเรื่อง แต่เมื่อวันหนึ่งความรู้สึกของบ๊ิกเปลี่ยนไปรู้สึกพิเศษกับเอ็กซ์ในฐานะคนรักจึงได้สารภาพออกไป แม้ในที่สุดจะไม่สมหวังเพราะเอ็กซ์มีคนรักอยู่แล้ว แต่ความเป็นเพื่อนระหว่างเอ็กซ์กับบ๊ิกยังคงอยู่

ตัวละคร

ตัวละครในเรื่องนี้มี 2 ตัวที่โดดเด่นคือ บ๊ิก กับเอ็กซ์ ผู้เขียนไม่ได้ให้รายละเอียดชัดเจนมากนักกับบุคลิกลักษณะของทั้งคู่ แต่จากการเล่าเรื่องก็พอจะอนุมานได้ว่า บ๊ิก นั้นนั้นเคยอาศัยอยู่ต่างประเทศ ดั่งข้อความต่อไปนี้

“ผมกะเอ็กซ์รู้จักกัน เคยเจอกัน 2 ครั้งตอนที่ผมกลับไปเยี่ยมเมืองไทย

ถ้าถามว่าผมรู้สึกชอบเค้าไหมตอนที่เจอกัน ก็ต้องบอกว่าเกิดอาการปึงอยู่บ้างเหมือนกัน”

ลักษณะของบ๊ิกและเอ็กซ์นั้น มีความสัมพันธ์กันในแบบเพื่อนที่เน้นการสานสัมพันธ์กันผ่านโลกโซเชียล การพูดคุยกันจะเป็นในลักษณะที่เป็นกันเอง ดังตัวอย่างบทสนทนาทาง MSN ต่อไปนี้

B - 555

X - ข้าตาย

B - สงสัยจะชอบพี่เอ็กซ์ขึ้นมาจริงๆ

X - ข้าแล้ว

B - ก็พี่เอกซ์ออกจะชอบบริหารเสน่ห์ขนาดนั้น

X - คุยก็ไม่ค่อยได้คุย

X - ไม่มั้ง

B - ใครๆ ก็รักก็หลง

X - เอ๊ะ นี่มันดำเนินหว่า

แม้ลักษณะทางกายภาพของตัวละคร ผู้เขียนไม่ได้บรรยายไว้มากนัก แต่จากการนำเสนอเนื้อเรื่องที่มีมักจะเกี่ยวพันกับโปรแกรมพูดคุยออนไลน์ หรือ โปรแกรม MSN แสดงให้เห็นว่าตัวละครเอกทั้งสองนี้ต่างก็เป็นคนที่อยู่ในกระแสปัจจุบันที่เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทในชีวิต

ลักษณะของ บิ๊ก ที่ผู้เขียนบรรยายไว้ก็คือ การที่บิ๊กเป็นผู้ชายที่รักผู้ชายด้วยกัน และอยู่ในสังคมที่มีความเข้าใจในความสัมพันธ์แบบชายรักชายเพราะพี่ชายของตัวเองก็เป็นเกย์ด้วยความรู้สึกที่รักผู้ชายจึงไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดแต่อย่างใด ดังตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

“ครั้งก็... เอ็กซ์...นั่นแหละที่ผมชอบ

จริงใจพอใหม่เนีย ความจริงผมมีประโยคบอกรักในดวงใจเลยนะ ประโยคจากฉากหนึ่งในหนังเรื่อง *Nothing Hill* ที่ *Julia Robert* พูดกับ *Huge Grant* ว่า *"I am just a girl who standing in front of a boy, and asking him to love her."* ประมาณนี้แหละครับ ถ้าผมจะใช้ก็คงประมาณว่า ผมก็แค่เด็กผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง กำลังส่งอีเมลล์บอกรักผู้ชายอีกคนหนึ่ง แต่ผมคงไม่หวังให้เค้ามารักตอบหรอก"

จากข้างต้น จะเห็นได้ว่า บิ๊กบอกว่าตัวเองเป็นแค่เด็กผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งที่กำลังส่งอีเมลล์บอกรักผู้ชายอีกคนหนึ่ง และตัวเขาเองก็ไม่คาดหวังในความรักครั้งนี้ว่าเอ็กซ์จะมีความรู้สึกเดียวกันหรือไม่ จากตรงนี้สะท้อนให้เห็นว่า บิ๊กเป็นเด็กผู้ชายที่ต้องการแสดงออกทางความรัก คือต้องการบอกคนที่ตัวเองรักให้รับรู้ความรู้สึก แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ได้คาดหวังว่าผลตอบรับจะต้องเป็นอย่างไร ส่วนเอ็กซ์นั้นก็อยู่ในกลุ่มชายรักชายด้วยเช่นกันเพราะมีคนรักที่ชื่อ “อ๊ต” อยู่แล้ว อย่างไรก็ตามการไม่คาดหวังข้างต้นของบิ๊กไม่ได้หมายความว่าบิ๊กไม่เชื่อว่ารักของเกย์

จะต้องพบกับความผิดหวังเสมอไป เพราะบิกมีความเชื่อมั่นว่า หากเจอคนที่เข้ากันได้จริงๆ ความรักของเกย์ก็สามารถจะยั่งยืนได้ ดังที่ บิกได้กล่าวไว้ว่า

“ผมเคยได้ยินหลายคนพูดว่า ความรักของเกย์มันเป็นความรักที่ฉาบฉวยไม่ยั่งยืน แต่คนในกลุ่มผมกลับไม่เป็นแบบนี้แหละ คู่ตัวอย่างก็สิบกว่าปีแล้ว ของพี่ชายผมก็จะ 5 แล้วครับ ดังนั้นผมคิดว่าถ้าเราเจอใครสักคนที่คลิกกันจริงๆ ก็คงจะอยู่กันได้นาน จริงไหมครับ”

กลวิธีการนำเสนอ

เรื่องวุ่นๆ ของนายบิก ใช้มุมมองในการเล่าเรื่องคือ สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง “ผม” ซึ่งเป็นตัวละครที่ปรากฏในเรื่อง นอกจากนี้ยังนำเนื้อเรื่องในรูปแบบบทบรรยายผสมผสานกับรูปแบบบทสนทนาที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ในขณะที่มีการสื่อสารพูดคุยหรือแช็ต (แช็ตมาจากคำว่า Chat หมายถึงการพูดคุยทางอินเทอร์เน็ต) ผ่านโปรแกรม MSN ประโยคที่ใช้สนทนากันก็จะเป็นประโยคสั้นๆ โดย B จะแทนตัว บิก และ X แทน เอ็กซ์ ซึ่งเป็นผู้ชายที่บิกรู้สึกดีด้วย แต่เอ็กซ์มีคนรักแล้วเป็นเกย์ชื่อ อัด บิกจึงคุยกับเอ็กซ์ในฐานะเพื่อนที่คอยให้คำปรึกษา ตัวอย่างการใช้บทสนทนาทางโปรแกรม MSN ในการดำเนินเรื่อง เช่น

B - ขอความรักเค้าไปก็คนแล้วอะ

B - ^o)*

X - ไม่เคยนะ

B - อะไรวะ

X - ส่วนใหญ่จะมาใกล้ๆ กันอะ

B - อืมมม

B - แล้วก็รักกันไป

X - แบบยังไม่เคยตามจีบใครก่อนนานๆ อะ

X - อ้อ ก็เคยบ้าง

B - แล้วกะน้องอึดละ รักไปยั้ง

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า มีการใช้อีเมลล์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์สื่อสารกันระหว่างตัวละคร 2 ตัวนี้ ตัวอย่างเนื้อความในจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ดังนี้

* ^o) เป็นสัญลักษณ์แสดงอารมณ์ที่เรียกว่า sarcastic smile ซึ่งหมายถึง การแสดงอารมณ์เสียดสีหรือเหน็บแนม

สวัสดีครับเอ็กซ์

ตามที่เราพูดกันเมื่อวันพฤหัสบดีที่แล้วนะครับ ว่าผมจะบอกเค้าว่าผมชอบเค้าในวันนี้

ไวท์เดย์ ตามธรรมเนียมของญี่ปุ่น

ครับก็... เอ็กซ์...นั่นแหละที่ผมชอบ

(จริงใจพอไหมเนี่ย ความจริงผมมีประโยคบอกรักในดวงใจเลยนะ ประโยคจากฉากหนึ่ง

ในหนังเรื่อง *Nothing Hill* ที่ Julia Robert พูดกับ Huge Grant ว่า "I am just a girl

who standing in front of a boy, and asking him to love her." ประมาณนี้แหละครับ

ถ้าผมจะใช้ก็คงประมาณว่า ผมก็แค่เด็กผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง กำลังส่งอีเมลล์บอกรัก

ผู้ชายอีกคนหนึ่ง แต่ผมคงไม่หวังให้เค้ามารักตอบหรอก 555)

คงสงสัยละสิ ว่าตั้งแต่เมื่อไรอะไรยังไง อันนี้ผมก็ตอบไม่ได้หรอกนะ มารู้ตัวมันก็ชอบไป

แล้ว แต่ผมก็สงสัยนะว่าเอ็กซ์ไม่รู้ตัวเลยหรือว่าผมรู้สึกอย่างไรกับเอ็กซ์อะ หรือแกยังไม่

รู้ตัวแล้วรอให้ผมพูดก่อน ทั้งๆ ที่คนรอบข้างเอ็กซ์ เช่น พี่เจกับพี่พี เค้ายังดูออกเลย ผม

เลยทำตัวไม่ค่อยถูกเท่าไรหลังจากที่เฮียๆ แก่รู้กัน เฮียๆ แก่กับอกนะว่าให้ดูๆ ไปมัน

อาจจะเป็นไปได้หรือเป็นไปได้ หรือให้พยายามคิดกลับไปรักแบบเพื่อนดีกว่า แต่ช่าง

มันเถอะ

ตอนแรกผมตั้งใจที่จะพยายามระงับความรู้สึกแล้วนะ เพราะเอ็กซ์ก็มีคนที่กำลังดูๆ กันอยู่

แล้ว (แหมศีลธรรมสูงจริงๆ ผม) แต่ก็เพราะเอ็กซ์นั่นแหละทำตัวซะ ผมถอนตัวไม่ขึ้น

อย่างไรเอาเป็นว่า ให้เอ็กซ์รู้ว่ายังมีเพื่อนคนหนึ่งที่อยู่ไกลๆ ตรงนี้ที่อยากรู้เรื่องราวของ

เอ็กซ์และคอยเป็นกำลังใจให้ นะครับ

วันนี้ผมก็แค่อยากจะทำให้นั่นแหละ ผมกลัวนะรู้ใหม่ แต่ที่ผมกล้าบอกเอ็กซ์ในวันนี้

เพราะผมกลัวเกิดเวลาผ่านไปแล้วผมเสียใจที่ไม่ได้บอก หรือมาบอกเมื่อสายเกินไป แต่ผม

ก็กลัวที่จะบอกให้เอ็กซ์รู้ด้วย เพราะผมกลัวจะเกิดการเปลี่ยนแปลง กลัวว่าเอ็กซ์จะไม่มา

พูดคุยกับผมอีก อย่างไม่มันก็นั่งอยู่กับเอ็กซ์แล้วละครับ ไม่ใช่สิ่งที่ผมต้องมากังวลแล้วละ

คิดถึงนะครับ

บ๊ิก

ตัวอย่างจดหมายข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนกำหนดให้จดหมายมีบทบาทเป็นสื่อบอก
รักของตัวละครหลัก เนื่องจากตัวละครไม่ได้บอกรักกันผ่านโปรแกรมสนทนา MSN หรือการบอก
ตัวต่อตัว แต่ใช้จดหมายบรรยายเล่าความในใจแทนอาจกล่าวได้ว่ารูปแบบจดหมายเปิดโอกาสให้
มีการเขียนสื่อสารได้อย่างเป็นอย่างดี เป็นรูปแบบที่มีเสน่ห์ตรงที่ผู้เขียนสามารถสื่อสารไปยังผู้อ่าน
โดยที่ไม่ต้องรับรู้ความรู้สึกของผู้อ่านด้วยการเผชิญหน้า ผู้วิจัยเห็นว่าการที่ผู้เขียนเลือกให้ตัวละคร
บอกรักผ่านจดหมายนั้น เพื่อตอบสนองความต้องการบอกความในใจของตัวละคร“บ๊ิก”ซึ่งเป็นการ
แอบรักข้างเดียว

ในกรณีนี้อาจวิเคราะห์ได้อีกนัยหนึ่งว่า การที่บ๊ิกเลือกใช้วิธีการส่งจดหมายสารภาพรักกับ
เอ็กซ์ เป็นการแสดงให้เห็นว่าบ๊ิกไม่ต้องการเผชิญหน้าโดยตรงกับเอ็กซ์ เพราะการสื่อสารของทั้งคู่
นั้นใช้วิธีการพูดคุยผ่านโปรแกรมสนทนาทางอินเทอร์เน็ตมากกว่าจะพบกันในสังคมจริง เป็นการ
สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตเกย์ในยุคปัจจุบันที่ติดอยู่ในโลกออนไลน์หรือชุมชนเสมือน เป็นการสร้าง
ความรักในโลกของจินตนาการ เช่นเดียวกับในเรื่องสั้นเรื่องยิ่งกว่าเสียใจ เพราะโลกจินตนาการที่
ไม่ต้องเผชิญหน้ากันโดยตรงนั้นจะสามารถหลีกเลี่ยงกฎเกณฑ์ทางสังคมได้ ในขณะที่หากว่า “บ๊ิก”
เลือกที่จะสารภาพรักกับ “เอ็กซ์” ด้วยการเผชิญหน้าโดยตรงอาจจะพบกับความสะเทือนใจได้

จะเห็นได้ว่าเรื่องสั้น 3 เรื่องข้างต้น เป็นเรื่องสั้นที่นำเสนออารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของตัว
ละครที่มีความรักให้กับคนเพศเดียวกันในมุมมองของ “คนใน” สมาชิกในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้
ล้วนแต่เป็นนักเขียนมือสมัครเล่นที่ต้องการถ่ายทอดเรื่องราวของเกย์โดยมุ่งเน้นการแสดง
ความรู้สึกของเกย์เป็นหลักมากกว่าการมุ่งเน้นนำเสนอศาสตร์และศิลป์ในด้านวรรณกรรม ทั้งนี้ก็
เพราะเกย์ในกลุ่มบลูสกายก็คือคนธรรมดาคนหนึ่งที่ต้องการแสดงออกให้คนภายนอกรับรู้
ความรู้สึกที่เกย์เป็นมากกว่าการรังสรรค์ให้เรื่องสั้นของตนเองมีความสมบูรณ์และงดงามทาง
วรรณศิลป์

3.2.2.3 ลักษณะเด่นของเรื่องเล่าที่เป็นเรื่องแต่งเพื่อความบันเทิง

จากการนำเสนอผลการวิเคราะห์ลักษณะของนวนิยายและเรื่องสั้นที่นำเสนอในชุมชน
ออนไลน์ กลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ ผู้วิจัยสามารถสรุปลักษณะเด่นของเรื่องเล่าในรูปแบบทั้งสองนี้
ได้ดังนี้

1. ผู้เขียนเรื่องสั้นและนวนิยายประกาศตัวตนว่าเป็นเกย์และนำเค้าโครงมาจากเรื่องจริง นับว่าเป็น “เสียงของผู้ชายขอบ” (marginal voices) ลักษณะดังกล่าวนี้ทำให้เรื่องสั้นและนวนิยายของเกย์เหล่านี้ ต่างจากนิยายแนววายส่วนใหญ่ซึ่งผู้เขียนมักจะเป็นผู้หญิง และนำเสนอเนื้อหาที่เน้นปริมาณฉากรัก (love scene) ในทางตรงกันข้ามนวนิยายเรื่อง “หวังเทวา” และเรื่องสั้นของกลุ่มบลูสกายจะเน้นสื่อสารอารมณ์ความรู้สึกที่ลึกซึ้งและคุณค่าของความรักของตัวละครที่เป็นเกย์มากกว่าการนำเสนอโดยเรื่องเพศสัมพันธ์ระหว่างชายรักชาย

2. การเล่าเรื่องมักจะใช้ ผู้เล่าเรื่อง (narrator) ที่ปรากฏตัวในฐานะตัวละครในเรื่อง และใช้มุมมองตัวละครที่เป็นเกย์และใช้สรรพนามเอกพจน์บุรุษที่ 1 ในการเล่านำเสนอมุมมองของผู้เล่า ในมุมที่พาผู้อ่านเข้าไปอยู่ข้างเดียวกับผู้เล่า โดยเฉพาะประเด็นที่มีความอ่อนไหวเช่นเรื่องเกย์ มีคนจำนวนมากที่รับรู้เรื่องเกย์จากคนอื่นที่ไม่ใช่เกย์โดยตรง แต่เรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกายนั้นเป็นการนำเสนอเรื่องราวและอารมณ์ความรู้สึกของเกย์โดยผ่านมุมมองของตัวละครที่เป็นเกย์

3. ในเรื่องเล่าเหล่านี้ตัวละครเอกและตัวละครรองเป็นเกย์ กล่าวได้ว่าเป็นการให้ความสำคัญกับเกย์อย่างแท้จริง เพราะในวรรณกรรมส่วนใหญ่เกย์ได้เป็นแค่เพียงตัวละครประกอบเท่านั้น หรือมีตัวละครเอกเป็นเกย์น้อยมาก นอกจากนั้นตัวละครเกย์ในเรื่องสั้นและนวนิยายในชุมชนบลูสกายยังมีลักษณะที่เหมือนตัวละครเอกในวรรณกรรมส่วนใหญ่ กล่าวคือมีหน้าที่การงาน มีความรับผิดชอบ มีความคิดและอารมณ์ความรู้สึกเช่นบุคคลทั่วไปในสังคมต่างจากในวรรณกรรมบางเรื่องที่เกย์มีบุคลิกเป็นเพียง “ตัวร้าย” หรือ “ตัวตลก” มีลักษณะทางบุคลิกที่ตื้นเขิน

4. ตอนจบของเรื่องมักจะมีกับความผิดหวัง (sad ending) อาจเป็นการแสดงให้เห็นว่าเกย์นั้นมักจะผิดหวังในเรื่องความรัก แต่เรื่องสั้นที่พบความผิดหวังนั้นก็มักจะลงท้ายว่าเป็นการให้ประสบการณ์ที่ดีกับเกย์ในการที่จะเรียนความรักให้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าลักษณะการเผยแพร่ของนวนิยายและเรื่องสั้น มีการเผยแพร่ในเว็บบล็อกหลายเว็บไซต์ ผู้อ่านและผู้เขียนสามารถสื่อสารถึงกันได้ อย่างเช่น นวนิยายเรื่อง “หวังเทวา” เคยนำมาลงเผยแพร่ในเว็บบล็อกพันทิป (www.pantip.com) และเว็บบล็อกดีคดี (www.dek-d.com) แต่ผู้เขียนก็นำมาขัดเกลาใหม่และนำมาลงในเว็บไซต์ Thaiboyslove (www.thaiboyslove.com) ซึ่งเป็นถือได้ว่าเป็นลักษณะเฉพาะที่พบในงานเขียนบนอินเทอร์เน็ตที่สามารถจะโยกย้ายไปเผยแพร่ได้หลายเว็บไซต์

ผลการวิเคราะห์เรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิตและเรื่องเล่าที่เป็นเรื่องแต่งเพื่อความบันเทิง ได้แก่ นวนิยายและเรื่องสั้น พบว่าเรื่องเล่าทั้ง 2 แนวนี้มีลักษณะร่วมกัน คือ การที่ผู้เล่าหรือผู้เขียนได้ให้นำหนักแก่กลุ่มคนที่เป็นเกยสี่ฟ้าเหมือนกัน แม้ว่าจะเป็นเรื่องเล่าต่างประเภท กล่าวคือ เรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิตเป็นเรื่องที่เล่าจากชีวิตจริง ส่วนเรื่องแต่งเพื่อความบันเทิงนั้นเป็นการสร้างตัวละครขึ้นมา แต่ทั้งนี้การสร้างตัวละครของเรื่องแต่งก็อยู่บนพื้นฐานที่ว่าอิงจากความเป็นจริงในชีวิตเกย เพียงแต่แตกต่างกันในด้านที่ว่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตจะเล่าเรื่องทัศนคติและวิถีชีวิตของเกยหลากหลายด้าน หากแต่เรื่องแต่งเพื่อความบันเทิงจะเน้นเรื่องความรักเพียงอย่างเดียว

เกยสี่ฟ้านี้เป็นเกยที่ได้รับแนวคิดใหม่ในเรื่องการแบ่งสีจากผู้นำกลุ่ม คือ *วิศรุต บลูสกาย* นำหนักของเรื่องเล่าทั้ง 2 ประเภทจึงเน้นความเป็นตัวตนของเกยสี่ฟ้า แม้ว่าในเรื่องแต่งจะไม่ได้มีคำว่าเกยสี่ฟ้าระบุในเรื่องอย่างชัดเจน แต่เมื่อพิจารณาภูมิหลังของผู้แต่งซึ่งเป็นเกยสี่ฟ้า จึงอนุมานได้ว่า ภาพและความรู้สึกนึกคิดของเกยนั้นก็มาจากผู้เขียนซึ่งเป็นเกยสี่ฟ้า จากเรื่องเล่าทั้งหมดจะเห็นว่าการดำเนินชีวิตของเกยสี่ฟ้าในสังคมนั้นเต็มไปด้วยปัญหา ทั้งจากปัญหาภายนอก และจากปัญหาภายในจิตใจของเกยสี่ฟ้า เมื่อพวกเขาไม่สามารถจะเปิดเผยต่อคนทั่วไปโดยตรงไปตรงมาได้ จึงใช้เรื่องเล่าเป็น "ช่องทาง" ในการระบายความในใจ เมื่อพิจารณาจากเรื่องเล่าของเกยอาจกล่าวได้ว่าเกยสี่ฟ้าเป็นเกยที่มีมิติความคิดซับซ้อน กล่าวคือ แม้เกยสี่ฟ้าจะประกาศว่าตนเองเป็นผู้ชายธรรมดาแต่ก็มีความขัดแย้งในจิตใจว่าในความธรรมดานั้นธรรมดาจริงหรือไม่ เพราะลึกๆ แล้วพวกเขาก็รู้สึกว่ตนเองแตกต่างจากผู้ชายแท้ ดังจะเห็นได้จากเรื่องเล่าที่มีเนื้อหาบางส่วนสะท้อนความรู้สึกเช่นนี้ เช่น เรื่องเล่าของปฤษณะ ดังนี้

เธอจับแขนผมไว้

"ลูกเป็นเกยสี่มัย ?"

ผมปฏิเสธไม่ได้อีกต่อไป ผมฝืนยิ้มอีกครั้ง

"ใช่ครับ"

"เป็นชีวิตที่มีกรรมนะ ชีวิตของคนผิดเพศนะ ดูอย่างยายม่าสิ"

"ต้องไม่ได้อยากเป็นผู้หญิงอย่างเขาสักหน่อย.."

"นั่นละ เป็นชีวิตที่มีกรรมนะ"

ผม ไม่รู้จะพูดอะไรอีกต่อไป

ผมรู้สึกว่าจะไม่สามารถทนต่อสายตาที่มองมาด้วยความสงสัยได้ จึงคว้ากระเป๋าเดินทาง ออกมาข้างนอกเพื่อเอาขึ้นรถ เสียงของพ่อถามแม่ว่าเกิดอะไรขึ้น ผมอยากร้องไห้แทบ ชาติใจ อยากวิ่งขึ้นบนบ้านแล้วปิดประตูบัง อยู่คนเดียวในห้อง

ไม่ต้องให้ใครเห็นหน้าอีก การ come out ที่ผมไม่อยากจะเกิดขึ้น
มันยังเหมือนระลอกคลื่นที่ยังคงส่งผลกระทบต่อผมเรื่อย ๆ
และหนึ่งในคลื่นนั้นก็เพิ่งสาดซัดต้องแผลผมเมื่อครู่

(ปฤษณะ: <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้เกย์สีฟ้าจะมีความสับสนในจิตใจ แต่การที่ออกมาประกาศว่าตนเป็น คนธรรมดาผ่านเรื่องเล่าในรูปแบบต่างๆ อาจสะท้อนได้ว่าเกย์สีฟ้าต้องการสื่อแนวคิด “การเป็นเกย์ สีฟ้าคือการเป็นผู้ชายธรรมดาที่รักผู้ชายด้วยกัน” ผู้วิจัยเห็นว่าการนำเสนอแนวคิดที่เกย์สีฟ้าถือ เป็นการสร้างภาพลักษณ์ในเชิงบวกผ่านเรื่องเล่าเพื่อตอบสนองต่อความต้องการในจิตใจที่ต้องการ ให้เกย์ด้วยกันและคนทั่วไปเห็นคุณค่าในความเป็นเกย์มากขึ้น

การศึกษาที่ผ่านมาในบทนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชน วรรณกรรมออนไลน์ กลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ โดยแยกวิเคราะห์เป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ เรื่องเล่าบันทึก ประสบการณ์ชีวิต และเรื่องเล่าที่เป็นเรื่องแต่งเพื่อความบันเทิง อันได้แก่ นวนิยายและเรื่องสั้น ในบทต่อไปผู้วิจัยจะวิเคราะห์บทบาทเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้เพื่อจะชี้ให้เห็นว่า เรื่องเล่าดังกล่าวมีบทบาทหน้าที่อย่างไรบ้าง อันจะทำให้เห็นถึงอัตลักษณ์ ภาพตัวแทนและวาท กรรมเกย์ ที่สื่อผ่านเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

บทบาทหน้าที่เรื่องเล่าของเกย์ ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้

บทที่ผ่านมาผู้วิจัยได้เสนอให้เห็นถึงลักษณะชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้และเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้ ผลการศึกษาทำให้เห็นถึงลักษณะชุมชนและเรื่องเล่าของเกย์นั้นประกอบไปด้วยเนื้อหาซึ่งสะท้อนทัศนคติและวิถีชีวิตของเกย์และดำรงอยู่ในชุมชนเสมือนบนโลกไซเบอร์ซึ่งเป็นชุมชนที่ไม่มีที่ตั้งในทางกายภาพหากแต่เป็นการติดต่อปฏิสัมพันธ์กันในพื้นที่เสมือนด้วยเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต

ผู้วิจัยจะได้ศึกษาบทบาทหน้าที่ตามแนวคิดของนักคิดสำนักหน้าที่นิยมซึ่งมีมาลินอฟสกีเป็นผู้ที่พัฒนาทฤษฎีทางมานุษยวิทยาที่เรียกว่า “ทฤษฎีการหน้าที่นิยม” ขึ้นและเชื่อว่าชนบทรวมเนียม สถาบันหรือลักษณะทางวัฒนธรรมของแต่ละกลุ่มชนในสังคมล้วนแต่มีความหมายและหน้าที่ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะมองเป็นเรื่องแปลกก็ตาม ทั้งนี้เพราะไม่มีลักษณะทางวัฒนธรรมใดๆที่ไม่มีหน้าที่ และลักษณะทางวัฒนธรรมที่ไม่มีหน้าที่ก็จะคงอยู่ในสังคมปัจจุบันไม่ได้ (งามพิศ สัตย์สงวน, 2543 : 62)

เรื่องเล่าของเกย์ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมก็ย่อมต้องมีบทบาทหน้าที่จึงทำให้เรื่องเล่าเหล่านี้ดำรงอยู่ในสังคมได้และสังคมก็เป็นส่วนสำคัญที่ผลักดันให้เกิดเรื่องเล่าขึ้น ดังที่ ศิราพร ณ ถลาง กล่าวถึงคำพูดของ มาลินอฟสกี (Bronislaw Malinowski) ว่า ตัวบทของเรื่องเล่าก็เป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก แต่ถ้าขาดบริบท ตัวบทนั้นก็จะเป็นสิ่งไม่มีชีวิต และเรื่องเล่าทั้งหลาย “มีชีวิตอยู่” ในสังคมของชาวบ้าน ไม่ได้มีชีวิตอยู่บน “กระดาษ” (ศิราพร ณ ถลาง ,2548 : 317)

บทนี้ผู้วิจัยจะเสนอผลการศึกษารoles บทบาทหน้าที่เรื่องเล่าของเกย์กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้ ใน www.pantip.com ผู้วิจัยใช้แนวทางในการวิเคราะห์โดยพิจารณาจากการสังเกตการณ์และการพูดคุยกับสมาชิกกลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้ในกระทู้ การวิเคราะห์จากตัวบทเรื่องเล่า และการสอบถามจากสมาชิกกลุ่มบลูสกายผ่านระบบการส่งข้อความในเว็บไซต์พันทิปที่เรียกว่า “หลังไมค์” และการส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (email) สอบถาม

ผลการวิเคราะห์พบว่าเรื่องเล่าในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกายโซเชียล มีบทบาทหน้าที่ 3 ประการ ดังนี้

1. บทบาทหน้าที่เรื่องเล่าที่มีต่อการสร้างความเป็นกลุ่มในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย โซเชียล
2. บทบาทหน้าที่เรื่องเล่าในการนำเสนออัตลักษณ์และภาพตัวแทนเกย์
3. บทบาทหน้าที่เรื่องเล่าในการตอบโต้วาทกรรมกระแสหลักที่ต่อต้านเกย์

4.1 บทบาทหน้าที่เรื่องเล่าที่มีต่อการสร้างความเป็นกลุ่มในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย โซเชียล

เรื่องเล่าของเกย์และกลุ่มบลูสกาย โซเชียล มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างแนบแน่น เรื่องเล่าของเกย์จะดำรงอยู่และมีชีวิตไม่ได้หากปราศจากการประกอบสร้างความเป็นกลุ่มขึ้นมาเพราะเรื่องเล่านี้มีการนำเสนอในเว็บบอร์ด ห้องสมุด: ถนนนักเขียน ซึ่งถือเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มหนึ่งในสังคมออนไลน์ ในขณะที่เดียวกันเรื่องเล่าเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดการสร้างกลุ่มบลูสกาย โซเชียลขึ้น เพราะความเป็นกลุ่มหรือชุมชนไซเบอร์สเปซนั้นเกิดจากการสื่อสารปฏิสัมพันธ์กันของสมาชิกที่มีต่อกันจนกระทั่งสามารถสร้างความรู้สึกร่วมของการเป็นกลุ่ม (Wilbur, 1997) การสร้างและเผยแพร่เรื่องเล่าของเกย์นับเป็นกิจกรรมหลักอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ของสมาชิกในชุมชนเกย์ออนไลน์นี้

กลุ่มบลูสกาย โซเชียลใน www.pantip.com จัดได้ว่าเป็นกลุ่มที่สมาชิกมีจิตสำนึกร่วมกันในเรื่องของความรู้สึกคับข้องใจ ความกดดันและปัญหาอุปสรรคที่เกิดจากการที่สังคมยังไม่เปิดใจกว้างยอมรับ “เกย์” การเริ่มต้นเข้ามาโพสต์กระทู้ของ *วิศรุต บลูสกาย* ในตอนแรกนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างกลุ่ม เรื่องเล่าของ *วิศรุต* เป็นจุดที่ทำให้มีผู้สนใจติดตามอ่านและเขียนกระทู้โต้ตอบแสดงความคิดเห็นและรวมถึงเขียนเรื่องเล่าของตนเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ การติดต่อสื่อสารหรือปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวทำให้ความเป็นกลุ่มเกิดขึ้นระหว่างสมาชิกในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์แห่งนี้

กลุ่มบลูสกายนั้นมีการสร้างความสัมพันธ์ในลักษณะเชื้ออาทร ความเป็นพี่น้อง เป็นเพื่อน สามารถเปิดใจพูดคุยกันได้ โดยมีผู้นำกลุ่มคือ *วิศรุต บลูสกาย* คอยทำหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัวหรือหัวหน้ากลุ่ม เรื่องราวที่พูดคุยกันนั้นสามารถพูดคุยได้ในหลายๆเรื่องทั้งชีวิตประจำวันทั่วไปหรือเรื่องปัญหาที่สมาชิกหยิบยกขึ้นมา

การสร้างความสัมพันธ์ในกลุ่มเช่นนี้ ผู้วิจัยจะขอยกตัวอย่างการพูดคุยในกระทู้ “Blue Sky Society : ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่ 20 ก้าวใหม่ในจุฬา (2)” ซึ่งวิศรุตได้ทำหน้าที่เป็นตัวกลางคอยประสานความสัมพันธ์และพูดคุยกับคนในกลุ่มอย่างเป็นทางการ หากสมาชิกคนใดมีความทุกข์ก็จะคอยปลอบให้ข้อคิดอยู่เสมอ ดังนี้

beemanufan--- พี่รุต คิดถึงจัง หายไปเลยอะ แกรมช่วงนี้ กระทู้เงียบมาก หายไปไหน
หมดดดดดด

วิศรุต --- คงทราบแล้วนะครับ ถ้าอ่านตั้งแต่ต้น คิดว่าหลายคนที่ย้ายไปคงเป็นคนวัยทำงาน ตอนนีระบบงานหลายแห่งมีการเปลี่ยนแปลง แกรมยังมีเลห์เพทบายอีกร้อยแปดน้องๆที่ยังเรียนอยู่ต้องเรียนรู้ไว้บ้างนะครับ จะได้ปรับตัวทันตอนไปทำงานจริงๆ เอาไว้ผมจะแฉให้หมดเปลือกลงในนิยาย “เจ้เต่าเจ้าเลห์” ที่กำลังจะออกอากาศอีกไม่นานเกินรอครับ

printemp --- วันนี้แม่โทร.มาครับ แม่ไปบ้านสังสรรค์บ้านญาติๆครับ พวกแม่กับป้าๆนี่รู้สึกว่าจะตั้งความหวังกับผมไว้มากจึงเลยครับ ถ้ามั่นแต่ว่าเรียนจะจบยังมีแฟนรียังเนี่ยอย่าเอาตังค์ไปเลี้ยงหญิงหมดนะ อะไรประมาณ ผมไม่รู้จะทำยังไงกับเรื่องนี้ครับ ผมอึดอัด แต่ก็คงไม่สามารถจะทำแบบพี่วิศรุตได้ ผมไม่น่าเกิดมาเป็นพี่คนโต ไม่น่าตั้งใจเรียน ไม่น่าทำตัวเป็นเด็กดีเลย รุ่งี้ละทะเลสาบมาไปตั้งกะเด็กๆดีกว่า (บ่นๆไปงั้นครับจริงๆไม่เคยคิดจะทำ)

วิศรุต --- เป็นเด็กดี ดีแล้วครับ ส่วนเรื่องจะบอกหรือไม่ก็คงต้องค่อยๆตัดสินใจครับ ส่วนผมอะไม่ได้ตัดสินใจเลย เพราะผลออะ

samkubpoom --- สวัสดีครับพี่รุตและพี่ๆทุกๆคนครับยังอ่านและตามกระทู้เหมือนเดิมครับแต่จะอ่านนานหน่อยและไม่ค่อยได้แสดงความคิดเห็นเลย..แต่ผมก็ยังรักบลูสกายเหมือนเดิมครับอีกไม่นานก็จะครบปีแล้วที่ได้อ่านกระทู้พี่รุต

วิศรุต--- แซมรักบลูสกาย บลูสกายก็รักแซมครับผม

gorgeously --- เป็อออยากกินเหล้า

วิศรุต --- ระวังนะครับน้องก้อเกียรติ เดี่ยวจะกลายเป็น เป็อ กินเหล้า เครียด เป็อ กินเหล้า เครียด กลายเป็นวงจรใหม่ที่ต้องระวังไว้บ้าง

(กระทู้ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่ 11)

ส่วนการพบปะสังสรรค์กันในกลุ่มบลูสกาย ผู้วิจัยได้สอบถาม วิศรุต หัวหน้ากลุ่มบลูสกาย ไซไซตีผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ วิศรุตเผยว่าส่วนใหญ่เป็นการพบปะกันในเว็บบอร์ดหรือในกระทู้ ซึ่งเป็นพื้นที่หลักของการรวมกลุ่ม ส่วนการพบปะสังสรรค์ข้างนอกนั้นเป็นเรื่องส่วนบุคคลที่แต่ละคนอาจจะนัดกันไปทำความรู้จักเป็นการส่วนตัว แต่ถ้าในภาพรวมแล้วยังไม่ได้มีการจัดรวมกลุ่มภายนอกอย่างเป็นทางการ

การที่คนในกลุ่มมักจะมีการวิเคราะห์ข้อมูลอยู่เสมอเป็นการแสดงให้เห็นว่า เรื่องเล่าในกลุ่มได้มีบทบาทให้ความรู้แก่สมาชิก โดยเฉพาะการวิเคราะห์ว่าตัวเองเป็นเกย์ประเภทใด จัดว่าเป็นเกย์สีใด แสดงให้เห็นพัฒนาการของเนื้อหาของเรื่องเล่าที่ช่วยให้เกิดการพัฒนาของกลุ่มยกตัวอย่าง พูดคุยเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่าง วิศรุตและสมาชิกในกลุ่มเรื่องเกย์สีฟ้า ดังนี้

เข้ามาอ่านโดยบังเอิญครับ

อืมผมคงเป็นสีฟ้า มั้งคับ แต่ว่าผมดูบอลนะคับ แต่ว่าไม่เล่น ใหม่ๆที่อยากเล่นแต่ว่าตอนเด็กๆป่วย ตอนนี้แข็งแรงดีแล้วแต่ว่าถ้าเล่นก็คงไม่เก่งก็เลยไม่เล่นดีกว่า ตอนนี้อ่านไปได้ครึ่งนึงแล้วคับ แต่ว่าพุงนี้มีเรียนเข้าขออนอนก่อนดีกว่า จริงก็มีเรื่องที่ยอยากมาร่วมคุยด้วย เอาไว้ว่างจะเข้าคุยด้วยนะคับ

(แทน จากกระทู้ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่2)

ขอต้อนรับคุณ I'm not straight guy เกย์สีฟ้าอีก 1 คน ส่วนชอบศิลปะนั้นมันก็เป็นส่วนใหญ่ของเกย์สีฟ้าแต่ไม่ทั้งหมด แต่ถ้าคุณไม่ชอบศิลปะก็น่าที่จะชอบกิจกรรมรูปแบบอื่นๆที่มีศิลปะเข้าไปแจม เช่น การดูหนัง ฟังเพลง หรือชอบแต่งห้อง บรรยากาศแบบอาร์ตๆ หลายคนอาจจะสงสัยว่าเมืองไทยมีเกย์สีฟ้าอยู่ประมาณกี่คน ผมไม่รู้จะใช้ทฤษฎีใดในการคำนวณดี จะกะประมาณเขาก็คงไม่ได้ แต่ก็คิดว่ามีมากพอสมควร

(วิศรุต จากกระทู้ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่2)

นอกจากนี้ยังมีการสื่อสารตอบโต้กันอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะในประเด็นปัญหาของแต่ละคน แต่เรื่องที่มีการถกกันมากที่สุดก็คงเป็นเรื่องราวของวิศรุต หัวหน้ากลุ่ม เพราะเป็นบุคคลหลักในการผลิตเรื่องเล่าของเกย์ วิศรุต จึงถือได้ว่าเป็นผู้เล่าที่มีบทบาทในกลุ่มบลูสกาย ไซไซตีเป็น

อย่างมากเพราะเป็นบุคคลที่เป็นจุดรวมใจของสมาชิกในกลุ่ม ทั้งนี้จากการสังเกตการณ์ในกระทู้ของกลุ่มบลูสกายโซเชียล ผู้วิจัยพบว่า วิศรุต นั้นมีความเป็นผู้นำค่อนข้างสูง ทั้งในด้านการคิดริเริ่มที่จะเล่าเรื่องในประเด็นต่างๆ รวมทั้งดูแลทุกข์สุขของสมาชิกในกลุ่มผ่านการสื่อสารได้ตอบในกระทู้ อาจกล่าวได้ว่า วิศรุต นั้นแสดงบทบาทผู้เล่าทั้งการผลิตงานเขียนและการเป็นผู้นำชุมชนโดยอาศัยเว็บไซต์พันทิปที่เป็นสื่ออินเทอร์เน็ตในรูปแบบเว็บบอร์ดที่มีความหลากหลายเปิดกว้างให้ทั้งคนที่สนใจเรื่องเกย์หรือคนทั่วไปให้เข้ามาในกลุ่มบลูสกายโซเชียลได้

การอยู่ร่วมกันในชุมชนนั้นต้องมีกฎระเบียบ กลุ่มบลูสกาย โซเชียลก็เช่นกันถึงแม้จะเป็นชุมชนบนโลกเสมือนแต่มีการกำหนดกฎระเบียบเพื่อเป็นข้อตกลงในการอยู่ร่วมกันอย่างมีระเบียบ โดยเฉพาะการโพสต์ข้อความ ดังตัวอย่างกฎต่อไปนี้

ผมในนาม "เจ้าของกระทู้" เห็นควรให้มี "ข้อบัญญัติของเมืองบลูสกาย" นับแต่บัดนี้ โดยข้อบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดขึ้นและขอความกรุณาท่านสมาชิกได้ถือปฏิบัติ ตั้งแต่ตอนที่ 17 เป็นต้นไป

ข้อบัญญัติเมืองบลูสกาย

1. นิยามของผมในฐานะเจ้าของกระทู้จะใช้พื้นที่สีเขียวได้ทะเลเท่านั้น
2. นิยามของเพื่อนสมาชิกจะใช้เพื่อนที่สีต่างทับทิมเท่านั้น และควรบอกชื่อของผู้เขียนชื่อตอนให้ชัดเจนสำหรับผู้ติดตามด้วยครับ
3. สำหรับเพื่อนสมาชิกที่ต้องการคุยกัน แชนกัน แชนกัน หรือป้อนป้อปคอร์นกันขอให้ใช้พื้นที่สีกรมท่าเท่านั้น

(วิศรุต จากกระทู้ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอน 19)

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มบลูสกาย โซเชียลมีการจัดการภายในกลุ่มซึ่งจะเน้นเกี่ยวกับการจัดระเบียบการโพสต์เรื่องเล่าต่างๆ ทั้งนี้เพื่อให้สมาชิกคนอื่นๆ สามารถจัดแยกและติดตามอ่านได้ง่ายขึ้น หากสมาชิกมีการเคารพกฎระเบียบ กลุ่มจะสามารถขยายผลได้ง่ายมากยิ่งขึ้นเนื่องจากเมื่อสมาชิกและคนอื่นๆเกิดความเชื่อมั่นในการจัดการภายในกลุ่มแล้ว ก็จะทำให้เกิดความสนใจเข้าร่วมกับกลุ่มมากยิ่งขึ้น กลุ่มมีสมาชิกเพิ่มขึ้น

กลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ นั้นมีสมาชิกเพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ โดยสมาชิกนั้นประกอบไปด้วยคนหลากหลายวัยและเพศ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วในบทที่ผ่านมา และการเพิ่มขึ้นของสมาชิกนี้ก็มาจากความเชื่อมั่นในตัวของ “วิศรุต” หัวหน้ากลุ่มบลูสกาย ความเชื่อมั่นที่เกิดขึ้นนี้ จากการศึกษาของผู้วิจัยพบว่าเกิดจากที่ “วิศรุต” นั้นแสดงความเป็นนักคิดอย่างมีเหตุผล อธิบายเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างน่าสนใจ มีบุคลิกที่มีความเป็นผู้ใหญ่ พร้อมจะเปิดกว้างรับความคิดเห็นของสมาชิก ดังที่มีสมาชิกได้สะท้อนความรู้สึกถึง “วิศรุต” ว่า

คุณวิศรุต คุณเป็นใครกันแน่เนี่ย ถึงได้มีทั้งความรู้รอบตัวไปหมดเสียทุกด้าน มีความทรงจำเป็นเลิศ มีทักษะในการวิเคราะห์ วิจัย มีจิตวิทยาที่ดี มีการใช้ภาษาและถ้อยคำสละสลวยเข้าใจง่าย แม้จะเป็นเรื่องหนักๆ มีการโต้ตอบแบบมีเหตุผล จนแทบจะไม่มีใครมาโต้แย้งอะไรได้อีก มีความห่วงใยสังคม ปรารถนาดีกับคนรอบข้าง ผมงูมีใจและดีใจมากครับที่มาเจอกระทู้นี้ ได้เป็นส่วนร่วมของกระทู้นี้ และได้มีโอกาสรู้จักคุณผ่านกระทู้นี้ เมื่อก่อนผมทิ้งข้อความสั้นๆว่านับถือคุณวิศรุต แต่แค่วันเดียว ความนับถือนี้สามารถเพิ่มปริมาณได้แทบเท่าทวีคูณ ขอขอบคุณมากครับที่ตั้งกระทู้นี้ขึ้นมาให้พวกเรา

(wu จากกระทู้ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอน 15)

บทบาทของวิศรุตในฐานะผู้เล่าที่มีส่วนในการผลิตเรื่องเล่าที่เป็นแกนหลักในการช่วยให้เกิดชุมชนขึ้นมา ทำให้เกิดกิจกรรมหลักของกลุ่มบลูสกายโซไซตี้ คือ การพูดคุยในกระทู้และการผลิตเรื่องเล่า ในกระทู้หมวดย่อยนโยบายซึ่งสิ่งที่สมาชิกทุกคนเข้าใจร่วมกันในเบื้องต้นคือการเข้ามาในห้องนี้ประโยชน์ที่จะได้รับก็คือการได้อ่านงานเขียนจากเจ้าของกระทู้ต่างๆที่เข้ามาโพสต์ไว้ในหัวข้อย่อยที่ตนเองสนใจแตกต่างจากกระทู้อื่นๆที่ถึงแม้จะอยู่ในหมวดเดียวกันแต่ก็ไม่ได้เกิดความปั่นป่วนที่เหนียวแน่นเหมือนลักษณะกลุ่มบลูสกาย นับเป็นกลุ่มที่มีความโดดเด่นที่มีการใช้เรื่องเล่ามาเป็นตัวกลางคอยเชื่อมโยงระหว่างผู้เล่า – เรื่องเล่า – ผู้ฟัง ไว้ได้อย่างดี ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มบลูสกายยังมีความแตกต่างจากกลุ่มอื่นๆในพันทิปตรงที่ส่วนใหญ่การรวมกลุ่มกันในพันทิปที่มีลักษณะเรียกว่า “บ้าน” ต่างๆ จะเกิดขึ้นในกลุ่มผู้ที่ชื่นชอบหรือเป็นแฟนคลับของศิลปินดารา ซึ่งเป็นการพูดคุยในเรื่องบันเทิงเป็นส่วนใหญ่ แต่สำหรับกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ นั้นเป็นกลุ่มที่พูดคุยกันถึงประเด็นเพศสภาพในสังคมไทย เน้นเรื่องเกย์ ซึ่งเป็นการระดมความคิดเห็นในกลุ่มย่อยๆ เพื่อแสดงอัตลักษณ์ของตนเองออกมา โดยเฉพาะการออกมาประกาศตัวว่าเป็นเกย์สีฟ้า ยกตัวอย่างจากการสนทนาในกระทู้ ดังนี้

พอกลับมาเข้ามาดูอีกที มันน่าตกใจที่คนคล้ายๆกับตัวเองอยู่เต็มไปหมด ต้องขอบคุณคุณคุณวิศรุตจริงๆที่ตั้งกระทู้นี้ขึ้นมา มันทำให้ผมเข้าใจอะไรขึ้นเยอะ และอ่านๆดู บางเรื่องเหมือนชีวิตตัวเองมาก อย่างเรื่องของเพื่อนน้องใจ

ผมเองก็คล้ายๆกับคุณวิศรุต อยู่พันทิปมานาน (เกือบ3ปีแล้วมั้ง) ตอนเด็กๆก็เหมือนผู้ชายทั่วไป เป็นหัวโจกเปิดกระโปรงผู้หญิง เป็นหัวหน้าแก๊งค์สามแยก ปากหมาแซวสาวๆ ผมมีความสุขกับเล่นลูกแก้ว เป่ากบ พอดีขึ้นมาก็เตะบอล และเล่น บาส (ถึงแม้ว่าผมจะไม่เก่งกีฬาเท่าไร ถ้าได้ลงก็ตัวสำรอง) แต่ผมก็มีความสุขที่ได้เล่น กับเพื่อนๆ ก่อนหน้านี้ผมไม่เคยรู้ไม่เข้าใจอะไรเกี่ยวกับเกย์เลย (ไม่ต้องถึงขั้นแบ่งสี แค่ เกย์กับกะเทยผมยังแยกไม่ออก)

(SSC)

โอย คุณวิศรุต เขียนสนุกและมีสาระมาก ๆ ขอชมจากใจจริงครับ คงต้องขอสมัครเป็นสมาชิกกลุ่มสีฟ้าหมายเลข 12 แล้วละครับ หลาย ๆ ข้อก้อตรงนะครับ แต่เรื่องศิลปะเนี่ยไม่มีในหัวเลย แต่ปัจจุบันต้องมาทำธุรกิจเกี่ยวกับศิลปะ (เอ หรือว่าตรง เนี่ย ชักจะเริ่มงกับตัวเองแล้ว)

สำหรับประสบการณ์เรื่อง รด.เนี่ยเห็นภาพเลย สมัยนั้นมีครูฝึกคนหนึ่งหน้าตาดี ยิ่งเทียบกับครูฝึกคนอื่นแล้วถือว่าดีมาก ๆ แต่มันห็นนะ ชอบจับปีกกาจูพุกหน้าตาดี (แอบภูมิใจ นิดนึงว่าตัวเองก้อเคยโดน แต่ตอนนั้นเกลียดมันโคด ๆ)

และขอแก้ตัวแทนเพื่อน ๆ ชาวสีฟ้าด้วยว่าพวกเราไม่มีเจตนาจะหลอกผู้หญิงเลย อย่างที่ คุณวิศรุตบอก พวกเรามันดันมีเสน่ห์ประหลาดที่ดึงดูดทั้งผู้หญิงและผู้ชาย แรก ๆ ก้อคบ กับเพื่อนผู้หญิงจนซี้กันมาก ๆ บางครั้งพอสนิทกับใครมาก ๆ ก้อเลยดูเหมือนกับไปให้ ความหวัง ทั้งที่ในใจพวกเราแสนจะบริสุทธิ์ไม่ได้คิดอะไรเกินเลยไปกว่าคำว่าเพื่อน

พอ สาว ๆ ทำท่าอยากให้ความสัมพันธ์เกินเพื่อน อยากบอกว่าจริง ๆ แล้วพวกเราอึดอัด นะ ใจนึงก้อไม่อยากเสียเพื่อนรักไป แต่จะให้หลอกเค้า คนดีอย่างเราก้อไม่ทำอยู่แล้ว

เนี่ยกลุ่มใจจั่ง หรือ จะต้องประกาศตัวว่าเราเป็นมนุษย์ไฟฟ้าสีฟ้ากันละเนี่ย แฮ่ออออออ

(I'm not straight guy)

ขอเป็นสมาชิกด้วยคนครับ ผมสีเทาถึงฟ้าครับ เพราะชอบเล่นกีฬาก็ชอบ ศิลปะก็ชอบ ชอบคุณมาก ๆ ครับที่มาเขียนเรื่องดี ๆ ให้อ่าน ทำให้ผมได้เรียนรู้โลกมากขึ้น

(Threepoint)

ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณ คุณเกย์บัตรผ่านมากครับสำหรับสิ่งดีๆที่นำมาให้กัน และต้องบอกว่าสะกดตามากสำหรับหัวข้อกระทู้ครับ

ฉันก็เป็นสีฟ้าคนหนึ่งสิครับ ผมเป็นคนที่ไม่มีใครรู้ว่าผมเป็นเกย์เลย เพื่อนๆก็มองว่าผมเป็นผู้ชายที่แสนดีคนหนึ่งที่เข้ากับทุกคนได้ อบอุ่น จริงใจ และเป็นทีที่ปรึกษาให้กับทุกคนได้เสมอ ยิ่งในสายตาของเพื่อนๆผู้ชายด้วยแล้ว ผมกลายเป็นคนหน้าหม้อในสายตาพวกเค้าเลยครับ ด้วยความที่เข้ากับผู้หญิงได้ง่าย ก็เลยสนิทกับพี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆที่เป็นผู้หญิง เพื่อนๆผู้ชายก็เลยอิจฉาและสงสัยว่าหม้อขนาดนี้ทำไมไม่มีแฟน เออ คิดกันไปได้นะ

(ปิงปอง)

(แหล่งที่มา : <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=tippi&group=10>)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าแม้กลุ่มบลุสกายจะเป็นเพียงกลุ่มเล็กๆ แต่ด้วยมีเครื่องมือการสื่อสารที่เข้ากับยุคสมัยคือการใช้ระบบอินเทอร์เน็ตและความเป็นเว็บบอร์ดให้เป็นประโยชน์ทำให้การสื่อสารไปยังคนทั่วไปนั้นกระจายไปได้ง่ายและหลากหลายกว่าเดิม

เรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลุสกายไซไซดีนั้นได้มีบทบาทต่อการสร้างความเป็นกลุ่มขึ้นมา โดยกลุ่มบลุสกาย ไซไซดีเริ่มเกิดขึ้นเมื่อ 26 พ.ย. 2548 และได้ดำเนินมาเรื่อยๆจนกระทั่งถึงเดือนกันยายน 2550 ผู้นำกลุ่มได้เข้ามาเขียนถึงสาเหตุที่ต้องห่างหายเนื่องจากต้องไปทุ่มเทเวลาให้กับการสร้างครอบครัวใหม่ และไม่อยากจะพูดถึงเรื่องราวในอดีตเท่าไรนักเพราะกลัวจะส่งผลกระทบต่อความรักครั้งใหม่ ดังข้อความนี้

“ไม่มีงานเลี้ยงใดที่ไม่เลิกรา”

ผมเองก็ต้องเปลี่ยนแปลงชีวิต ของตัวเอง

ต้องสร้างครอบครัวที่ผมอยากมี อยากเป็น

ให้ออกมาดีที่สุดในสิ่งที่ทำได้ ต้องทุ่มเททั้งร่างกาย แรงใจ

และสติปัญญา ในช่วงชีวิตที่เวลาเหลือน้อยมากๆ

ในช่วงเวลาแบบนี้ ก็ไม่ยอกันถึงอดีตอีก และไม่ยากพูดเรื่อง
 ส่วนตัวของตัวเองมากนัก เพราะเกรงว่าจะมีปัญหาภายหลัง
 คิดว่าทุกท่านคงเข้าใจ ช่วง 2-3 เดือนหลังผมเองก็หายไปนาน
 เพราะงานเยอะ คนเราพอจะสร้างครอบครัว เรื่องงานเรื่องเงิน
 มันก็เป็นเรื่องใหญ่ ไม่ต่างจากครอบครัวอื่นๆ
 เลยจำเป็นต้องยุติกระหู่แสนรักไว้เพียงเท่านี้

ต้นปีหน้า (ขอปิดบังเรื่องเวลาที่แน่นอน)
 แน่ใจว่างานหมั้นของผมกับเมธาจะเกิดขึ้น
 (ข้อตกลง ณ ปัจจุบัน)
 ณ เก็นติ้ง ไฮแลนด์ ประเทศมาเลเซีย

โดยมีพ่อของผมเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายผม
 และพี่สาวของเมธาเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายเมธา
 (พ่อแม่ของเมธาไม่เคยรู้เรื่องลูกชายของเขาเพราะเขาอยู่ต่างจังหวัด)

แม่ผมยังทำใจไม่ได้ที่จะไปร่วมงานหมั้น
 ซึ่งก็ไม่ใช่ไร เพราะแค่นี้ก็ดีพอแล้ว

ถ้าความรักของผมกับเมธาไม่เปลี่ยนแปลง
 งานแต่งงานของเราจะจัดขึ้นในปี 53
 ณ ประเทศใดประเทศหนึ่งในทวีปยุโรป

น้ำตาจะไหลแล้วละ ไปแล้วนะ ...

ขอขอบคุณสำหรับผู้มีส่วนร่วมในนิยายชีวิตเรื่องนี้ทุกท่าน

(วิศรุต : กระหู่บลูสกาย ไซไซตี้ ตอนที่ 53)

การเลือกยุติบทบาทของผู้นำกลุ่มของ “วิศรุต” ส่งผลให้กระหู่และเรื่องเล่าของกลุ่มบลู
 สกายนั้นได้ลดจำนวนลง และจนถึงต้นปี 2251 ปรากฏว่ามีสมาชิกบลูสกายยังได้เข้ามาพูดคุยผ่าน
 บล็อกแก๊งค์ของแต่ละคนบ้าง และถึงปัจจุบันสมาชิกบลูสกายก็ยังคงอยู่ในพื้นที่แต่ความเป็น
 กลุ่มนั้นก็ลดน้อยลงไป เรื่องเล่าต่างๆของสมาชิกกลุ่มบลูสกายยังคงมีชีวิตอยู่ต่อด้วยการเก็บเข้า

ในบล็อกแก๊งค์ของสมาชิกที่ชื่อ “ไขหวาน” สมาชิกที่เป็นผู้หญิงและกำลังศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษ สมาชิกบลูสกายสามารถเข้าไปอ่านเรื่องราวของเพื่อนๆสมาชิกได้โดยเข้าไปในบล็อกแก๊งค์ของ “ไขหวาน” นอกจากนี้ยังมีบล็อกของ “นายQ” ที่ช่วยเก็บเรื่องเล่าของวิศรุต ไว้ด้วยการยุติบทบาทหัวหน้ากลุ่มลงนี้ส่งผลกระทบให้ความเป็นกลุ่มอาจต้องยุติบทบาทลงแต่ด้วยเรื่องเล่าที่ยังถูกเก็บไว้ในโลกออนไลน์ซึ่งสามารถเข้าไปอ่านได้ในเว็บบล็อกของสมาชิกที่เก็บไว้ และเข้าไปอ่านได้ที่คลังกระทู้ของเว็บไซต์พันทิป

เหตุการณ์ที่ผู้นำกลุ่มบลูสกายโซเชียลเลือกจะยุติบทบาทรวมถึงการนำเสนอเรื่องเล่าในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์แสดงให้เห็นบทบาทของเรื่องเล่าต่อการดำรงความเป็นกลุ่มของชุมชนออนไลน์บลูสกาย โซเชียลได้เป็นอย่างดี เรื่องเล่าที่นำเสนอผ่านเว็บบอร์ดนี้มีปริมาณน้อยลงความเป็นกลุ่มของชุมชนนี้ก็ลดน้อยลงตามไปด้วย

4.2. บทบาทหน้าที่เรื่องเล่าของเกย์ในการนำเสนออัตลักษณ์และภาพตัวแทนเกย์

จากการวิเคราะห์ที่ผู้วิจัยพบว่าเรื่องเล่าในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกายโซเชียลทั้งในแนวนอนที่ก่ประสภารณชีวิต นวนิยาย และเรื่องสั้น ล้วนมีบทบาทที่สำคัญคือการนำเสนออัตลักษณ์และภาพตัวแทนของเกย์ในสังคมปัจจุบัน โดยผู้วิจัยจะแยกนำเสนอเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

4.2.1 การแสดงอัตลักษณ์ของเกย์ กลุ่มบลูสกาย โซเชียล

4.2.2 การสร้างและการนำเสนอภาพตัวแทนของเกย์ กลุ่มบลูสกาย โซเชียล

4.2.1 การแสดงอัตลักษณ์ของเกย์ กลุ่มบลูสกาย โซเชียล

บทบาทหน้าที่สำคัญของเรื่องเล่าของเกย์อีกประการหนึ่งก็คือการแสดงอัตลักษณ์ของเกย์ผ่านเรื่องเล่า ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวในบทที่ 2 ไปแล้ว จากนิยามหลายๆนิยามที่มีผู้รู้ให้ไว้ จะเห็นได้ว่าอัตลักษณ์เป็นเรื่องของการตั้งคำถามและมองตัวเองว่า “เราคือใคร” เมื่อพิจารณา ค้นหาและยืนยันได้แล้วว่าเราเป็นใคร เรามีลักษณะอย่างไร จึงจะสามารถบอกได้ว่าตัวเรา “แตกต่าง” หรือ “เหมือน” กับคนอื่นอย่างไร นอกจากนี้แล้ว อัตลักษณ์ยังต้องอาศัยพื้นที่ทางสังคมในการแสดงออก

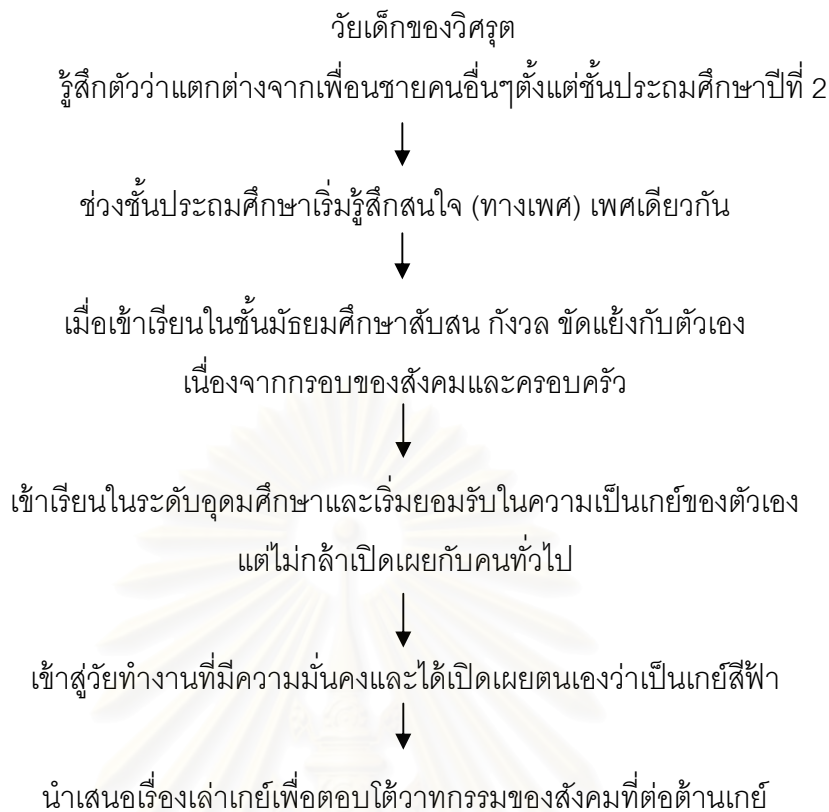
ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ก็แสดงอัตลักษณ์ต่างๆผ่านเรื่องเล่าของเกย์ การสร้างและสื่ออัตลักษณ์ในอินเทอร์เน็ตดังกล่าวนี้มีลักษณะเด่นในแง่ที่กลุ่มเกย์เหล่านี้ไม่จำเป็นต้องเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงว่าตนเป็นใคร และสามารถนำเสนออัตลักษณ์เกย์ได้ในโลกออนไลน์ที่ไม่มีกรอบสังคมมาคอยกีดกัน ดังที่ กิตติ กันภัย(2543) กล่าวว่า การสื่อสารกันในโลกไซเบอร์เกิดขึ้นในบริบทที่ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร (anonymous) แต่ถ้าให้เวลาไม่นานนัก คนจะค่อยๆสร้าง "อัตลักษณ์ on-line (on- line Identity) ขึ้นมาได้ (กิตติ กันภัย, 2543 : 144)

กลุ่มเกย์ได้ใช้เรื่องเล่าเป็นเครื่องมือในการสื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้ตัวตน การเล่าเรื่องนำเสนอตัวตนหรืออัตลักษณ์ในชุมชนออนไลน์ทำได้ดีกว่าการแสดงตัวตนต่อโลกภายนอก เพราะชุมชนออนไลน์เป็นบริบทที่ไม่ต้องเปิดเผยว่าผู้เล่าเป็นใครและในขณะเดียวกัน ก็เชื่อว่าผู้อ่านน่าจะเป็นคนในกลุ่มเดียวกันหรือเป็นคนนอกกลุ่มที่มีความสนใจเรื่องของเกย์

4.2.2.1 กระบวนการแสดงอัตลักษณ์ของเกย์ในกลุ่มบลูสกายโซไซตี้

จากการศึกษาเรื่องเล่าแนวประสบการณ์ชีวิต ผู้วิจัยพบว่าเกย์ในกลุ่มบลูสกายโซไซตี้ได้แสดงอัตลักษณ์ผ่านเรื่องเล่าโดยมีขั้นตอนดังนี้คือ

1. อัตลักษณ์ของเกย์ที่มาจากการเล่นหาลอมจากครอบครัว จากการศึกษาเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้พบว่าในชีวิตของเกย์ส่วนใหญ่นั้น พ่อแม่ พี่น้อง เพื่อนฝูง ครูอาจารย์มีส่วนสำคัญในการปลูกจิตสำนึกในเรื่องเพศแก่เกย์ว่า โลกนี้โดยปกติธรรมดาแล้วมีแค่เพียงสองเพศเท่านั้น คือ ชายกับหญิง และเมื่อเกิดมาเป็นเพศใดแล้วก็ควรจะปฏิบัติตนให้เข้ากับบทบาททางเพศที่ถือมาแต่กำเนิด ส่งผลให้เกย์นั้นต้องมีการปิดบังอำพรางตัวตน อัตลักษณ์ส่วนบุคคลนั้นได้มีขั้นตอนในการรับรู้ว่าเขา "มีรสนิยมทางเพศแบบใด" และ "แตกต่างจากคนอื่น" อย่างไร ซึ่งจากการศึกษาเรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิตนั้นก็มีกระบวนการที่คล้ายกัน ซึ่งผู้วิจัยจะยกตัวอย่างชีวิตของ *วิศรุต บลูสกาย* จากเรื่องเล่าของเขาซึ่งได้นำเสนอในบทที่3 มาแสดงเป็นดังนี้

จากตัวอย่างเรื่องเล่าและแผนภูมิประกอบการวิเคราะห์ข้างต้นจะเห็นได้ว่าวิศรุต บลูสกาย นั้นเริ่มมีความรู้สึกแตกต่างกับคนอื่นตั้งแต่วัยเด็ก และเริ่มชัดเจนขึ้นเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น แต่ต่อมาก็จะเกิดความกังวล สับสน ชัดแย้งว่าตัวเองเกิดมามีเพศทางกายภาพเป็นผู้ชายก็ควรจะรักชอบกับผู้หญิง แม้ว่าลึกๆแล้วจะมั่นใจว่าตนเองไม่มีทางไปชอบผู้หญิงได้ แต่เนื่องจากยังไม่ได้เปิดเผยตัวตนจึงทำให้มีผู้หญิงเข้ามาใกล้ชิดและเกิดความลำบากในการวางตัวต่อทั้งเพศตรงข้ามและเพศเดียวกัน อิทธิพลทางความคิดส่วนนี้นั้นเป็นการได้รับจากการสั่งสอนของสถาบันในสังคม โดยเฉพาะสถาบันใกล้ตัวอย่างสถาบันครอบครัวและสถาบันโรงเรียน อาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าสถาบันเหล่านี้ได้เป็นผู้เริ่มในการสร้าง “ความเป็นอื่น” ให้กับเกย์ตั้งแต่วัยเยาว์ เพราะเมื่อคำสอนและกรอบจารีตประเพณีนั้นได้ถูกอบรมมาสู่เกย์ก็จะทำให้เกย์รู้ว่ามีกรอบปิดกั้นการแสดงออกทางเพศ เมื่อเกย์ค้นพบความต้องการที่แท้จริงภายในจิตใจก็จะทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้น อัตลักษณ์ของเกย์แม้จะค้นพบในช่วงนี้แต่ก็ต้องปกปิดไว้ก่อน

2. การแสดงอัตลักษณ์ของเกย์ผ่านชุมชนเสมือน เมื่อเกย์เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ และมีอิสระเสรีในการเลือกสังคม และค้นหากลุ่มคนที่มีความสนใจที่เหมือนกัน และพบว่ายังมีคนในสังคมอีกมากที่เป็นเหมือนตนเอง กลุ่มเกย์เหล่านั้นนั้นเป็นเสมือนกระจกส่องให้เกย์ได้ค้นพบว่าตนเองมี “ความเหมือน” เกย์คนอื่นๆอย่างไรและแตกต่างจากคนทั่วไปอย่างไร และแม้กระทั่งใน

กลุ่มเกย์ด้วยกันตนมีสิ่งที่แตกต่างกันอย่างไร เกย์ในกลุ่มบลูสกาย โชไชตีจึงได้ออกมาประกาศและอธิบายตัวตนหรืออัตลักษณ์ของตนไว้ เกย์ในกลุ่มของบลูสกายมีการจัดประเภทและนิยามตนเองด้วยการแยกเป็นสี 8 สี โดยมีวิศรุต หัวหน้ากลุ่มได้ให้นิยามแต่ละสีไว้ ดังที่กล่าวไปในบทที่ผ่านมา มีเกย์บางคนใช้นิยามดังกล่าวในการแสดงอัตลักษณ์ของตนด้วย

หลังจากที่สมาชิกกลุ่มบลูสกาย โชไชตีได้เข้ากลุ่มและสามารถบอกอัตลักษณ์ของตนเองและกลุ่มได้แล้ว สมาชิกก็จะมีการผลิตเรื่องเล่าออกมาและเรื่องเล่าที่ถูกผลิตมากที่สุดก็คือ เรื่องเล่าแนวนับที่ทึบประสบการณ์ชีวิตซึ่งสามารถพิจารณาได้ว่าเป็นงานเขียนเป็นเครื่องมือในการแสดงอัตลักษณ์และตัวตนของตัวเองออกมา ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงบทบาทหน้าที่ของเรื่องเล่าในการเป็นเครื่องมือใช้แสดงความเป็นตัวตนของผู้เขียนต่อสาธารณะ

4.2.1.2 อัตลักษณ์ของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โชไชตี

เกย์คือคนที่มีความหลากหลายทางเพศ

แนวคิดหลักของกลุ่มบลูสกาย โชไชตีก็คือ การแสดงอัตลักษณ์ออกมาว่า เกย์ส่วนใหญ่ในกลุ่มนี้เป็นเกย์สีฟ้า ผู้ที่ริเริ่มนิยามอัตลักษณ์นี้ก็คือ วิศรุต บลูสกาย ซึ่งได้คิดทฤษฎีเกย์ 8 สีขึ้นมา คือ สีดำ สีเทา สีฟ้า สีแดง สีเหลือง สีเขียว สีม่วงองุ่น และสีแสดอ่อน และได้นิยามตัวเองว่าเป็นเกย์สีฟ้า ดังที่วิศรุตได้บอกนิยามไว้ในกระทู้เริ่มต้นของกลุ่มบลูสกาย โชไชตีว่า

สีฟ้า... มาถึงกลุ่มที่ผมอยู่บ้าง กลุ่มนี้ดูเป็นผู้ชายธรรมดาทั่วไป แต่งกายธรรมดาทั่วไป ส่วนใหญ่จะชอบคิดปะและไม่สนใจเรื่องกีฬา ผมกับแฟนอยู่ในกลุ่มนี้ครับ กลุ่ม นี้บางคนจะชอบสงสัยว่า เขาเป็นเกย์รึเปล่านะ ไม่น่าจะใช่ เอ๊ะ ... หรือเป็นนะ แสดงว่ายังมีจุดที่ทำให้สงสัยอยู่บ้างแต่ยังไม่ชัดเจน

(วิศรุต ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่ 1)

ลักษณะของเกย์สีฟ้าที่ปรากฏในเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตนั้น วิศรุต ผู้นำกลุ่มจัดประเภทของเกย์โดยใช้สีมาเป็นสัญลักษณ์ จากการทำแบ่งตามลำดับความเข้มของสี โดยยึดหลักว่า สีดำนั้นจะมีความเป็น “แมน “ หรือความเป็นผู้ชายมากที่สุด ตามที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น

การแบ่งจัดลำดับความเข้มของสีตามลักษณะการแสดงออกดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่า เป็นการนำ “ความเป็นชาย” เข้ามาเป็นเกณฑ์แบ่ง

วิศรุต ซึ่งเป็นผู้นำกลุ่มบลูสกาย ยังได้เน้นย้ำให้เห็นว่าเกย์สีฟ้า นั้น เป็นเป็นบุคคลธรรมดา ใช้ชีวิตในสังคมเหมือนคนทั่วไป ดังตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

ท้ายนี้ต้องขอขอบคุณชาวพันทิปทุกคนที่ยังทำให้ Blue Sky สามารถยืนหยัดอยู่ในนี้ได้ต่อไป ทั้งนี้เป็นเพราะน้ำใจที่เปี่ยมล้นของทุกท่านอย่างแท้จริงนะครับที่ทำให้ทุกคนสามารถแสดงตัวตนที่เขาเป็นอยู่แต่ไม่สามารถเปิดเผยได้ลงในเว็บแห่งนี้

สำหรับ อาชีพของ Blue Sky ในนี้เท่าที่ผมพอทราบก็จะมี แพทย์ วิศวกร สถาปนิก ทหาร หนุมแบงค์ อาจารย์มหาวิทยาลัย นิสิต/นักศึกษาทั้งในระดับปริญญาตรี โท เอก นักเรียน หน่วยงาน ตำรวจ ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานบริษัท ฯลฯ ที่พอพวกเขาอยู่ในสังคมร่วมกับท่าน รับรองว่าท่านจะเห็นพวกเขาเป็นเพียงผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง บางคนจะหน้าดี ใส่แว่น ผูกไทด์ และหล่อ บางคนน่ารัก เป็นผู้นำและชอบแสดงความคิดเห็น บางคนสาว ๆ กำลังตอมหึง บางคนก็มีพฤติกรรมต่างๆที่ไม่ต่างไปจากผู้ชายทั่วไปเลย แม้แต่ชนิดเดียว

และที่สำคัญรับรองได้ว่าไม่มีใครสามารถจะบอกได้ว่าเขาเป็นชายรักชาย นอกจากตัวเขาเอง เพราะมันไม่มีอะไรซึ่งบ่งในเชิงบุคลิกภาพได้เลยแม้แต่นิดเดียว ทุกคนยังอยากเป็นผู้ชายอยู่ และหลายคนไม่เคยใช้เครื่องสำอาง บางคนก็ไม่เคยอาบน้ำก่อนนอนเลยด้วยซ้ำ และนี่แหละครับคือตัวตนที่แท้จริงของหนุ่มๆ Blue Guy ของเรา

(ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอน 15)

เนื่องจากการนิยามตนเองว่าเป็นผู้ชายธรรมดาสามัญที่ประกอบอาชีพทั่วไปในสังคม เป็นผู้ที่มีความสามารถและความสามารถ บางคนประกอบอาชีพที่ได้รับความนิยมนับหน้าถือตา เช่น แพทย์ วิศวกร สถาปนิก อาจารย์ ข้าราชการ ฯลฯ และเป็นผู้ชายธรรมดาซึ่งไม่ได้มีวิถีชีวิตในแบบเฉพาะเหมือนชีวิตของเกย์ที่สื่อมวลชนมักจะนำเสนอว่าต้องเที่ยวบาร์เกย์ ต้องเข้าฟิตเนส หรือต้องแต่งตัวให้ดูสำอาง “วิศรุต” บอกว่าไม่มีใครบอกได้ว่าใครเป็นเกย์นอกจากเจ้าตัวจะลุกขึ้นมาบอกเอง จากจุดนี้แสดงให้เห็นว่ากลุ่มบลูสกายเป็นกลุ่มที่ให้พื้นที่แก่เกย์ซึ่งเป็นคนธรรมดาได้ลุกขึ้นมาบอกกับ

สังคมว่า พวกเขาเป็นเกย์และมีอัตลักษณ์อย่างไร ซึ่งจะทำให้ยากในการเปิดเผยตัวตนกับสังคมภายนอก

การที่ให้นิยามอัตลักษณ์ของ “เกย์สีฟ้า” ว่าเป็น “ผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งซึ่งไปรักผู้ชายอีกคน” เป็นการตอกย้ำว่าพวกเขาปฏิบัติเสมือนที่สังคมมักจะมองเกย์ว่ามีภาพลักษณ์ทับซ้อนกับกะเทย ซึ่งถือว่า “มีความเป็นหญิง” ในตัว การลุกขึ้นมาประกาศว่าตนเป็นเกย์ ซึ่งมีลักษณะความเป็นผู้ชายสูงจึงเป็นการประกาศอัตลักษณ์ที่มีความต่างไปจากอัตลักษณ์ของกะเทย และเป็นการปฏิเสธการถูกสังคมมองในภาพเหมารวมว่าพวกเกย์กับกะเทยก็ไม่ต่างกัน

เมื่อพิจารณาถึงจุดที่ วิศรุต นำสีฟ้า มาเรียกแทนตัวว่าเป็น “เกย์สีฟ้า” ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้นแล้วว่าเป็นการแสดงจุดยืนและอัตลักษณ์ของเกย์ในกลุ่มที่มีความเป็นชายสูง และเมื่อดูสัญลักษณ์สีของผู้ชายว่าเป็นสีฟ้า ยิ่งแสดงให้เห็นชัดว่าอัตลักษณ์ของเกย์กลุ่มบลูสกายนั้นอิงอยู่กับความเป็นชาย ซึ่งอาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่าเกย์ในยุคปัจจุบัน ต้องการสร้างอัตลักษณ์ใหม่ในแบบที่อิงอัตลักษณ์ความเป็นชาย เป็นการแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่ได้ดั่งตั้งเหมือนกะเทย ไม่ได้เป็นเพศที่อ่อนแอ

นอกจากนี้ในความเป็นเกย์นั้นก็ยังมีเกย์หลากหลายรูปแบบดังจะเห็นได้จากทฤษฎีเกย์ 8 สี ซึ่งวิศรุตได้นำเสนอแนวคิดเรื่องเกย์ 8 สีนี้ อาจจะสามารถได้ว่าเป็นการโต้แย้งกับความคิดเกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทยก่อนหน้านี้ กล่าวคือ สังคมไทยมักจะเหมารวมว่าสีประจำตัวของเกย์คือสีม่วง ซึ่งเป็นการรับแบบอย่างมาจากตะวันตก หากดูตำนานเรื่องสีแล้ว แรกเริ่มจะพบว่า กลุ่มคนรักเพศเดียวกันยังไม่มีสีเป็นของตัวเอง แต่มีสีที่แทนเฉพาะผู้ชายกับผู้หญิง คือ ผู้ชายแทนด้วยสีฟ้า ผู้หญิงแทนด้วยสีชมพู ด้วยเหตุนี้จึงมีคนนำสองสีนี้มารวมกันเพื่อแทนเพศที่มีความเป็นชายและความเป็นหญิงอยู่ในเพศเดียว นั่นก็คือ กลุ่มรักเพศเดียวกัน (Homosexual) จนเกิดเป็น “สีม่วง” ขึ้น

4.2.2 การสร้างและการนำเสนอภาพตัวแทนของเกย์ กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้

เมื่อกล่าวถึงคำว่าอัตลักษณ์ (identity) มักพบว่าเกี่ยวข้องกับคำอื่นๆ โดยเฉพาะคำว่า ภาพตัวแทน (representation) และความเป็นอื่น (otherness) เนื่องจากเป็น 3 กระบวนการที่มีความเชื่อมโยงกัน สจวร์ต ฮอลล์ (Stuart Hall, 1997) อธิบายว่า ภาพตัวแทนจะมีความเกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ (identity) และกระบวนการสร้างความเป็นอื่น (otherness) กล่าวคือ นักวัฒนธรรม

ศึกษาจะสนใจตั้งคำถามว่า เรากลายมาเป็นตัวเราในทุกวันนี้ได้อย่างไรและภาพตัวแทนของการสื่อสารได้สร้างนิยามให้เราเหมือนหรือต่างจากคนอื่นเช่นไร ซึ่งกลยุทธ์หนึ่งที่ถูกสร้างผ่านภาพตัวแทนดังกล่าวได้แก่ การสร้างความสัมพันธ์แบบขั้วตรงข้าม (binary opposition) ที่จะจำแนกแยะแยะความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งหนึ่งกับสิ่งอื่น อาทิ ระหว่างเรากับเขา ผิวขาวกับผิวดำ ทันสมัยกับด้าหลัง อารยะกับอนารยะ และหลังจากนั้นก็จะมี การตัดสินคุณค่า/ความหมายของความสัมพันธ์ดังกล่าวเพื่อบอกว่าสิ่งใดเหนือกว่าสิ่งใด เช่น คนฝรั่งผิวขาวดีกว่า/ฉลาดกว่า/อารยะกว่า/มีอำนาจเหนือกว่าคนผิวดำหรือคนพื้นเมืองกลุ่มอื่นๆ

ภาพตัวแทนไม่ใช่สิ่งที่สะท้อนทุกอย่างที่มี แต่จะเป็นการเลือกเอาบางอย่างมานำเสนอในรูปแบบ “ตัวแทน” ซึ่งอาจจะเป็นการนำเสนอซ้ำในสิ่งเก่าๆหรืออาจจะเป็นการสร้างภาพตัวแทนใหม่ให้กับสิ่งที่นำเสนอ ภาพตัวแทนที่ผู้สร้างได้เลือกนำเสนอออกไปนับได้ว่ามีอิทธิพลต่อความเชื่อของคนหมู่มาก และยิ่งถ้ามีกระบวนการผลิตซ้ำในภาพตัวแทนยิ่งเป็นการตอกย้ำ เมื่อได้รับสารใดซ้ำๆจากสื่อให้เกิดบทสรุปในใจและเมื่อได้รับสารแบบเดิมเข้ามาก็มักมีแนวโน้มที่จะเปิดรับมากกว่าภาพตัวแทนชุดใหม่

นอกจากนี้ ฮอลล์ ยังได้กล่าวว่า ภาพตัวแทนเป็นผลผลิตแห่งความหมายของภาพในใจเรา โดยผ่านภาษา นอกจากนี้ยังเป็นตัวเชื่อมระหว่างแนวคิด สัญลักษณ์และภาษาที่ทำให้เราให้ความหมายกับสิ่งต่างๆในโลกแห่งความเป็นจริงได้ ทั้งสิ่งของผู้คนและเหตุการณ์ ความคิดที่เป็นนามธรรม ซึ่งกระบวนการให้ความหมายในวัฒนธรรม คือ ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ (things) แนวคิด (concepts) และสัญลักษณ์ (signs) ซึ่งถือเป็นหัวใจหลักของการให้ความหมายในภาษา กระบวนการที่เชื่อมทั้ง 3 สิ่งเข้าไว้ด้วยกัน เรียกว่า Representation (Stuart Hall, 1997)

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า ภาพตัวแทน (representation) เป็นการสร้างตัวตนที่ผ่านระบบการสื่อสาร ซึ่งไม่ใช่ภาพสะท้อนความจริงหรือตัวตนทั้งหมดของสิ่งที่มีอยู่ ไม่ใช่ตัวตนอย่างเป็นทางการจริงๆในทุกด้าน แต่จะอยู่ในรูปของ “ตัวแทน” เช่น การนำเสนอภาพตัวแทนของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย อาทิ เพื่อน...กูรักมึงวะ, โถยเถอะเกย์, รักแห่งสยาม ฯลฯ เกย์ในภาพยนตร์แต่ละเรื่องนั้นจะไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับผู้สร้างที่ต้องการจะเลือกนำเสนอเรื่องราวในมุมมองใด

ภาพตัวแทนเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โชไชตี

จากการศึกษาวิเคราะห์ตัวบทเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย พบว่ามีการเสนอภาพตัวแทนของเกย์ออกมาในหลากหลายด้าน ดังนี้

1. เกย์เป็นคนธรรมดา จากการศึกษาเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกายในรูปแบบบันทึกประสบการณ์ชีวิต นวนิยาย เรื่องสั้นและบทกวีนิพนธ์พบว่า เรื่องเล่าดังกล่าวนั้นได้ถูกผู้เล่าเลือกนำเสนอในมุมมองของผู้เล่าที่เป็นเกย์จริง ๆ การสะท้อนมุมมองของเกย์นั้นพิจารณาได้จากเรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิตทั้ง 24 เรื่อง มีการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 คือ “ผม” ทุกเรื่อง และในเรื่องสั้นและนวนิยาย ก็เช่นกัน มีการใช้ “ผม” “ฉัน” “พวกเรา” นอกจากนี้มักจะมีคำว่า “ธรรมดา” อยู่บ่อยๆ ทั้งนี้เป็นการตอกย้ำให้เห็นว่า เกย์ก็เป็น “คน” ที่มีความคิด มีชีวิตและจิตใจไม่แตกต่างอะไรจากคนทั่วไป ดังตัวอย่างบันทึกประสบการณ์ชีวิต ต่อไปนี้

พอผมเกริ่นมาเท่านี้ ทุกคนก็คงร้องอ้อว่า ถ้ามองจากภายนอก ผมคงดูเป็นผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง ซึ่งจริงๆก็ใช่ละ ถ้าคนมองผมจากภายนอกคงไม่รู้หรอกว่าผมเป็นเกย์

(วิศรุต : กระตุ้ความในใจของเกย์ฯตอนที่ 1)

ผมเองก็เป็นคนธรรมดาคนหนึ่ง ผ่านอะไรมาพอสมควร เคยทั้งเป็นคนที่ถูกจับ และทำให้คนอื่นต้องมาจับ เพราะเราไม่ได้ตั้งใจที่จะให้มันเป็น

(Maxx : กระตุ้ความในใจของเกย์ฯตอนที่ 2)

จากข้างต้นเป็นการแสดงให้เห็นว่า ภาพตัวแทนของเกย์ที่จะถูกนำเสนอออกไปนี้มาจากบุคคลที่เป็นเกย์โดยตรง ไม่ต้องผ่านสื่ออื่นที่อาจจะไม่ใช่เกย์ เช่น สื่อมวลชน เพราะภาพตัวแทนที่ถูกนำเสนอออกไปจากบุคคลที่ไม่ใช่เกย์โดยตรง จะทำให้ภาพนั้นมีความบิดเบี้ยวได้ แม้ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการนำเสนอภาพตัวแทนของเกย์ในกลุ่มบลูสกายไม่ใช่สิ่งที่จะแทนภาพของเกย์ได้ทั้งหมด แต่ก็เป็นการสร้างภาพตัวแทนของเกย์ในอีกในอีกมุมหนึ่ง อย่างน้อยก็จากมุมมองของคนที่เป็เกย์อย่างแท้จริง

2. เกย์เป็นผู้ชายธรรมดาที่รักผู้ชายด้วยกัน กลุ่มเรื่องเล่าของเกย์ของในกลุ่มบลูสกาย โชไชตีนั้น ผู้วิจัยพบว่ามีกรนำเสนออัตลักษณ์ว่าตนเองมีความแตกต่างจากผู้อื่นเพราะไม่ได้รักเพศตรงข้าม หากแต่ความแตกต่างเรื่องรสนิยมทางเพศนั้นไม่ใช่เรื่อง “ผิดแปลก” เกย์ก็คือ ผู้ชาย

คนหนึ่งซึ่งมีรสนิยมทางเพศพึงพอใจผู้ชายด้วยกันเท่านั้น ดังที่สมาชิกที่ใช้นามแฝง *Man in the Moutain* และ *ไอ้ต* ได้เล่าไว้ในเรื่องเล่า ดังนี้

ผมก็พบว่า ผมก็ยังเหมือนเดิม เป็นผู้ชายธรรมดา ๆ คนหนึ่ง ไม่มีอะไรแตกต่างจาก
ผู้ชายทั่วไป เพียงแต่ผมอาจจะชอบผู้ชายด้วยกันเท่านั้น

(*Man in the Moutain*)

อยากมีเพื่อนที่รู้ว่าเราเป็นเรา ไม่ใช่เป็นคนที่ถูกคิดว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ได้อยากเป็น
กะเทย ไม่ได้อยากเป็นผู้หญิง ก็อยากเป็นผู้ชายนี้แหละ

(*ไอ้ต*)

3. เกย์เป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ จากเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิต
ของวิศรุตที่ได้นำเสนอเรื่องเกย์ 8 สี จะเห็นได้ว่าเป็นการชี้ให้เห็นว่าเกย์นั้นมีหลายลักษณะ ซึ่ง
นอกจากเกย์จะต่างจากกะเทยแล้ว ในกลุ่มเกย์ด้วยกันก็ยังมีลักษณะที่ต่างกันไปตามพฤติกรรม
อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ดังเช่นที่วิศรุตได้พูดคุยกับสมาชิกที่ใช้นามแฝงว่า นุรุษปรีศนา ดังนี้

จริงๆการที่เกย์สีฟ้าจะไปทำความรู้จักกับเกย์สีดำได้นั้นค่อนข้างยากนะครับ
เพราะเกย์สีดำส่วนใหญ่จะเป็นทหาร

เกย์สีฟ้าจะรู้จักกับเกย์สีเทาได้ง่ายกว่า เพราะพวกเขาส่วนใหญ่จะเป็นตำรวจ รู้จัก
ทางไหนนะเหรอครับ ทางหนึ่งที่ไม่อยากนึกก็คือติดต่อผ่านเว็บ misterpolice ของ
คุณดั่งใจครับ

(*วิศรุต : ความในใจของเกย์คนหนึ่งถึงคนทั่วไป ตอน 11*)

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่าเกย์นั้นแบ่งได้เป็นหลายประเภท มีหลายลักษณะ เช่น เกย์สีฟ้า
ก็จะมี ความแตกต่างจากเกย์สีดำ สีเทา ตรงลักษณะอาชีพการงานและพฤติกรรม โดยเกย์สีเทา
และดำ จะมีลักษณะความเป็นผู้ชายค่อนข้างสูงมาก ในขณะที่เกย์สีฟ้าก็จะเป็นเหมือนผู้ชาย
ทั่วไป ไม่ได้ประกอบอาชีพที่ต้องใช้ความเข้มแข็งหรือมีความเป็นชายสูงอย่างทหารและตำรวจ

4. เกย์เป็นผู้ที่มีความรักลึกซึ้ง - ไม่มุ่งเน้นเรื่องเพศสัมพันธ์แต่เพียงอย่างเดียว เรื่องเล่าในกลุ่มบลูสกายนั้น ได้เสนอให้เห็นถึงวิถีชีวิตของเกย์กลุ่มหนึ่งว่าไม่ใช่เกย์ที่เข้าสถานเริงรมณ์แต่เพียงอย่างเดียว หากแต่เป็นคนทั่วไปที่บางส่วนอาจจะไม่รู้จักสถานบันเทิงเหล่านั้นเลยก็ได้ นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่าในเว็บไซต์เกี่ยวกับเกย์ซึ่งมีอยู่อย่างหลายหลากนั้น มักจะมีค่านิยมในเรื่องการมองเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องใหญ่ และเปลี่ยนคู่รักกันได้ไม่ซ้ำหน้าแต่สำหรับในกลุ่มบลูสกายไซไซดีแล้ว ไม่ได้มองเพียงแค่เรื่องเพศสัมพันธ์เท่านั้น หากแต่เห็นว่าเรื่องความรักเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ หากจะมีเพศสัมพันธ์ก็ไม่อยากให้เป็นเรื่องความใคร่แต่เพียงอย่างเดียว ดังตัวอย่างจากเรื่องเล่าของวิศรุต ดังนี้

ต่อคำถามของคุณ นุรุษปริศนา ที่ว่ากลุ่มสีฟ้ามีความสามารถหรือชอบศิลปะหรือไม่ คำตอบคือมีครับ มีกันเกือบทุกคน เว้นแต่จะน้อยหรือมาก ส่วนเรื่องที่ผมยังไม่ได้พูดแต่ฉันมีตัวอย่าง ออกมาก่อนคือ น้องใจใสใสบอกว่า ลึกลับแล้ว ไม่อยากมีเพศสัมพันธ์และกลุ่มฟ้านี้มีหลายคนที่เป็นแบบนี้ หรือถ้าจะมีเพศสัมพันธ์จริงๆก็ต้องเป็นการแสดงออกของความรัก ไม่ใช่ความใคร่ เรื่องนี้มีหลักฐานชัดเจน แต่ที่เราเห็นในเว็บไซต์เกย์ทั่วไปว่า ต้องพูดเรื่องเพศกันก่อน เพราะมันกลายเป็นค่านิยมไปแล้ว แต่ก็มีหลายคนเริ่มเบื่อ เหมือนกัน และจริงๆแล้วเราก็ไม่ได้ต้องการแบบนี้

(วิศรุต : ความในใจของเกย์คนหนึ่งถึงคนทั่วไป ตอนที่ 2)

5. เกย์เป็นผู้มีความสามารถ - มีศักยภาพในการเรียนและการทำงาน ภาพตัวแทนอีกประการหนึ่งที่ถูกนำเสนอผ่านเรื่องเล่าในกลุ่มบลูสกายก็คือ การที่แสดงให้เห็นว่า เกย์นั้นต่างเป็นผู้ที่มีความสามารถในการเรียน การทำงาน มีศักยภาพที่จะสร้างประโยชน์ให้กับสังคมได้ เช่น วิศรุต ผู้นำกลุ่มนั้นก็ประกอบหน้าที่การงานในระดับสูง สามารถสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยชื่อดังได้ และก็เคยเรียนถึงระดับปริญญาเอก เพียงแต่ลาออกมาก่อน ถือได้ว่าเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จในชีวิตคนหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีเกย์ในกลุ่มบลูสกายคนอื่นๆที่ประกอบอาชีพที่มีเกียรติในสังคมดังที่ได้กล่าวไปแล้ว เช่น แพทย์ วิศวกร อาจารย์ ฯลฯ ดังตัวอย่างจากเรื่องเล่าของ LonelyIB ดังนี้

ผมอายุ 26 ทำงานด้วยเลขหกหลักต้นๆต่อเดือนที่สถาบันการเงินเก่าแก่ของโลกแห่งหนึ่ง ผมมีคอนโดราคาหกล้าน วิทยุโรป แต่งตัวดีมาก ผมหน้าตาและบุคลิกดีได้รับคำชมเรื่อยๆ เคยผ่านงานถ่ายโฆษณาสองสามครั้ง เรียนจบสถาบันเก่าแก่ที่สยาม แล้วเรียน

ต่อโทที่มีมหาลัยทอบไฟว์แห่งหนึ่งของโลก

ผมชอบศิลปะ ท่องเที่ยว วัฒนธรรม ดนตรี กีฬา และจัดว่ารอบรู้คนหนึ่ง

ผมถูกจีบจากหญิง ชาย เกย์ กระเทย ทุกชาติ ภาษา อายุ

ดูจากภาพข้างนอก ผมเป็นคนสมบุรณ์แบบ น่าอิจฉา หลายคนคิดว่าผมไม่มีแฟนเพราะ

เจ้าชู้มาก บางคนว่าผมเรื่องมากเลยไม่มีแฟนซะที ผมทำงานหนักมาก

(LonelyIB : กระตุ้ความในใจของเกย์ฯ ตอนที่ 18)

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า LonelyIB เป็นบุคคลที่มีหน้าที่การงานและวิถีชีวิตในระดับสูง แสดงให้เห็นว่าเกย์นั้นมีศักยภาพในการทำมาหาเลี้ยงตัวเอง และยังได้ใช้วิชาความรู้ประกอบประโยชน์เพื่อตัวเองและสังคมอีกด้วย การนำเสนอภาพตัวแทนเกย์ของกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ถือได้ว่าเป็นการนำเสนอในสิ่งที่ต่างออกไปจากภาพตัวแทนเกย์ในอดีตโดยใช้การใช้เรื่องเล่าผ่านโลกออนไลน์เป็นตัวแทนนำเสนอ

ลักษณะเด่นประการสำคัญของภาพตัวแทนที่นำเสนอในชุมชนออนไลน์บลูสกายโซไซตี้ ก็คือการสร้างภาพตัวแทนเกย์ที่มาจากผู้สร้างที่เป็นเกย์โดยตรง จากเรื่องเล่าของเกย์ทั้ง 28 เรื่องในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ ผู้วิจัยพบว่าเรื่องเล่าทั้งหมดได้ถูกสร้างจากคนที่ออกมาประกาศว่าเป็นเกย์ทุกเรื่อง มุมมองในการเล่าเรื่อง (focalization) มีการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 อยู่ทุกเรื่อง กล่าวได้ว่าเป็นการพาให้ผู้อ่านได้เข้าไปสัมผัสเรื่องราวของเกย์จากผู้สร้างที่เป็นเกย์จริงๆ เป็นการเลือกนำเสนอภาพตัวแทนใหม่ให้กับเกย์ เพราะที่ผ่านมา การนำเสนอภาพตัวแทนเกย์นั้นจะมีลักษณะที่เป็นแบบเหมารวม (Stereotype) ซึ่งมักจะเป็นภาพที่ถูกสร้างขึ้นและมีการตอกย้ำอยู่บ่อยๆ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการเลือกนำเสนอภาพตัวแทนในลักษณะเช่นนี้เป็นการถูกนำเสนอโดยผู้มีอำนาจในสังคม โดยเฉพาะสื่อมวลชน และเรื่องเกย์นั้นก็เป็นเรื่องที่มีการผลิตซ้ำอยู่มาก โดยเฉพาะการนำเสนอภาพเกย์ในสื่อต่างๆ เช่น สื่อละครโทรทัศน์ ที่มักจะสร้างภาพลักษณ์ให้เกย์ดูตึงตัง วิวร้าย และเป็นตัวร้ายของเรื่อง ภาพตัวแทนเกย์ในละครโทรทัศน์จึงเป็นนำเสนอภาพให้เกย์เป็นคนแตกต่างจากเพศชายและเพศหญิงสุดขั้ว และมักจะสร้างให้เกย์เป็นเพียงตัวประกอบเท่านั้น ส่วนสื่อภาพยนตร์แม้จะสร้างให้เกย์เป็นตัวเอก อย่างเช่นในภาพยนตร์เรื่อง เพื่อน...กูรักมึงวะ ของพจน์ อานนท์ แต่ก็สร้างเรื่องราวที่ทำให้เกย์ดูผิดปกติจากคนทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะจากมีเพศสัมพันธ์ซึ่งทำให้เห็นว่าเกย์เป็นพวกมักมากในกามโดยไม่ดูสถานที่และกาลเทศะ

ผู้วิจัยพบว่า การนำเสนอภาพตัวแทนของเกย์ในเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิต และเรื่องเล่าเพื่อความบันเทิงได้แก่ นวนิยายและเรื่องสั้น นั้นมีลักษณะที่ต่างกัน กล่าวคือ เรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตถือเป็นงานอัตชีวประวัติ ผู้เล่าจึงเป็นคนเดียวกันกับเจ้าของเรื่องหรือเจ้าของชีวิต การใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ในการเล่าเรื่องถือเป็นกระบวนการสร้างภาพตัวแทนว่า “เรื่องที่เล่า นั้นเป็นเรื่องจริง เพราะมาจากบุคคลที่เป็นเกย์จริงๆ” ผู้วิจัยพบภาพตัวแทนของเกย์ที่นำเสนอในเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ชีวิตนั้นเป็นภาพของคนธรรมดาทั่วไป และเป็นเพียงผู้ชายธรรมดาที่รักผู้ชายด้วยกัน ส่วนในเรื่องเล่าเพื่อความบันเทิง ได้แก่ นวนิยายและเรื่องสั้นนั้น การนำเสนอภาพตัวแทนของเกย์จะถูกนำเสนอผ่าน “ตัวละครเอก” และ “ตัวละครรอง” ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 3 ว่า ที่ผ่านมามีการสร้างและการนำเสนอบทบาทของเกย์ในฐานะตัวละครเอกในวรรณกรรมทั่วไปมีค่อนข้างน้อย และถ้าเป็นสื่ออื่นอย่างโทรทัศน์และภาพยนตร์ บทบาทของเกย์จะเป็นได้แค่ตัวประกอบที่สร้างสีสันให้เรื่อง หรือถ้าเป็นตัวเอกก็มักจะมีคามบิดเบี่ยงไปจากชีวิตของเกย์จริงๆ

การนำเสนอภาพตัวแทนของเกย์นั้นได้ผ่านกระบวนการสร้างโดยบุคคลที่เป็นเกย์และใช้เครื่องมือคือเรื่องเล่าออนไลน์ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตไปยังผู้อ่านซึ่งเป็นสมาชิกในกลุ่มและกลุ่มคนทั่วไป ซึ่งทำให้เห็นว่า “สื่อ” มีบทบาทและความสำคัญต่อการสร้างภาพตัวแทน เพราะผู้ส่งสารในกลุ่มบลูสกายซึ่งเป็นเกย์นั้นได้ “เลือก” เรื่องเล่าเป็น “รูปแบบ” ในการนำเสนอ และใช้ระบบเว็บบอร์ดพันทิปเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ซึ่งถือว่าการสื่อสารไปยังชุมชนเสมือน และการที่เกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ต้องเลือกวิธีการนี้เนื่องจากการสื่อสารไปยังโลกภายนอกโดยใช้วิธีการอื่นเป็นเรื่องที่ยาก เพราะกลุ่มสังคมภายนอกมักไม่ค่อยเปิดโอกาสให้เกย์ได้เป็นผู้นำเสนอ

4.3 บทบาทหน้าที่เรื่องเล่าในการตอบโต้วาทกรรมกระแสหลักที่ต่อต้านเกย์

วาทกรรมมีจุดเริ่มต้นมาจากการศึกษาในระดับลึกถึงโครงสร้างของภาษาเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ในเรื่องที่ผู้แต่งหรือผู้สร้างกล่าวถึงแต่ต่อมาได้มีการขยายไปถึงกระบวนการและตัวบทอื่นๆที่ไม่ใช่แต่ในรูปภาษาอย่างเดียว นอกจากนี้วาทกรรมยังเกี่ยวพันกับ “อำนาจ” ซึ่งเป็นเรื่องของกระบวนการครอบงำทางความคิด และมีความพยายามในการช่วงชิงความหมายนั้น กล่าวคือมีความพยายามที่ช่วงชิงในการกำหนดนิยามให้แก่เรื่องต่างๆและหาวิธีการว่าจะทำอย่างไรให้นิยามของตนนั้นเป็นที่ยอมรับของคนส่วนใหญ่ ซึ่งโดยทั่วไปกลุ่มคนที่มีอำนาจในสังคมมักเป็นคนที่มิชื่อเสียงหรือมีความเชี่ยวชาญในเรื่องนั้นๆ หรือเป็นสื่อมวลชน เป็นต้น

แนวคิดเรื่องวาทกรรม (Discourse) เป็นแนวคิดที่ถือกำเนิดโดยมิเชล ฟูโกต์ (Michel Foucault) นักคิดชาวฝรั่งเศสที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสองสิ่งนั่นคือ “อำนาจ” และ “ความรู้” โดยเขาได้กล่าวว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองสิ่งนี้ทำงานอยู่ภายใต้สิ่งที่เรียกว่า “การก่อรูปของวาทกรรม” (Discursive formation) ซึ่งคำว่า “อำนาจ” ของฟูโกต์นั้นไม่ได้เกิดจากแรงบีบบังคับ หรือจากมิติทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองที่ชนชั้นที่เหนือกว่าในมิตินี้จะกระทำต่อประชาชนเท่านั้น แต่มันเป็นเรื่องที่ทุกคนเข้าไปเกี่ยวข้องไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง หน้าที่ของอำนาจที่สำคัญก็คือ “การสร้างความจริง” (truth production) ดังนั้นสิ่งที่ผู้มีอำนาจพูดยอมเป็นจริงเสมอซึ่งหมายถึงผู้มีอำนาจโดยเฉพาะเรื่องนั้นๆ อย่างเช่น ฟูโกต์แสดงให้เห็นว่าการนิยามคำว่า “ความบ้า” ของกลุ่มผู้มีอำนาจอันได้แก่แพทย์ นักจิตวิทยา ตำรวจ กฎหมาย ศาล ฯลฯ คือความจริง (กาญจนา แก้วเทพ, 2544)

การวิเคราะห์วาทกรรม (Discourse Analysis) ตามแนวคิดดังกล่าวนี้ของ มิเชลส์ ฟูโกต์ นั้นโดยสาระสำคัญแนวคิดนี้เป็นแนวคิดที่เกี่ยวกับการพยายามศึกษาและสืบค้นถึงกระบวนการขั้นตอน ลำดับเหตุการณ์ และลำดับปฏิกิริยาต่าง ๆ ในการสร้างเอกลักษณ์และความหมายต่าง ๆ ให้กับสรรพสิ่งที่ห่อหุ้มเราอยู่ในสังคมในรูปแบบของวาทกรรม และภาคปฏิบัติการของวาทกรรมว่าด้วยเรื่องนั้น ๆ ว่าเป็นมาอย่างไร มีการต่อสู้เพื่อช่วงชิงการนำ (Hegemony) ในการกำหนดกฎเกณฑ์ว่าด้วยเรื่องนั้น ๆ อย่างไรบ้าง มีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กับบุคคล สถานที่ เหตุการณ์ อะไรบ้าง และผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการสร้าง รวมตลอดถึงการเก็บกด/ปิดกั้น สิ่งเหล่านี้ของวาทกรรมมีอย่างไร (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฟาร์, 2543 : 27 – 28)

เรื่องเล่าในกลุ่มบลูสกายนั้นนอกจากจะแสดงอัตลักษณ์และภาพตัวแทนของเกย์ ยังปรากฏบทบาทที่แสดงการตอบโต้วาทกรรมกระแสหลักที่ไม่ยอมรับเกย์ในสังคมไทยอีกด้วย ซึ่งผู้วิจัยจะแบ่งเป็น 2 ประเด็น คือ

1. วาทกรรมกระแสหลักเกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทย
2. วาทกรรมเกย์ของกลุ่มบลูสกาย โซโซตี้

4.3.1 วาทกรรมกระแสหลักเกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทย

ปีเตอร์ แจ็คสัน (Peter Jackson: 1999) นักวิชาการที่ศึกษาเรื่องเกย์ในไทยยังเสนอแนวคิดว่า คำว่า "เกย์" ปรากฏขึ้นในวาทกรรมหลัก (public discourse) ในประเทศไทย ในสภาวะการณ์ที่ซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมที่น่าสยดสยองชาวต่างประเทศซึ่งคือ

นาย Darrell Berrigan การต่อต้านความเป็นรักร่วมเพศ (homosexuality) ยังคงมีอยู่ในประเทศไทย หลายทศวรรษ

จากการศึกษาเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โช้เซตี้แล้วเมื่อพิจารณาว่าทกรรมกระแสหลักที่ต่อต้านเกย์แล้ว สามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ความหมายของ “เกย์” ทับซ้อนกับ “กะเทย” เหตุผลประการหนึ่งทำให้คนไทยเกิดความเกลียดชังคนรักร่วมเพศเดียวกัน (Homophobia) ก็คือ การไม่เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างกะเทย และเกย์ อັตลักษณ์ทั้งสองแบบนี้ได้ถูกนำมาผสมผสานกันทั้งในวาทกรรมกระแสหลัก และวาทกรรมของแวดวงวิชาการ ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับรักร่วมเพศ (homosexualism) ในสังคมไทย ทำให้กะเทยได้รับการเหยียดหยาม ในกรณีนี้ ปีเตอร์ แจ็คสัน (1999) กล่าวว่า ในปี พ.ศ. 2537 เพลง เกลียดตุ๊ด ของวงซีเปีย เป็นการแสดงออกอย่างก้าวร้าวต่อคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ บ่งชี้ว่าคนไทยบางกลุ่มมองว่า กะเทย เป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง ชัดต่อความคิดของคนไทยเรื่องการวางตัวให้เหมาะสม และการแสดงออกแบบสุภาพชน ในทางกลับกันกะเทยที่ได้รับการชื่นชม คือกะเทยที่ประพฤติตัวเหมาะสมและมีคุณสมบัติของกุลสตรีอย่างเพียบพร้อม ภิริยามารยาทและการพูดจา ที่สุภาพตามแบบของผู้ชายหรือผู้หญิงไทย

2. เกย์เป็นคนวิปริตผิดเพศ เทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545:187) ได้ศึกษาวาทกรรมเกี่ยวกับ “เกย์” ในสังคมไทย พ.ศ. 2508-2542 ซึ่งสรุปได้ว่า ช่วงปี พ.ศ. 2515 เกย์จัดเป็นปัญหาหนึ่งที่คนในสังคมเห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่ และจากความรู้ทางการแพทย์จากต่างประเทศก็จัดให้เกย์นั้นเป็นคนที่มีปัญหาทางจิต เพราะมีความเป็ยงเบน ต้องได้รับการรักษาจากแพทย์ อีกทั้งการเป็นเกย์นั้นเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์จากการมีเพศสัมพันธ์สูง จนมาถึงช่วงปลายทศวรรษ 2530 จิตแพทย์หลายคนจึงจะได้เริ่มเปลี่ยนทัศนคติต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศว่าไม่เป็นโรคจิต และไม่ต้องรักษาอีกต่อไปนอกจากนี้จากการพยายามอธิบายของวาทกรรมกระแสหลักที่มองว่าเกย์เป็นภัยของสังคมก็ยังคงเชื่อมโยงคติฆาตกรรมและข่าวอื้อฉาวที่เกย์มีส่วนเกี่ยวข้องถึงแม้ว่าเกย์จะไม่ใช่วโรคจิตแต่ก็มีพฤติกรรมที่เป็นภัยต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม

3. เกย์เป็นคนเกิดมามีกรรม จากความเชื่อในเรื่องบุญ-บาป ของคนไทย เมื่อเห็นว่าใครเกิดมามีเพศที่ต่างไปจาก ชาย-หญิง ก็มักจะลงความเห็นว่าส่วนหนึ่งนั้นน่าจะมาจาก “กรรม” ที่เคยทำไว้ในอดีตชาติ เช่น หากใครเกิดมาเป็นกะเทย-เกย์ แสดงว่าชาติที่แล้วได้ละเมิดศีลข้อที่ 4 ประพฤติผิดในกามกับภรรยา-สามีของผู้อื่น การมองว่าเกย์ต้องได้รับผลกระทบในชาตินี้เปรียบเสมือนการที่เกย์ต้องถูกลงโทษ ผู้วิจัยเห็นว่ากรการยกเรื่องบุญบาปหรือเรื่องกรรมเข้ามาเกี่ยว

โยง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในสมัยก่อนความรู้เกี่ยวกับเรื่องเกย์ยังมีค่อนข้างน้อย เมื่อหาเหตุผลมาอธิบายไม่ได้ว่าทำไมบางคนจึงเกิดมาเป็นเกย์ก็จะยกเรื่องบุญกรรมในทางศาสนามาอ้าง

4. เกย์เป็นพวกล่าสอนทางเพศ - ไม่มีรักแท้ เทอดศักดิ์ ร่วมจำปา (2545:167) ได้ศึกษา นิตยสารเกี่ยวกับเกย์ในช่วง พ.ศ. 2528 พบว่ามีนิตสารเกย์เกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก และผู้อ่านก็ได้มีการส่งจดหมายมาที่นิตสารเพื่อพูดคุยกันผ่านทางคอลัมน์ตอบจดหมาย ซึ่งมีประเด็นที่น่าสนใจว่า นักจิตวิทยามักจะลงความเห็นว่าเป็น “ไม่มีรักแท้ในหมู่เกย์” โดยเชื่อว่าความสัมพันธ์ระหว่างเกย์ จะต้องลงเอยด้วยความผิดหวัง และมุ่งหวังแต่เพียงเรื่องเพศสัมพันธ์ เพราะเกย์มีอารมณ์อ่อนไหวเกินกว่าจะผูกมัดกับใครได้นานแม้ว่าจะเป็นเกย์ด้วยกันก็ตาม แต่ก็มีส่วนหนึ่งเชื่อว่าสาเหตุที่เกย์ มักจะพบความผิดหวังในความรักก็เพราะว่าเกย์ไปรักผู้ชายที่ไม่ใช่เกย์ ในช่วงปี พ.ศ. 2533 แนวคิดเกี่ยวกับ “เกย์รักเกย์” จึงได้ปรากฏขึ้นตามคอลัมน์ตอบปัญหา เพราะหากเกย์ไปรักผู้ชายที่ไม่ใช่เกย์ก็ย่อมจะพบปัญหาอุปสรรคปัญหา แต่หากรักผู้ชายที่เป็นเกย์ด้วยกันอุปสรรคปัญหาอาจจะน้อยลง

5. เกย์เป็น “คนอื่น” ของสังคม จากวาทกรรมต่างๆ ในข้างต้นมีส่วนสำคัญที่ผลักดันให้ เกย์ถูกมองความเป็นอื่นในสังคมให้ เนื่องจากถูกคนส่วนใหญ่มองว่าเกย์เป็นคนที่เกิดมาพร้อมกับ ปัญหาจึงทำให้ได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เท่าเทียมกันกับผู้อื่น โดยเฉพาะทางด้านการทำงานที่มักจะ ถูกกีดกันอยู่เสมอหากได้รู้ว่าบุคคลใดเป็นเกย์

4.3.2 วาทกรรมของเกย์ในกลุ่มบลูสกายไฮไฮตี้

จากกลุ่มเรื่องเล่าของกลุ่มบลูสกาย ไฮไฮตี้ จะเห็นได้ว่าการนำเสนอให้เห็นภาพตัวแทน ถูกนำเสนอจากเรื่องเล่าต่างๆ จากอัตลักษณ์และภาพตัวแทนที่นำเสนอผ่านเรื่องเล่านั้นสร้างความหมายและคุณค่าให้กับเกย์กลุ่มบลูสกาย ไฮไฮตี้เป็นกลุ่มเกย์ที่มีความเป็นคนธรรมดาที่รักเพศเดียวกัน และยังเป็นคนที่ใช้ชีวิตจิตใจเหมือนคนทั่วไป มีศักยภาพในการเรียนและการทำงาน โดยวาทกรรมที่ถูกผลิตขึ้นใหม่ในกลุ่มบลูสกาย ไฮไฮตี้นี้เป็นวาทกรรมเกี่ยวกับเกย์ที่แตกต่างจาก วาทกรรมกระแสหลักของสังคมอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์ให้เห็นว่ากลุ่มบลูสกาย ไฮไฮตี้ นั้นผลิตวาทกรรมของกลุ่มเพื่อตอบโต้วาทกรรมกระแสหลักอย่างไรบ้าง โดยผู้วิจัยนั้นจะยึด ภาพอัตลักษณ์และภาพตัวแทนของเกย์ที่ประกอบสร้างเป็นวาทกรรมเกย์ของกลุ่มบลูสกาย ไฮไฮตี้ มาเป็นหลักในการวิเคราะห์ แบ่งเป็นประเด็นได้ดังนี้

1. เกย์เป็นคนธรรมดาไม่ใช่บุคคลที่เกิดมามีกรรม จากที่ได้กล่าวไปแล้วในหัวข้อการนำเสนอภาพตัวแทนของเกย์ในประเด็นนี้จะเห็นได้ว่า กลุ่มบลูสกายนั้นได้ให้ความหมายของเกย์ว่า ไม่ได้เป็นผู้ที่วิปริตผิดเพี้ยน ไม่ได้เกิดมาผิดปกติ หรือเกิดมามีกรรม เหมือนความเชื่อของคนบางกลุ่มที่เชื่อว่า คนที่เกิดมาเป็นเกย์ในอดีตชาติต้องเคยประพฤติผิดในกาม ทำให้คนที่เกิดมาเป็นเกย์นั้นถูกมองอย่างน่าสงสารและมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรเกิดขึ้น ดังข้อความที่วิศรุต กล่าวไว้ว่า

ตกลงมันเป็นบุญหรือกรรมนะ ที่เกิดมาเป็นแบบนี้ อาจเป็นบุญก็ได้นะ เพราะผมกับแฟนรักกันได้โดยที่ไม่ต้องมีคนอื่นรับรู้ ไม่ต้องมีงานแต่ง ครอบครัวของแต่ละคนก็ไม่ต้องรู้ความรักของเรา มีเพียงเราสองคนเท่านั้นที่จะเข้าใจความสุขมันก็จะเกิดมาจาก ตรงนั้นคือไม่ต้องไปยุ่งกับใครเลย มีแค่เราสองคนเท่านั้น

เคยมีหลายครั้งที่ผมคิดว่าคนทั้งโลกไม่มีใครเข้าใจเรามีเพียงเราสองคนเท่านั้นที่เข้าใจกัน เวลาเพียง 3 ปีอาจไม่ได้พิสูจน์อะไรมากนัก แต่มันก็พอทำให้เกิดความเชื่อมั่นบางอย่างได้

(วิศรุต : ความเข้าใจของเกย์ ฯ ตอนที่ 1)

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า วิศรุต ผู้นำกลุ่มได้ตีความทฤษฎีกระแสหลักที่คนส่วนใหญ่มีต่อเกย์ว่าเป็นพวกเกิดมามีกรรม เขาพลิกมุมมองให้กลับมาเป็นเชิงบวกว่า ความสุขจากการรักกันเพียงแค่สองคนไม่ต้องยุ่งกับใคร เป็นการเกิดมาเป็นคนมีบุญ นอกจากนี้กลุ่มบลูสกายจึงได้ผลิตเรื่องเล่าเน้นย้ำว่าพวกเขาเกิดมาอย่างคนปกติธรรมดา หรืออาจจะเรียกได้ว่าการเกิดมาเป็นเกย์นั้น เป็นเรื่อง “ธรรมชาติ” และสิ่งใดที่เป็นธรรมชาตินั้นบุคคลย่อมปฏิบัติไม่ได้

2. เกย์เป็นผู้ชายธรรมดาที่รักผู้ชายด้วยกัน ไม่ใช่คนวิปริตผิดเพี้ยน จากการที่ทฤษฎีกระแสหลักมองว่าเกย์เป็นพวกผิดเพี้ยน วิปริต เป็นโรคจิต และมองว่าความรักระหว่างชายกับชายนั้นจะไม่สามารถดำรงอยู่ในสังคมนี้ได้ ทำให้สมาชิกในกลุ่มบลูสกายต้องออกมาตอบโต้ทฤษฎีเหล่านั้น ดังที่ พิจิกา (นามแฝง) สมาชิกคนหนึ่งในกลุ่มได้แสดงความคิดเห็นว่า

อย่างที่นาย Q พูดก็ไม่ผิด

สังคมยังมองแบบเหมารวมว่าพวกเกย์ไม่ดี เป็นสิ่งผิด

คนที่ เป็นเกย์จึงไม่อยากเปิดเผยตัวเอง

แม้ว่าจริงๆแล้วหลายคนทำงานสร้างประโยชน์ให้กับสังคม

ดำรงตนเป็นพลเมืองที่ดีในสังคม
เช่นตัวผมเองก็เป็นแพทย์
ที่ผ่านมามั่นใจว่าไม่ทำความเดือดร้อนให้สังคม

มีการรวมตัวกันอย่างเปิดเผยบ้าง
เพื่อต่อสู้ให้ได้มาซึ่งสิทธิที่ควรจะได้
เท่าๆคนอื่นในสังคม มิได้ต้องการเกินเลยจนเป็นอภิสิทธิ์
เช่นสมาคมฟ้าสีรุ้ง <http://fasiroong.org/>
ซึ่งจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย
ทำงานเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของผู้ที่มีความหลากหลายทางเพศ
เรื่องที่ทำร่วมกับหลายกลุ่มก็เช่น...
การรณรงค์จนกระทั่งวงกลาโหมยอมเปลี่ยนสิ่งที่เขียนให้กับพวกผ่าตัดแปลงเพศ
แต่เดิมว่า"โรคจิต" จิตวิปลาส ซึ่งมีผลต่อการไปสมัครทำงาน การประกอบอาชีพ
เป็นเขียนว่า"สระร่างกายไม่ตรงกับเพศกำเนิด"

ผมหวังว่ารุ้งจะทอสีประดับฟ้าที่เป็นสีฟ้าได้ตลอดเวลา
รุ้งจะไม่ได้มีมาเฉพาะฟ้าหลังฝนเท่านั้น
สังคมมีพื้นที่ให้พวกที่มีความหลากหลายทางเพศยืน
แสดงตัวตนเสมอเท่าเทียม
มิใช่คอยหลบซ่อนพรางตัว

(พิจิกา : กระตุ้ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอน ที่8)

กระตุ้ของกลุ่มบลูสกาย ไซไซตั้ยังได้เปิดโอกาสให้กลุ่มคนที่มีความคิดเห็นแตกต่างเข้ามา
โพสต์แสดงข้อคิดเห็น ซึ่ง วิศรุตและสมาชิกในกลุ่มก็ได้ร่วมกันตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
เพื่อแสดงให้เห็นว่า เกย์นั้น ไม่ได้เป็น "คนอื่น" ในสังคม พวกเขามีชีวิตจิตใจมีความต้องการเหมือน
คนทั่วไป แต่ว่าทกรรมกระแสหลักในสังคมได้ผลักดันให้พวกเขากลายเป็นคนชายขอบ เช่น การ
เข้ามาโพสต์ตั้งข้อสังเกตของคุณมดขาวและนาย Q ในกระตุ้กลุ่มบลูสกาย ความในใจของเกย์คน
หนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่ 8 ว่า

"คุณต้องรู้นะ ว่าเราเป็นอย่างไร เรารู้สึกอย่างไร เราชักกับใคร หรือมีใครรังเกียจเราบ้าง ชีวิตเศร้ามาก สังคมไม่ยอมรับ หรือ ชีวิตเลิศจน เพื่อนชายรักกัน ฯลฯ คิดอยู่แต่เรื่องของตัวเอง และมีความสุขอยู่กับกลุ่มที่เออ ออ ห่อ หมก ด้วยเท่านั้น ถ้าใครคิดแย้งก็ว่ากิด่า โดยไม่คิดสักนิดว่า คนอื่นๆเค้าก็มีความคิดฝั่งใจเหมือนกัน และไม่แปลกเลย ที่บางคนจะรับไม่ได้ และการที่คำรับไม่ได้ ก็ไม่ใช่ความผิดเลวร้าย เพราะนั่นก็เป็นสิทธิเสรีภาพของคนที่มีเท่าเทียมกัน"

(มดขาว)

เมื่อวิศรุตหัวหน้ากลุ่มได้อ่านข้อความนี้ก็ได้แสดงบทบาทของหัวหน้ากลุ่มลุกขึ้นตอบโต้ดังนี้

วิเคราะห์การเขียนของคุณมานาน คุณมดขาวน่าจะเป็นประเภทว่า "อะไรที่ไม่ใช่เรื่องของฉัน ฉันก็ไม่รับรู้ด้วย"

สักๆคุณคงคิดแค่ว่า "โชคดียังที่เราไม่ได้เกิดมาเป็นเกย์ สบายใจจังเลย พวกเกย์เกิดมามีกรรมเอง ฮ่า ฮ่า ฮ่า"

แต่ถ้าคุณเกิดเป็นเกย์ละก็คุณจะทำยิ่งกว่าผมไม่รู้ก็เท่าต่อก็เท่า เพราะคุณคิดว่ามันเป็นเรื่องของคุณ ถ้าใครมาดูถูกคุณ คุณน่าจะเป็นคนประเภทที่สู้ไม่ถอย ถึงไหนถึงกัน และไม่ยอมให้ใครมาลบหลู่ดูหมิ่นได้ ตรงนี้ผมนับถือคุณ แต่ถ้ามีคนดูถูกว่า หรือทำร้าย คุณคงไม่ยอมเสียเวลาไปเข้าใจเขาหรอก เพราะเขาอยู่คนละกลุ่มกับคุณ

จริงๆแล้วคุณจะยึดอย่างนี้ก็ไม่ผิด แต่ผมไม่ยึดอย่างนี้ ผมกำลังจะชี้ความแตกต่างของเราว่า เรามีความแตกต่างกันอย่างไร

ผมเป็นคนที่แคร์ความรู้สึกของคนอื่นอยู่ ตลอดเวลา และพยายามจะช่วยเหลือทุกคนที่เป็นทุกข์และไม่ได้รับความเป็นธรรมในสังคมเท่า ที่ผมจะสามารถทำได้

ตอนที่ผมเป็นเด็ก ผมจึงไม่เคยคิดเรียกร้องเรื่องพวกนี้เลย เพราะผมคิดแต่เพียงว่า ทำอย่างไรถึงจะทำให้ผู้ใหญ่รอบข้างและผู้ใหญ่ในบ้านเมืองมีความสุข

คำตบง่าย ๆ คือ ตั้งใจเรียน เป็นคนดี ช่วยเหลือผู้อื่นทุกครั้งที่มีโอกาส และผมก็ทำสำเร็จมาแล้ว ตอนนี้เป็นผู้ใหญ่แล้ว ผมก็เลยคิดแต่เพียงว่าทำยังไงจะทำให้เด็กรุ่นหลังมีความสุข เด็กผู้ชายไม่ต้องถูกล่วงละเมิด เด็กผู้หญิงเมื่อตอนเป็นสาวก็ไม่ต้องถูกลอกแต่งงาน

เด็กที่เป็นเกย์ก็ควรมีสมาธิและตั้งใจเรียน คือถ้าคิดแค่เรื่องส่วนตัว ผมคงไม่ทำแบบนี้หรอก เพราะมันคิดไม่ออกว่าจะทำไปทำไม ผู้เอาเวลาไปอยู่กับแฟนน่าจะมีความสุขกว่า หรือเอาเวลาไปหาเงินก็น่าจะมีสุขกว่า

และผมใช้สิทธิคือผมเป็นผู้ใหญ่ เป็นคนที่มีประสบการณ์และเป็นคนวงใน เรื่องแบบนี้จะให้คนวงนอกมาเข้าใจอะไรทั้งหมดย่อมเป็นไปได้

ถ้าเราตระหนักว่า มันเป็นหน้าที่ของเรา มันน่าจะมีประโยชน์นะ เราจึงทำ เพราะถ้าไม่ทำ มันจะนอนตายตาไม่หลับ

(วิศรุต : กระตุ้นความเข้าใจของเกย์ฯ ตอนที่ 8)

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า วิศรุต นั้นได้ใช้เหตุผลในการอธิบายตอบโต้ให้ มดขาว ได้เข้าใจถึงความเป็นเกย์ที่ต้องการจะทำความดีๆ ให้กับสังคม โดยเฉพาะการออกมาเผยแพร่เรื่องราวของเกย์จากคนที่เป็นเกย์จริงๆ เพื่อที่สังคมได้รับรู้ข้อมูลจากบุคคลที่เป็นเกย์โดยตรง อันจะก่อให้เกิดความเข้าใจในชีวิตของเกย์ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

"มุมมองท้ายที่ผมอยากฝากไว้ก็คือ ความรักไม่เคยเป็นแค่เรื่องของคนสองคน มนุษย์เราเป็นสัตว์สังคม การที่เราจะรักใครสักคนมันย่อมเกี่ยวข้องกับสังคมรอบข้างเสมอ ในเมื่อสังคมส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับความสัมพันธ์ระหว่างชายกับชาย แล้วเราจะไปเรียกว่าความรักได้อย่างไร ในสถานภาพทางสังคมแบบเจ้าของกระตุ้ หรือแบบคนอื่นๆอีกหลายคน ความรักสีฟ้ามันเป็นไปได้ ไหนจะความรับผิดชอบต่อครอบครัวในเรื่องการสืบสกุล ความรับผิดชอบต่อตัวเองในเรื่องหน้าที่การงาน คุณจะทำแต่ใจตัวเอง บัดความรับผิดชอบเหล่านี้ออกไปหรือ"

(นาย Q)

นอกจากวิศรุตหัวหน้ากลุ่มจะคอยทำหน้าที่คอยตอบโต้และแสดงความคิดเห็นแล้วยังมีสมาชิกคนอื่นที่คอยช่วยตอบโต้ด้วย ดังที่ Namehoto ได้เข้ามาช่วยตอบ

คุณ Q ค่ะ ที่บอกว่ากระตุ้ประเภทนี้ขึ้นแนะนำหลายอัน ก็เพราะเป็นตอนต่อๆ กันมาค่ะ ^^

ส่วนเรื่องการประกาศตัวตนใดๆ นั้น เท่าที่ติดตามมา จนตอนที่ 8 นี้ ทุกคนในที่นี้ทราบดี ค่ะว่าการประกาศตัวสู่โลกที่แท้จริง และสังคมจริงๆ นั้น มีปัญหาอย่างไร หลายๆ คนยัง ตกใจตอน login หลุด เลย ^^;; แต่เราคิดว่าคุณ Q คงแค่อ่านแต่หัวข้อกระทู้ หรือหน้า index ที่มีรายชื่อกระทู้แนะนำ แล้วเห็นว่า กระทู้นี้และตอนอื่นๆ ขึ้นแนะนำ พออ่าน "ชื่อกระทู้" ก็ไม่สบายใจ จึงเข้ามาท้วงติง ว่าถ้าเด็กเป็น แล้วเด็กเปิดเผย หรือมาเรียกร้องให้สังคมยอมรับ จะมีปัญหา

และเพราะเข้าใจในวิธีการคิด ของสังคมนะสิคะ กระทู้นี้ถึงเกิดขึ้น และถ้าจะพูดกันจริงๆ แล้วไม่มีอะไรตรงไหนชั่วๆ นอกจากจะมีแต่คนมาพูดถึงปัญหา ว่าตัวเอง ที่เป็นอย่างนี้ แล้ว ต้องพบเจอจากคนรอบข้างอย่างไรบ้าง หรือสังคมมองอย่างไรบ้าง ดูจากปัญหาหรือกรณีตัวอย่างที่คุณวิศรุตยกมาก็ได้ค่ะ น่าจะชัดเจนเพียงพอแล้ว และเราคิดว่า คนที่เข้ามาอ่าน อ่านอย่างจริงจัง และวิเคราะห์กันไป น่าจะพอมีแนวทางในการวางตัวต่อสังคมได้ดีพอสมควร

แล้วเท่าที่ทราบมา การเป็นคนรักเพศเดียวกัน ไม่ได้ทำให้ความสามารถในการทำงานในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ลดลงแต่อย่างใด แต่มันจะลดลงก็เพราะคนในสังคมเดิมๆ ที่ยึดติดกับกรอบเดิมๆ กดความก้าวหน้าไว้มากกว่า และเราก็เข้าใจดี ถึงต้องปิดบังกันไว้ ว่าจะอย่างไรละคะ นอกจากบางคนจะโหดดี มีคนรอบข้างที่เข้าใจ และมองเขาด้วยความสามารถ จิตใจ และการกระทำ มากกว่ามองว่าเขาเป็นแบบไหน

ปล. อ่านที่คุณ Maxx ตอบ ไว้ มันก็จริง แปลกนะ ทั้งๆ ที่ในอดีต การมีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน หรือรักเพศเดียวกัน เคยเป็นสิ่งที่ถูกต้องและจำเป็นในสังคมอันรุ่งเรืองมาแล้ว ไม่ว่าจะ เป็น อียิปต์ กรีก โรมัน ฯลฯ เพื่อเป็นการเรียนรู้วิถีชีวิต แต่พอถึงยุคกลาง ความเชื่อบางอย่าง บิดเบือนให้มันกลายเป็นสิ่งที่ผิด บาป เป็นการกระทำของซาตานมารร้าย แต่เพราะเขาต้องการบีบบังคับให้คนเชื่อตามที่เขาเชื่อ เป็นการแสวงหาอำนาจ โดยใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือ โดยที่เนื้อแท้ของศาสนานั้น ไม่ได้บอกไว้ตรงไหนเลย ว่ามันผิด เพราะตราบิตที่คุณเป็นคนดี ไม่ว่าจะ เป็นอะไร คุณก็เป็นคนดีอยู่ดี ความดีอยู่ในใจ และการกระทำ ไม่ใช่ธรรมเนียมทางเพศ

(Namehoto : กระทู้ความในใจของเกย์คนหนึ่งฯ ตอนที่8)

จากข้างต้นจะเห็นถึงการอธิบายหรือแสดงมุมมองของ *Namehoto* ซึ่งเป็นสมาชิกผู้หญิงในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ โดยมุมมองที่แสดงออกมานั้นเป็นแสดงให้เห็นว่าเธอเข้าใจเกย์และยืนอยู่ข้างเดียวกับเกย์ จากจุดนี้แสดงให้เห็นว่าในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ไม่ได้มีเพียงแต่เกย์ที่เข้าใจเกย์ด้วยกันเท่านั้น หากแต่สมาชิกเพศอื่นเมื่อได้อ่านเรื่องเล่าเกย์ที่คนในกลุ่มผลิตออกมาแล้ว โดยเฉพาะผู้นำกลุ่มอย่าง *วิศรุต* ก็ทำให้สมาชิกเหล่านั้นเกิดความเข้าใจในความเป็นเกย์มากกว่าคนภายนอก

3. เกย์เป็นบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ จากวาทกรรมกระแสหลักที่มักจะคิดว่าเกย์นั้นก็คือกะเทย แม้ว่าในปัจจุบันความรู้เรื่องเกย์จะมีมากขึ้นและความหมายของเกย์และกะเทยก็เห็นได้ชัดมากขึ้นแต่ก็ยังมียุคคนกลุ่มใหญ่ที่ยังสับสน ว่าเกย์และกะเทยนั้นเป็นกลุ่มที่เหมือนกันซึ่งในความเป็นจริงแล้วแม้เกย์กับกะเทยจะจัดอยู่ในกลุ่ม “ชายรักชาย” เหมือนกัน แต่ลักษณะพฤติกรรม ความรู้สึกนึกคิดนั้นก็มีความแตกต่าง เพราะกะเทยนั้นคือผู้ชายที่มีความอยากเป็นหญิง ส่วนเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้เป็นชายที่มีความพอใจในความเป็นชาย เพียงแต่รักผู้ชายด้วยกันไม่ได้อยากเป็นผู้หญิง

นอกจากนี้การแบ่งสีของเกย์ออกเป็น 8 สีของ *วิศรุต* ยังเป็นการแสดงให้เห็นว่าเกย์นั้นมีความหลากหลายอยู่ในกลุ่ม แม้จะเป็นเกย์เหมือนกัน แต่ก็มีความแตกต่างไปในรายละเอียดของแต่ละประเภทดังที่ได้กล่าวมาแล้ว โดยเฉพาะเกย์สีฟ้า นั้นจะเห็นได้ชัดว่ามีความแตกต่างจากวาทกรรมเกย์ในสังคมที่มักจะแบ่งเกย์ตามลักษณะการมีเพศสัมพันธ์ของชายกับหญิง โดยแบ่งออกเป็น “ฝ่ายรุก” กับ “ฝ่ายรับ” โดยแบ่งออกเป็น เกย์คิง เกย์ควีนและเกย์คิง แต่เรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โดยเฉพาะเรื่องเล่าของ *วิศรุต* ได้ปฏิเสธวาทกรรมที่แบ่งเกย์ให้เป็นแบบนั้น ซึ่งการแบ่งเกย์เช่นนั้นได้ฝังอยู่ในความเชื่อของคนไทยมานานแล้ว และเมื่อพบว่าใครเป็นเกย์ สิ่งที่เป็นคำถามตามมาคือ เกย์นั้นเป็นเกย์ประเภทใด เป็นคิงหรือควีน ซึ่งการให้ความหมายของวาทกรรมกระแสหลักกับเกย์เช่นนี้ อาจจัดได้ว่าเป็นการสรุปเหมารวม (Stereotype) ในเรื่องเล่าของกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ เมื่อสมาชิกเข้ามาพูดคุยกันและผลิตเรื่องเล่า จึงไม่พบว่ามีการแสดงตัวตนว่าเป็นเกย์คิงหรือควีนหรือคิงอย่างชัดเจน หากแต่ใช้สัญลักษณ์สีต่างๆในการเรียกหรือนิยามตัวเองแทน ซึ่งเกี่ยวกับมุมมองและการผลิตวาทกรรมในเรื่องนี้แสดงผ่านเรื่องเล่าของ *วิศรุต* ดังตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

สังคมชอบบอกว่าผมผิดธรรมชาติ แต่เท่าที่ผมรู้สึกนะ นี่แหละคือธรรมชาติของผม และเป็นตัวของผมเองจริงๆ

มีเพื่อนบางคนจะรู้ว่าผมเป็นยังไง บางครั้งเขาก็จะพูดกับผมว่า "เมื่อไหร่ผมจะแต่งงานซะที" ผมก็ได้แต่เวทนาว่ามัน เพราะมันช่างไม่รู้จะไรบ้างเลย ถึงผมจะชอบผู้ชาย แต่ผมไม่เคยอยากเป็นผู้หญิงเลยนะ

และที่สำคัญคือ ผมเคยคุยกับแฟนของผม แล้วก็สรุปว่า เรา 2 คนไม่สามารถเรียกได้ว่า ใครเป็นคิงหรือควีน เพราะจริงๆแล้วมันเรียกไม่ได้
เราเป็นประเภทที่เป็นผู้ชายทั้งคู่ และเห็นตรงกันว่า การที่มีใครดันไปเรียกเกย์คิงกับควีนนั้น จริงๆแล้วมันเป็นการเรียกเลียนแบบความสัมพันธ์ของชายกับหญิง

เมื่อผู้ชายกับผู้ชายรักกัน คนก็จะถามหาว่าใครเป็นคิงใครเป็นควีน นี่จึงเป็นหลักฐานยืนยันประการหนึ่งว่า พวกเขาไม่เคยล่วงรู้ความเป็นจริงของเราเลย จึงยึดยึดความเป็นหญิงกับชายมาให้ แต่รูปแบบดังกล่าวกลับไม่พบในความสัมพันธ์ระหว่างเขากับผม อย่างน้อยก็สำหรับคู่ของผมนะ

เห็นใหม่ว่าสังคมไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับ เราเลย และชอบเอาเราไปรวมอยู่กับสาวประเภท 2 ซึ่งจริงๆแล้วมันคนละโลกกันเลย สังคมแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในรูปแบบของผมกับแฟนเลยแม้แต่น้อย อันนี้ละมั้งที่ทำให้ผมอยากเขียนนิยายเรื่องจริงของผมให้คนอื่นได้รับรู้

(วิศรุต: ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่ 1)

4. เกย์เป็นผู้ที่มีความรักลึกซึ้ง – ไม่มุ่งเน้นเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ จากวาทกรรมหลักของสังคมมักจะมองว่าเกย์เป็นกลุ่มคนที่รักง่ายหน่ายเร็ว อีกทั้งยังเกิดขึ้นในระยะเวลาอันสั้น และพร้อมจะเปลี่ยนคู่ได้เสมอ ซึ่งเรื่องราวการเปลี่ยนคู่บ่อยนั้นก็พบได้ในเรื่องเล่าของกลุ่มบลูสกาย แต่เหตุผลที่ต้องเปลี่ยนคู่บ่อยนั้นเป็นเพราะมีกรอบสังคมมากีดกัน ทำให้กลุ่มชายรักชายนั้นไม่สามารถครองรักกันได้ยืด อีกทั้งเกย์ในกลุ่มบลูสกายยังมองว่าคู่รักที่เป็นชายกับหญิงนั้นก็เปลี่ยนคู่บ่อยไม่แพ้เกย์ แต่สังคมไม่ได้จับจ้องเพราะมีวาทกรรมที่เห็นรักต่างเพศเป็นสิ่งที่ดีงามถูกต้องครอบอยู่ หากแต่ถ้าในกรณีที่เปลี่ยนคู่บ่อยเกิดขึ้นกับเกย์นั้นก็จะถูกสังคมมองไปในทางลบว่าเกย์นั้นเป็นผู้ที่ไม่รักแท้และรักของเกย์นั้นไม่ยืดยาว นับว่าเป็นการสร้างชุดวาทกรรมซ้ำและตอกย้ำให้เห็นว่าเกย์นั้นเป็นเพศที่ไม่มีความแน่นอนในเรื่องความรัก

นอกจากนี้เกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ยังได้แสดงจุดยืนว่ากลุ่มของพวกเขาไม่มุ่งเน้นแสดงออกเรื่องเพศสัมพันธ์ซึ่งจะแตกต่างจากเว็บเกย์โดยเฉพาะเว็บอื่นๆ ซึ่งมักจะเน้นการ “หาคู่” ให้กับเกย์ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ากรณีที่ *วิศรุต* ได้เลือกเว็บบอร์ดพันทิปคาเฟ่ในการนำเสนอเรื่องเล่าจนเป็นกลุ่มขึ้นมานั้นก็เพราะวัฒนธรรมของเว็บบอร์ดพันทิปนั้นมีการเสนอความคิดเห็นอย่างเปิดกว้างและหลากหลาย สมาชิกที่เข้ามานั้นต้องผ่านการคัดกรองจากระบบสมาชิกซึ่งส่วนใหญ่จะใช้หมายเลขบัตรประชาชนเป็นเครื่องยืนยันการสมัคร ดังนั้นการจะโพสต์หรือเขียนแสดงความคิดเห็นนั้นจะต้องใช้วิจารณญาณและเป็นบุคคลที่มีการเปิดกว้างทางความคิด สามารถรับฟังเรื่องราวของคนอื่นได้อย่างหลากหลาย

5. เกย์เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ วาทกรรมเกย์ที่มองเกี่ยวกับความรู้ความสามารถของเกย์นั้น แม้จะไม่ได้มองว่าเกย์ไร้ความสามารถทั้งหมด แต่ก็ยังถูกปิดกั้นเรื่องการทำงาน หากใครเป็นเกย์แล้วการที่จะมีความเจริญก้าวหน้าในอาชีพการงานมีน้อย เกย์ไม่ได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกับชาย-หญิง ทั้งนี้เนื่องมาจากแนวคิดที่เชื่อว่าเกย์เป็นพวกวิปริตผิดเพศ ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ดีเท่าเพศชายและไม่มีบุคลิกความเป็นผู้นำ เกย์จึงต้องปิดบังอำพรางตัวตน ทั้งที่จริงแล้วเกย์อยากให้มองในความเป็นคนของพวกเขา ไม่มีอคติเรื่องเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง และต้องการให้สังคมให้คุณค่าของคนที่มีความสามารถในการทำงานมากกว่าตัดสินคนจากภาพภายนอก ดังเรื่องเล่าของ *Maxx* ต่อไปนี้

อันแรก ผมก็คงเสียใจอยู่บ้างที่มีหลานให้พ่อกับแม่ไม่ได้

แต่อย่างน้อย ผมก็เป็นลูกที่ดี ดูแลพ่อแม่ ไม่ทำให้ท่านเดือดเนื้อร้อนใจ ตลอดช่วงชีวิตของท่าน

ส่วนความรับผิดชอบต่อน้ำที่ทำงาน ผมคิดว่า มันไม่เกี่ยวว่าผมจะเป็นอะไร แต่มันขึ้นกับว่าผมทำงานได้ดีแค่ไหนมากกว่า

สองอย่างที่กล่าวมา คงจะพอถือได้ว่า ผมไม่ได้ปิดความรับผิดชอบให้ใครนะครับ

ผมคิดว่าเด็ก ๆ สมัยนี้มีความคิดความอ่านพอที่จะแยกแยะว่าอะไรเป็นอะไร

อีกอย่างผมดูละครไทย พระเอกนางเอกตัวอิจฉาดีกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ ผมยังไม่อยากจะเอาอย่างเลย มันคงเปลี่ยนกันไม่ได้ง่าย ๆ หรือครับ

บางทีการให้เค้ารู้ทุกอย่างและพิจารณามันตามความเป็นจริง จะดีกว่าปิดกั้นไม่ให้รับรู้ แล้วฝังหัวไปกับความเชื่อเก่า ๆ นะครับ

(*Maxx* : ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่ 8)

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ได้ใช้พื้นที่ในเว็บบอร์ดพื้นที่ปตบได้ วาทกรรมกระแสหลักที่ต่อต้านเกย์ แม้ว่าวาทกรรมเหล่านั้นจะไม่ได้แสดงออกถึงการเกลียดชังหรือ ต่อต้านอย่างรุนแรงไรเหตุผลเสียทีเดียว แต่ก็ถือว่ามีอิทธิพลและส่งผลกระทบต่อดำเนินชีวิตของเกย์ จากจุดนี้จึงทำให้กลุ่มบลูสกายได้โต้ตอบกลับไปด้วยวาทกรรมที่สร้างขึ้นจากเรื่องเล่ารูปแบบต่างๆ แม้ว่าการเข้ามาเสนอความคิดเห็นและการตอบโต้จะเกิดขึ้นบนพื้นที่เล็กๆในโลกไซเบอร์แต่ก็ถือ เป็นการสร้างอำนาจต่อรองกับสังคม ถึงแม้กลุ่มบลูสกาย โซไซตี้จะเป็นเพียงกลุ่มเล็กๆแต่ก็ ถือได้ว่าเกย์ในกลุ่มมีความกล้า ได้ลุกขึ้นมาประกาศตนว่าเกย์ไม่ใช่ “คนอื่น” หรือ “คนชายขอบ” ของสังคม พวกเขาได้ออกมาต่อสู้กับวาทกรรมกระแสหลักที่ยังคงต่อต้านเรื่องเกย์อยู่ โดยใช้ พื้นที่ในโลกไซเบอร์สเปซและเรื่องเล่าออนไลน์เป็นเครื่องมือในการสร้างและเผยแพร่ว่าทกรรม กระแสรองหรือเป็น “กระบอกเสียง” ให้แก่ตนเอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

5.1 สรุปและอภิปรายผล

วิทยานิพนธ์เรื่อง “เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ : กรณีศึกษากลุ่ม “บลูสกาย ไซไซตี้” ใน www.pantip.com” มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 2 ข้อคือ 1) เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้ 2) เพื่อศึกษาบทบาทหน้าที่เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้

ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้และลักษณะของเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ กลุ่มบลูสกายไซไซตี้ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ฟันทิปคาเฟ่ (Pantip Café) ใน www.pantip.com เป็นพื้นที่ที่กลุ่มบลูสกายไซไซตี้ใช้รวมตัวกันในห้องสมุด : ถนนนักเขียน กลุ่มย่อยนวนิยาย ฟันทิปคาเฟ่เป็นเว็บบอร์ดในเว็บไซต์ฟันทิปดอตคอม และเป็นพื้นที่เสมือน (virtual space) ที่เป็นที่ตั้งหรือที่พบปะของสมาชิกของชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกายไซไซตี้ ในฟันทิปคาเฟ่จะมีการแบ่งออกเป็นหลาย “ห้อง” ตามความสนใจของผู้ใช้เว็บไซต์ฟันทิปมีระบบสมาชิกที่หลากหลาย ตอบสนองความต้องการของผู้ใช้บริการได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เนื่องจากความหลากหลายดังกล่าว ระบบสมาชิกจึงมีผลต่อการแสดงตัวตนที่หลากหลายของสมาชิกในกลุ่ม

กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้เกิดขึ้นจากการตั้งกระทู้ในห้องนิยายซึ่งเป็นห้องย่อยของห้องถนนนักเขียน โดยกระทู้แรกเริ่มเมื่อวันที่ 26 เดือนพฤศจิกายน 2548 เขียนโดย “วิศรุต” ซึ่งใช้ระบบสมาชิกแบบ บัตรผ่านเข้ามาตั้งกระทู้โดยตั้งหัวกระทู้ว่า “ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป)” กระทู้แรกเริ่มนี้ถือเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญเพราะเป็นการเปิดประเด็นใหม่ในห้องถนนนักเขียน ในกระทู้แรกนี้มีสมาชิก ฟันทิปเข้ามาอ่านเป็นจำนวนมาก เป็นเรื่องที่มีคนในเว็บไซต์ฟันทิปพูดถึงกันเป็นจำนวนมากและมีการโหวตให้กระทู้นี้เป็น “กระทู้แนะนำ” สำหรับสมาชิกทั่วไปอีกด้วย หลังจากที่มีคนให้ความสนใจและเข้ามาพูดคุยกันในกระทู้นี้อย่างหลากหลายเพศสภาพ โดยเฉพาะมี “เกย์” จำนวนไม่น้อยที่ได้เข้ามาเปิดเผยตัวตนและพูดคุยกับ วิศรุต อย่างเปิดเผย และต่อมาจากกระทู้ความในใจของเกย์คนหนึ่งถึงคนทั่วไป ก็ได้มีการเริ่มเรียกตัวเองในชื่อวากลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้ในเวลาต่อมา ตามลักษณะความเป็นเกย์สีฟ้าที่ วิศรุต หัวหน้านากลุ่มได้นิยามความเป็นเกย์ของตัวเองขึ้นมา

จำนวนสมาชิกที่มีส่วนร่วมในชุมชนบลูสกาย โซไซตี้มีประมาณ 222 คน โดยสมาชิกในกลุ่มได้มีการแบ่งสมาชิกออกเป็นกลุ่มย่อย คือ สมาชิกผู้หญิงน่ารัก สมาชิกผู้ชายอบอุ่น เกย์สีเทา เกย์สีแดง ประชากรไร้เพศ เลสเบียนที่น่ารัก ประชากรสาวประเภทสอง หรือ กะเทย ประชากรไบเซ็กชวล และเกย์สีฟ้า (Blue Guy) ซึ่งเป็นกลุ่มที่แสดงออกถึงแนวคิดหลักของกลุ่ม พบว่ามีสมาชิกเกย์ในกลุ่มนี้มากที่สุด มี 71 คน

ความสัมพันธ์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้มีลักษณะเป็นเหมือนครอบครัวเนื่องจากเรื่องเล่าของ *วิศรุต* ผู้นำกลุ่มซึ่งประกาศตนว่าเป็นเกย์สีฟ้าได้สื่อสารไปยังผู้อ่านทำให้เกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจในชะตากรรม และสมาชิกบางคนก็มีความเชื่อหรือประสบการณ์ที่คล้ายคลึงกันกับผู้นำกลุ่มจึงทำให้เกิดการรวมตัวที่เหนียวแน่นมากยิ่งขึ้น *วิศรุต* ผู้นำกลุ่มได้เขียนแสดงเจตนาว่าต้องการสร้างชุมชนบลูสกายให้เป็นครอบครัวที่พร้อมจะเปิดใจรับสมาชิกทุกคน ไม่ว่าจะเป็เพศใดก็ตามและโดยเฉพาะกับคนที่เป็น “เกย์” ที่ยังหาที่พึ่งพิงทางใจไม่ได้ ชุมชนบลูสกายก็พร้อมจะเปิดใจรับอยู่เสมอ ส่วนแรงจูงใจในการผลิตเรื่องเล่าของเกย์ของสมาชิกในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ นั้น เริ่มจาก *วิศรุต* ซึ่งเป็นผู้นำกลุ่มบลูสกาย ได้เข้ามาเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิด ชีวิตของการเป็นเกย์และเกิดความกดดัน คับข้องใจจากการที่ต้องปิดบังอำพรางเรื่องที่ตนเป็นเกย์ทั้งนี้เพื่อต้องการจะแสดงทัศนคติของตนเองต่อสังคมต่อเรื่องดังกล่าว และเมื่อสมาชิกคนอื่นได้อ่านเรื่องราวของ *วิศรุต* ที่เปิดเผยตัวเองอย่างหมดเปลือกถึงชีวิตเกย์ตั้งแต่วัยเยาว์ก็เกิดแรงบันดาลใจที่จะเขียนเรื่องเล่าเพื่อร่วมแบ่งปันประสบการณ์ของตนเองบ้าง จึงนับได้ว่า *วิศรุต* เป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อกระบวนการสร้างกลุ่มเป็นอย่างยิ่ง

ลักษณะเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้มี 2 แนว คือ เรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิต เรื่องเล่าที่เป็นเรื่องแต่งเพื่อความบันเทิง คือ เรื่องสั้นและนวนิยาย มุมมองการเล่าเรื่องของเรื่องเล่าแนวบันทึกประสบการณ์ชีวิตของกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ เป็นการนำเสนอเรื่องผ่านมุมมองของตัวผู้เล่าซึ่งเป็นเกย์เป็นหลักนั่นก็คือ โดยผู้เล่าใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ทั้ง 28 เรื่อง การใช้มุมมองเช่นนี้ส่งผลให้เรื่องเล่าทำหน้าที่สื่ออารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ทัศนคติต่างของเกย์จะถูกสะท้อนออกมาจากมุมมองของคนที่เป็นเกย์อย่างแท้จริง การที่กลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ได้เล่าเรื่องอัตชีวประวัติของตัวเองให้ผู้อื่นฟัง จึงนับเป็นการเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์ในมุมที่หลายคนอาจไม่ทราบมาก่อน โดยเฉพาะเรื่องความรู้สึกนึกคิดในเบื้องลึกจริงๆ รวมถึงปัญหาและความซับซ้อนทางเพศที่เกิดขึ้นในแต่ละบุคคล ซึ่งจะส่งผลต่อการนำเสนอภาพตัวแทน (representation) ในมุมใหม่ๆ ที่หลากหลายและลึกซึ้งมากขึ้นกว่าเดิม

แนวคิด (theme) ของเรื่องเล่าแนวนั้นที่ประสบการณ์ชีวิตซึ่งมีลักษณะเป็นอัตชีวประวัติ (autobiography) จะสื่อถึงเพศสภาพและวิถีชีวิตของเกย์ในกลุ่มว่า พวกเขาเกิดมาเป็นผู้ชายเหมือนผู้ชายทั่วไป พอใจในความเป็นชายและไม่ได้อยากเป็นผู้หญิง เพียงแต่เป็นผู้ชายที่ชอบผู้ชายด้วยกันเท่านั้น ในขณะที่คนภายนอกมักจะมองภาพเกย์ทับซ้อนกับกะเทยและถูกครอบงำจากวาทกรรมที่เห็นรักต่างเพศเป็นใหญ่จึงทำให้เกย์ดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมอย่างยากลำบาก เพราะสังคมและครอบครัวมักจะคาดหวังให้เกย์แสดงบทบาททางเพศตามลักษณะเพศทางกายภาพซึ่งส่งผลให้เกย์พบอุปสรรคในชีวิตหลายด้าน โดยเฉพาะเรื่องชีวิตรักของเกย์ที่มักจะไม่สมหวัง

เกย์ต้องปิดบังอำพรางตัวเองจากความเป็นเกย์ทุกอย่างที่ค้นพบว่าตัวเองมีความแตกต่างจากคนอื่นตั้งแต่วัยเด็ก ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัว ครูอาจารย์และเพื่อนฝูงนั้นต้องมีความรู้สึกคับข้องอึดอัดใจแฝงไว้อยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้วาทกรรมที่ต่อต้านคนรักเพศเดียวกันของสังคมไทยยังส่งผลให้เกย์บางคนเกิดความสับสนในชีวิตว่าควรจะเลือกทางเดินชีวิตอย่างไร แต่เกย์บางคนก็ได้เลือกที่จะเปิดเผยตัวตนกับสังคมออกมา โดยหากเป็นการเปิดเผยกับเพื่อนและบุคคลในที่ทำงาน ทำให้เกย์ได้รับการปฏิบัติในหลากหลายรูปแบบ และบุคคลที่เกย์ลำบากใจมากที่สุดในการเปิดเผยตัวตนก็คือพ่อและแม่ของตนเอง ภายหลังจากการเปิดเผยตัวตนบางคนที่ไม่เข้าใจในความเป็นเกย์ก็แสดงความรู้สึกเกลียดและใช้เป็นจุดด้อยโจมตี ส่วนเพื่อนบางคนที่จะแสดงออกถึงความเข้าใจแต่ก็ยังไม่ลึกซึ้งพอที่จะทำให้เข้าใจความเป็นตัวตนที่แท้จริงของเกย์ แต่สำหรับพ่อแม่ของเกย์นั้นแม้จะยอมรับและให้อิสระกับทางเดินของลูกแต่ก็ยังยืนอยู่บนพื้นฐานของความนิยมในเรื่องรักต่างเพศมากกว่ารักเพศเดียวกัน

ส่วนลักษณะเรื่องเล่าของเกย์ในรูปแบบนวนิยายและเรื่องสั้นนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษานวนิยาย 1 เรื่อง เรื่องสั้น 3 เรื่อง สำหรับนวนิยายและเรื่องสั้นนั้นมีแก่นเรื่องที่ตีแผ่ให้เห็นถึงความเหงาและโดดเดี่ยวของเกย์ซึ่งต้องการใครสักคนเข้ามาเติมเต็มในชีวิต และถึงแม้ว่าจะพบกับความผิดหวังเพียงใด แต่เกย์ก็ยังไม่ทอดทิ้งอยากจะเรียนรู้เรื่องความรักต่อไป จุดเด่นของนวนิยายและเรื่องสั้นในกลุ่มบลูสกาย ไซไซที่นี้อยู่ที่การออกมาประกาศตัวของผู้เขียนอย่างชัดเจนว่าเป็นเกย์ซึ่งทำให้มุมมองที่เสนอออกมานั้นมาจากความรู้สึกนึกคิดของคนที่เป็นเกย์อย่างแท้จริง และตัวละครเอกในเรื่องต่างก็เป็นเกย์ทั้งหมด ลักษณะดังกล่าวอาจจะพบได้น้อยในงานวรรณกรรมอื่นทั่วไป ตัวละครเกย์เหล่านั้นก็มีบุคลิกลักษณะอย่างคนปกติในสังคมทั่วไป หากมีตัวละครเกย์ก็มักจะสร้างบุคลิกลักษณะให้ดูสนุกสนาน เป็นตัวตลกเพื่อเพิ่มสีสันของเรื่องเท่านั้น

ในบทที่ 4 ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์บทบาทหน้าที่เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ กลุ่มบลูสกายโซเชียล ผลการศึกษาพบว่าเรื่องเล่ามีบทบาทหน้าที่ 3 ประการคือ (1) บทบาทหน้าที่เรื่องเล่าที่มีต่อการสร้างความเป็นกลุ่มในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ กลุ่มบลูสกายโซเชียล (2) บทบาทหน้าที่เรื่องเล่าในการนำเสนออัตลักษณ์และภาพตัวแทนเกย์ (3) บทบาทหน้าที่เรื่องเล่าในการตอบโต้วาทกรรมกระแสหลักที่ต่อต้านเกย์

จากข้างต้นกลุ่มบลูสกาย โซเชียลในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ในเว็บไซต์พันทิปและเรื่องเล่าทั้งในแนวบันทึกระบายอารมณ์ชีวิต นวนิยายและเรื่องสั้น นั้นมีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกัน กล่าวคือเรื่องเล่าจะส่งผลกระทบต่อคนอ่านหรือสมาชิกในกลุ่มหรือคนทั่วไปไม่ได้หากปราศจากความเป็นกลุ่ม และในขณะเดียวกันกลุ่มบลูสกายก็จะเกิดขึ้นไม่ได้หากปราศจากเรื่องเล่าประเภทต่างๆ ซึ่งเป็นจุดที่เชื่อมความสัมพันธ์ของคนในกลุ่มเอาไว้ เนื่องจากเรื่องเล่าเปรียบเสมือนเป็นกระจกสะท้อนเรื่องราวที่เกิดขึ้นของสมาชิกที่ผลิตเรื่องเล่าและพื้นที่ในกลุ่มซึ่งคือโลกโซเชียลนั้นเป็นสถานที่ทำให้เกิดความเป็นกลุ่มขึ้น โดยบุคคลที่มีความสำคัญต่อการเกิดของกลุ่มก็คือ *วิศรุต* ซึ่งเป็นหัวหน้ากลุ่มที่คอยแสดงความเอื้ออาทรต่อคนในกลุ่มและคอยผลิตเรื่องเล่าแบ่งปันประสบการณ์และความคิดแก่สมาชิกในกลุ่ม รวมถึงเป็นแบบอย่างให้สมาชิกคนอื่นปฏิบัติตามด้วย และเมื่อผู้นำกลุ่มนั้นไม่มีเวลาเข้ามาโพสต์ในกระทู้และผลิตเรื่องเล่าเนื่องจากต้องทุ่มเทเวลาให้กับการสร้างครอบครัวใหม่กับคนรักคนใหม่ที่เป็นความรักในเพศเดียวกัน ทำให้ความเป็นกลุ่มและปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกลดน้อยลง เหตุการณ์ดังกล่าวนี้สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นบทบาทของเรื่องเล่าและการสื่อสารที่มีต่อการสร้างความเป็นกลุ่มได้อย่างชัดเจน

แม้ว่าปัจจุบันเรื่องเล่าต่างๆและกระทู้ที่พูดคุยกันในกลุ่มบลูสกาย โซเชียลจะลดน้อยลงแต่เรื่องเล่าเหล่านั้นก็ยังคงถูกเก็บไว้ในบล็อกของสมาชิกที่ชื่อ *ไซหวน* และ *นาย Q* ซึ่งสมาชิกต่างๆก็สามารถสื่อสารถึงกันผ่านเว็บบล็อกนี้ได้ รวมทั้งใช้ระบบการส่งข้อความส่วนตัวถึงกันระหว่างสมาชิกของเว็บไซต์พันทิปหรือจะสื่อสารกันผ่านระบบอีเมลก็ได้ นับเป็นการแสดงให้เห็นว่าในโลกออนไลน์ยังคงมี “พื้นที่” ให้กับเกย์อยู่เสมอ

อัตลักษณ์ของเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซเชียลที่แสดงผ่านเรื่องเล่าคือพวกเขาเป็นเกย์สีฟ้าและมีความแตกต่างจากเกย์ด้วยกัน ซึ่งเป็นการยึดตามแนวคิดของวิศรุตเรื่องเกย์ 8 สี เกย์สีฟ้าคือเกย์ที่มีลักษณะเป็นผู้ชายธรรมดาสามัญ มีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป เพียงแต่มีรสนิยมทางเพศที่พึงพอใจผู้ชายด้วยกัน ภาพตัวแทนที่ปรากฏนั้นจึงทำให้เห็นว่าเกย์ในกลุ่มบลูสกายเป็นผู้ชายธรรมดาที่รักผู้ชายด้วยกันเท่านั้น พวกเขามีความพอใจที่เกิดมาเป็นผู้ชายและไม่ต้องการต้องเป็นผู้หญิง จึงนับได้ว่าพวก

เขาเป็นคนที่มีความหลากหลายทางเพศ ไม่ใช่เกย์ที่แบ่งประเภทตามลักษณะความสัมพันธ์ทางเพศ ของชายกับหญิงที่แบ่งว่าเกย์นั้นแบ่งได้เป็นเกย์คิง คิวีนและควีน ซึ่งเป็นลักษณะที่ถูกมองแบบภาพเหมารวม นอกจากเรื่องเล่าของเกย์ยังได้แสดงภาพตัวแทนเกย์อีกหลายประการ เกย์นั้นเป็นผู้ที่มีความรักลึกซึ้ง และเป็นผู้ที่มีความสามารถทางการเรียนและการทำงาน

อัตลักษณ์และภาพตัวแทนเหล่านี้ได้ถูกนำเสนอผ่านเรื่องเล่า มีการสร้างคุณค่าและความหมายจนเกิดเป็นวาทกรรมเกย์ของกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ขึ้น ซึ่งวาทกรรมนี้ได้ตอบโต้กับวาทกรรมกระแสหลักของสังคมที่ต่อต้านความสัมพันธ์ระหว่างชายรักชาย และผลักดันให้เกย์ต้องกลายเป็นอื่นในสังคม *วิศรุต* ถือเป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อกระบวนการสร้างกลุ่มเป็นอย่างไร้ถึงแม้ว่า *วิศรุต* จะได้ยุติบทบาทในการเป็นผู้นำกลุ่มบลูสกายโซไซตี้ลง แต่แนวคิดเรื่องเกย์สีฟ้าก็ยังคงดำรงอยู่ ซึ่งเป็นผลมาจากเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มที่ก่อตัวเป็นวาทกรรมเกย์สีฟ้าและมีการถ่ายทอดแนวคิดดังกล่าวจากสมาชิกไปสู่สมาชิกด้วยกันและจากสมาชิกไปสู่คนภายนอก

ในวิทยานิพนธ์นี้สังคมออนไลน์ได้ก้าวเข้ามามีบทบาทในฐานะที่เป็น “พื้นที่” ที่ให้ “เกย์” ซึ่งจัดว่าเป็นคนชายขอบทางเพศได้มารวมตัวกันเพื่อผลิตเรื่องเล่าของเกย์ออกไปสู่สังคม โดยที่เรื่องเล่าเหล่านั้นได้ “มีชีวิต” อยู่ในกลุ่มบลูสกายโซไซตี้ซึ่งเกิดขึ้นจากการที่ใช้เรื่องเล่าเป็นจุดศูนย์กลางในการเชื่อมสมาชิกในกลุ่มเข้าด้วยกัน นอกจากนี้เรื่องเล่าดังกล่าวยังได้แสดงบทบาทหน้าที่ในการนำเสนอทัศนคติและวิถีชีวิตของเกย์ บทบาทในการใช้เรื่องเล่าในการระบายความในใจ รวมถึงการนำเสนออัตลักษณ์ ภาพตัวแทน ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงจุดยืนของเกย์ในกลุ่มว่าเป็นเกย์ที่มีลักษณะความเป็นชายค่อนข้างสูง พวกเขาไม่ได้ผิดปกติไปจากเพื่อนมนุษย์คนอื่น เพียงแต่ว่าการไม่ยอมรับของสังคมเกิดจากอำนาจของวาทกรรมกระแสหลักที่ต่อต้านเกย์นั้นได้ถูกครอบงำในสังคมไทยมาเป็นระยะเวลายาวนาน เรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบลูสกายโซไซตี้ ถือได้ว่าเป็นเรื่องเล่าที่แสดงถึงวัฒนธรรมย่อยของกลุ่มเกย์ในชุมชนเสมือน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความหลากหลายของสังคม

อย่างไรก็ดี แม้ว่าเกย์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ จะออกมาประกาศตนว่าเป็นเกย์ที่เป็นเพียงผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งซึ่งมีรสนิยมทางเพศชอบผู้ชายซึ่งเป็นเพศเดียวกันเท่านั้นเอง แต่เมื่อพิจารณาจากเรื่องเล่า อาจกล่าวได้ว่าเกย์นั้นก็มีความสับสนและขัดแย้งอยู่ในจิตใจเกี่ยวกับตัวตนของตนเอง กล่าวคือ แม้เกย์จะบอกว่าตนเป็น “คนธรรมดา” แต่ภายในจิตใจเบื้องลึกก็อาจจะคิดว่าตนเองนั้น “ไม่ธรรมดา” ต่างไปจากคนอื่นก็เป็นได้

นอกเหนือจากผลการวิจัยที่นำเสนอไปแล้วจากการศึกษาเรื่องเล่าของเกย์ในกลุ่มบิสexual ชัยชัย ผู้วิจัยยังพบว่า นอกจากเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ กลุ่มบิสexual ชัยชัยจะแสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตและทัศนคติของเกย์แล้ว สมาชิกในกลุ่มบิสexual ชัยชัยยังได้อาศัยพื้นที่ชุมชนเสมือนเป็นที่เผยแพร่งานเขียน นักเขียนสามารถพูดคุยกับผู้อ่านได้ และสามารถนำเสนอเนื้อหาได้ไม่จำกัดรูปแบบ ไม่มีกรอบของสังคมมาขีดคั่น และสามารถเข้าถึงคนอ่านได้หลากหลายกลุ่มเช่นกัน จึงนับเป็นที่น่าสนใจว่าปัจจุบันเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตได้ก้าวเข้ามามีบทบาทต่อการสร้างงานวรรณกรรมหรือเรื่องเล่าแบบใหม่ ๆ เป็นอย่างมาก

5.2 ข้อเสนอแนะ

การศึกษากลุ่มข้อมูลวรรณกรรมหรือเรื่องเล่าในโลกโซเชียลยังมีด้านอื่นที่น่าสนใจและน่าเข้าไปศึกษา เช่น กลุ่มข้อมูลเกี่ยวกับคนรักเพศเดียวกันกลุ่มเลสเบี้ยน กลุ่มคนพิการ กลุ่มคนไกลบ้านซึ่งเป็นกลุ่มผู้หญิงที่แต่งงานและไปอาศัยอยู่ต่างประเทศ เป็นต้น การศึกษากลุ่มคนเหล่านี้อาจทำให้เห็นข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องเล่าและกลุ่มชนที่น่าสนใจได้อย่างหลากหลายขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนกพรรณ วิบูลย์ศรีน. การเปรียบเทียบภาพตัวแทนของผู้หญิงสมัยใหม่และหลังสมัยใหม่ใน ภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์อเมริกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- กิ่งรัก อิงคะวัต . รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภค และพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของกลุ่มชายรักชาย(เกย์)ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- กิตติ กันภัย. การสื่อสารผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ในสังคมสารสนเทศ. กาญจนนา แก้วเทพ, มองสื่อใหม่ มมองสังคมใหม่, 91. กรุงเทพฯ : บริษัทเอ็ดดิสัน เพรส โปรดักส์, 2543.
- โครงการศึกษาและเฝ้าระวังสื่อเพื่อสุขภาพของสังคม. ภาพตัวแทนและความสมดุลในรายการข่าวโทรทัศน์ กับบทบาทในการสร้างความสมานฉันท์ในสังคมไทย . เอกสารประกอบการสัมมนาวิชาการประจำปี 2547 , 26-27 พฤศจิกายน 2548 โรงแรมแอมบาสซาเดอร์ ซิตี้ จอมเทียน จังหวัดชลบุรี, 2548.
- จิรัฐ ศุภการ. การอธิบายตัวตนในชุมชนเสมือนจริง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- เจริญวิทย์ ลีติวารักษ์. การสร้างสารสนเทศและภาพตัวแทนของชายรักชายในเว็บไซต์ไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- ชลธิชา อึ้งคั้งเดชา. การตีความพฤติกรรมล่องละเมิดทางเพศในหมู่ผู้ปฏิบัติงานภายในองค์กรไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาวาทวิทยาและสื่อสารการแสดง นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- ไชยรัตน์ เจริญสินโอฟาร์. วาทกรรมการพัฒนา : อำนาจ ความรู้ ความจริง เอกลักษณะ และความ เป็นอื่น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ศูนย์วิจัยและผลิตตำรา มหาวิทยาลัยเกริก, 2543.
- ฐิติกร เตรยาภรณ์. ภาพลักษณ์ของกลุ่มชายรักร่วมเพศที่สะท้อนจากเนื้อหาในหนังสือพิมพ์รายวันไทยช่วงปี พ.ศ. 2508-2543. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- ทศพร มณีศรีขำ. การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์. วิทยานิพนธ์ การศึกษาดุษฎีบัณฑิต (พัฒนศึกษาศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545.

- เทอดศักดิ์ รัมจำปา. วาทกรรมเกี่ยวกับ “เกย์” ในสังคมไทย พ.ศ. 2508-2542. วิทยานิพนธ์
ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- ธนภูมิ เรื่องวิทยานุกูล. ชุมชนเสมือนของกลุ่มวัฒนธรรมฟุตบอลในกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์.
วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ.องคชาต อวัยวะแห่งกามารมณ์ของชายรักชาย เอกสารไม่พิมพ์เผยแพร่ :
กรุงเทพฯ, 2550.
- นิธิ เดี่ยวศรีวงศ์.ว่าด้วย “เพศ” ความคิด ตัวตนและอคติทางเพศ : ผู้หญิง เกย์ เพศศึกษาและ
กามารมณ์.กรุงเทพฯ : มติชน, 2545.
- บงกชมาศ เอกเอียด. เกย์ : กระบวนการพัฒนาและอ้างเอกลักษณ์รักร่วมเพศ.วิทยานิพนธ์
ปริญญาามหาบัณฑิต คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, 2532.
- บลูสกาย ไซไซตี้ .รวมเรื่องเล่าของเกย์กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้[ออนไลน์]. แหล่งที่มา:
<http://tippi.bloggang.com> [20 มีนาคม 2550]
- ปิยะวรรณ. วันฉัตร ผดุงรัตน์ เจ้าตำนาน Pantip.com. ขวัญเรือน 851 ปีครั้งแรก พฤษภาคม
2550: 218.
- ปริญทร์ นาคสิงห์. เกย์ : กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์และวิถีชีวิตทางเพศ. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547.
- พัฒนา กิติอาษา. คนพันธุ์ป๊อป: ตัวตนคนไทยในวัฒนธรรมสมัยนิยม. กรุงเทพฯ : ศูนย์
มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน), 2546.
- พิเชษฐ สายพันธ์ “เกย์ : ในฉากชีวิตแห่งสีลมสถาน” ใน ชีวิตชายขอบ ตัวตนกับความหมาย,
ปริตดา เฉลิมเผ่า กอนนันทกุล,43. กรุงเทพฯ : ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร, 2545.
- พิศิษฎ์ คุณวโรตม์. อัตลักษณ์และกระบวนการต่อสู้เพื่อชีวิตของผู้ติดเชื้อ HIV, อัตลักษณ์
ชาติพันธุ์ และความเป็นชายขอบ, 306 - 307. กรุงเทพฯ : ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร, 2546.
- ภัสสร ลิมานนท์. บทบาทเพศ สถานภาพสตรี กับการพัฒนา. กรุงเทพฯ : วิทยาลัยประชากรศาสตร์,
2542.
- รัตนาวลี เกียรตินิยมศักดิ์. มณฑลสาธารณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์ :
กรณีศึกษา www.pantip.com และ www.sanook.com. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2542.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน, 2545.

วรรณลีลา เชื้อชาติไทย. ความเหงาในชุมชนเสมือน กรณีศึกษา www.pantip.com และ www.sanook.com .วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.

วรรณธรณีย์ เชาวน์ศิริกิจ. รหัสทางวัฒนธรรมในชุมชนอินเทอร์เน็ตเว็บบอร์ดเว็บดอทคอม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

วิภา ดำเนินดำรงกุลและคณะ. เครือข่ายสังคมและเพศสัมพันธ์กลุ่มชายขอบชาย .กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการเสริมสร้างสุขภาพ, 2548.

วิลานี พิพิทธิกุลและกิตติ กันภัย. โครงการ เพศและการสื่อสารในสังคมไทย : รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ .กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2546

วิศรุต บลูสกาย (นามแฝง). ความในใจของเกย์คนหนึ่งถึงคนทั่วไป[ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.pantip.com/cafe/writer/topicstock> [25 เมษายน 2550]

ศิริพร จิตะฐาน ณ ถลาง. ในท้องถื่นมีนิทานและการละเล่น: การศึกษาคติชนในบริบททางสังคมไทย. กรุงเทพฯ : มติชน, 2537.

ศิริพร ณ ถลาง. ทฤษฎีคติชนวิทยา วิธีวิทยาในการวิเคราะห์ตำนาน - นิทานพื้นบ้าน. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

สุกัญญา สุขฉายา. การศึกษาบทบาทหน้าที่ของคติชน. สุกัญญา สุขฉายา, พิธีกรรมตำนานนิทาน เพลง: บทบาทคติชนกับสังคมไทย, 1-10. กรุงเทพฯ : โครงการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2548.

สุธรรม ธรรมรงค์วิทย์. อำนาจและการขัดแย้ง : ชายรักชายในสังคมที่ความสัมพันธ์ต่างเพศเป็นใหญ่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการปกครอง คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.

สุพร เกิดสว่าง. ชายรักชาย. กรุงเทพฯ : สามเจริญพาณิชย์, 2546

เสนาะ เจริญพร. ผู้หญิงกับสังคมในวรรณกรรมไทยยุคทอง. กรุงเทพฯ : มติชน, 2549.

อภิญาณี เฟื่องฟูสกุล. การทบทวนทฤษฎีและกรอบแนวคิด. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ, 2546.

อิรวดี ไตลังคะ. ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2551

ภาษาอังกฤษ

Bascom, William. Four Functions of Folklore. Ed. By Alan Dundes, The Study of Folklore, pp.279-298. New Jersey: Prentice-Hall, 1965.

Hall, Stuart. Representation: Cultural Representation and Signifying Practices. London : Sage, c1997.

Bal, Mieke. Narratology : Introduction to the theory of narrative. 2nd edition. Toronto : University of Toronto Press, 1997.

O'Shaughnessy, Michael and Stadler, Jane. Media and society : an introduction, 3rd Edition. Victoria : Oxford University Press, 2005.

Peter A Jackson and Gerard Sullivan. Male and Female Homosexualities in Contemporary Thailand. Bangkok :The Haworth Press,Inc,1999.

Peter A Jackson and Nerida M. Cook. Genders & Sexualities in modern Thailand. Bangkok : Silkworm Books,1999.

Shawn P. Wilbur. An Archaeology of Cyberspace Virtuality,Community,Identity. Davis Porter, Internet Culture, 76. New York : Routledge, 1997.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลักษณะของชุมชนออนไลน์ในเว็บไซต์พันทิป www.pantip.com

เว็บไซต์พันทิป (www.pantip.com) เป็นเว็บไซต์ขนาดใหญ่ที่ให้บริการเว็บบอร์ด มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับแห่งหนึ่งของไทย ก่อตั้งขึ้นมาตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ. 2539 โดยบริษัท I-Net Marketing จำกัด มีนายวันฉัตร ผดุงรัตน์เป็นผู้ริเริ่มก่อตั้ง ในช่วงแรกของการดำเนินการจะให้บริการในลักษณะเป็นวารสารคอมพิวเตอร์ออนไลน์ ซึ่งเผยแพร่บทความเกี่ยวกับเทคโนโลยีและความรู้ในวงการคอมพิวเตอร์แก่ผู้อ่าน ต่อมาเว็บไซต์นี้ได้เริ่มให้บริการ E-Market place คือ บริการประกาศขายสินค้าผ่านเว็บไซต์ จากนั้นจึงเริ่มเปิดให้บริการกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์ในปี พ.ศ. 2540 ในช่วงแรกของการให้บริการกระดานข่าวนี้นี้จะมุ่งเน้นที่เนื้อหาความรู้ในวงการคอมพิวเตอร์เพียงอย่างเดียว ต่อมาในช่วงปีเดียวกันนั้นได้มีการแยกกลุ่มต่างๆตามความสนใจ ออกเป็นกระดานหรือห้องสนทนาย่อย โดยเรียกกระดานสนทนาย่อยเหล่านั้นว่า “ห้อง” อาทิ “ห้องสมุด” เป็นที่พบปะของผู้สนใจด้านหนังสือ ภาษาและศาสนา ส่วน “ห้องเฉลิมไทย” เป็นที่รวมของผู้ที่สนใจเกี่ยวกับ นักแสดง ละคร ภาพยนตร์ เป็นต้น *

เว็บไซต์พันทิป (Pantip.com หรือนิยมเรียกย่อว่า พันทิป) มีห้องสนทนาครอบคลุมเกือบทุกหัวข้อที่ตั้งแต่เรื่อง การเมือง ความรู้ กีฬา บันเทิง ถือเป็นเว็บไซต์รุ่นแรกๆ ของประเทศไทยที่ประสบความสำเร็จ และยังคงดำเนินการมาจนทุกวันนี้ ปัจจุบันเป็นพันธมิตรกับเนชั่นกรุ๊ป โดยหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจส่ง “ข่าวประจำชั่วโมง” ให้เผยแพร่ในเว็บไซต์พันทิป และเนชั่นมัลติมีเดียบริหารโฆษณาให้ ในปี 2550 เว็บไซต์เป็น 1 ใน 10 เว็บไซต์ที่มีคนนิยมมากที่สุดในประเทศไทย รองลงมาจากสนุกดอตคอม(www.sanook.com) และได้รับการจัดอันดับยอดเยี่ยมของประเทศไทย โดย “ทรูฮิต” (www.truehit.net เป็นเว็บไซต์ที่รวบรวมสถิติการเข้าชมเว็บไซต์ต่างๆของผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย)

ในส่วนที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เว็บไซต์นี้อยู่ในกลุ่ม 50 เว็บไซต์ที่ได้รับความนิยมสูงสุด และนอกจากนี้ยังมีให้บริการบล็อก*ในเว็บไซต์บล็อกแก๊งค์ ซึ่งเชื่อมโยงกับเว็บไซต์พันทิปโดยตรง

เมื่อเริ่มก่อตั้งเว็บไซต์นี้ใช้ชื่อว่า พันธุ์ทิพย์ ซึ่งตัวสะกดไปพ้องกับห้างพันธุ์ทิพย์ซึ่งเป็นแหล่งรวมการค้าคอมพิวเตอร์ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย เพราะเจตนาจะดึงดูดกลุ่มผู้สนใจซื้อขายคอมพิวเตอร์ที่เข้าใจว่าเป็นเว็บไซต์ของห้างพันธุ์ทิพย์ แต่ผลตอบรับจากผู้เยี่ยมชมกลับชื่นชอบที่ใช้

* บล็อก (blog) เป็นคำรวมมาจากคำว่า เว็บล็อก (weblog) เป็นรูปแบบเว็บไซต์ประเภทหนึ่งที่ถูกเขียนขึ้นในลำดับที่เรียงตามเวลาในการเขียน ซึ่งจะแสดงข้อมูลที่เขียนล่าสุดไว้แรกสุด ภายในบล็อกจะมีข้อความ ภาพ ลิงค์ และอาจจะมีสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเพลงหรือวิดีโอ จุดที่แตกต่างของบล็อกกับเว็บไซต์โดยปกติคือ บล็อกจะเปิดให้ผู้เข้ามาอ่านข้อมูล สามารถแสดง

กระดานข่าวสาธารณะในการออกความคิดเห็นในด้านต่างๆ ทำให้พันทิปดอตคอมขยายรูปแบบการให้บริการเป็นกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์ที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้นตามลำดับ ต่อมาจึงได้เปลี่ยนเป็น “พันทิป” ซึ่งมาจาก 1,000 tips หมายถึงเว็บไซต์แห่งนี้มีเคล็ดลับและเรื่องราวมากมายสำหรับความต้องการของคนทุกกลุ่ม²

ปัจจุบันกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์หรือเว็บบอร์ดของเว็ลด์ไวด์เว็บพันทิปดอตคอม (www.pantip.com) ในส่วนของสภากาแฟ (Cafe) ได้แบ่งแยกเป็นกลุ่มต่างๆตามเนื้อหาของกระทู้ โดยแบ่งออกเป็น 25 ห้อง ดังนี้ สยามสแควร์ โต๊ะเครื่องแป้ง เฉลิมไทย ชานเรื่อน เฉลิมกรุง ไกลบ้าน จตุจักร ห้องสมุด กันครัว ศาสนา ชายคา หัวกอ รัชดา สีลม มานูญครอง สินธร สุขชลาศัย ราชดำเนิน Blue Planet ศาลาประชาคม กล้อง ไร่สังกัด สวนลุ่มพินี โทรโข่งและรวมมิตร

เนื้อหาหลักในเว็บไซต์พันทิปจะมีนำเสนอในลักษณะกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์หรือเว็บบอร์ดซึ่งเป็นการจัดพื้นที่สำหรับให้ผู้ใช้ได้เข้ามาฝาก(post)กระทู้ ข้อความข่าว ในตัวเว็บจะแบ่งออกเป็นหลายส่วนเช่น “พันทิปคาเฟ่” ซึ่งเป็นกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์ที่เปิดโอกาสให้ผู้ใช้บริการเข้ามาตั้งกระทู้แสดงทัศนคติและมุมมองในหัวข้อที่ตนเองสนใจ “TechXchange” เป็นกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์เกี่ยวกับเทคโนโลยีต่างๆ โดยเฉพาะคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ “พันทิปมาร์เก็ต” ให้บริการด้านการซื้อขายของต่างๆ โดยจัดหมวดหมู่ตามลักษณะสินค้า เช่น คอมพิวเตอร์ ยานพาหนะ ภาพยนตร์ เครื่องดนตรี แฟ็คเกจทัวร์ ตั๋วคอนเสิร์ต เป็นต้น และบล็อกให้บริการบล็อกหรือเว็บเพจส่วนตัวสำหรับสมาชิกพันทิป

ลักษณะของ “พันทิปคาเฟ่” (Pantip Café)

“พันทิปคาเฟ่” (Pantip Café) เป็นเว็บบอร์ดในเว็บไซต์พันทิปดอตคอมและเป็นพื้นที่เสมือน (virtual space) ซึ่งเป็นที่ตั้งหรือที่พบปะของสมาชิกของชุมชนออนไลน์ต่างๆรวมถึง กลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ ใน พันทิปคาเฟ่ (เดิมชื่อสภากาแฟ) จะมีการแบ่งออกเป็นหลายห้องตามความสนใจของผู้ใช้ เช่น การเมือง กีฬา วรรณกรรม และในแต่ละห้องก็จะมีแบ่งย่อยออกเป็นส่วนย่อยซึ่งเรียกว่า “ห้อง” ซึ่งแต่ละห้องจะมีห้องย่อยอีกตามหัวข้อความสนใจเรียกกว่า “ชมรม”หรือ“คลับ” (club) รายชื่อห้องปัจจุบันได้แก่

- ห้อง Blue Planet เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจเรื่องท่องเที่ยว มีห้องย่อย เช่น หัวใจเดินทาง, เทียวไปกินไป, เทียวไป 2 ไพเบียร์ เป็นต้น

²แหล่งที่มา : สรุปรายชื่อจากเว็บไซต์พันทิป www.pantip.comและสารานุกรมวิกิพีเดีย <http://th.wikipedia.org>

- **ห้องกันครัว** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจเรื่องอาหาร (แยกออกมาจากห้อง "जूजूजू")
- **ห้องกล้อง** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจกล้องและการถ่ายภาพ
- **ห้องไกลบ้าน** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจการศึกษาต่อ การทำงาน ท่องเที่ยว ต่างประเทศ
- **ห้องजूजूजू** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจสัตว์เลี้ยง ต้นไม้ ของสะสม
- **ห้องเฉลิมไทย** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ ละคร การ์ตูน
- **ห้องเฉลิมกรุง** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจละครเวที ดนตรี ศิลปะ (แยกออกมาจาก "เฉลิมไทย")
- **ห้องซานเรือน** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจเกี่ยวกับเรื่องครอบครัว แม่และเด็ก (แยกออกมาจากห้อง "สวนลุมพินี")
- **ห้องโต๊ะเครื่องแป้ง** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจ แฟชั่น โฆษณาการ และความงาม (เดิมชื่อห้อง "ญู ญูอิง")
- **ห้องโทรโข่ง** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจ ข่าวประกาศ
- **ห้องมาบุญครอง** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจ อุปกรณ์สื่อสาร
- **ห้องรัชดา** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจ รถยนต์ เครื่องเสียง
- **ห้องราชดำเนิน** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจการเมือง
- **ห้องศาลาประชาคม** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจเรื่องทั่วไป สังคม เศรษฐกิจ
- **ห้องศาสนา** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจศาสนา
- **ห้องสุขุขลาศัย** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจกีฬา
- **ห้องสยามสแควร์** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจพูดคุยเรื่องวัยรุ่น
- **ห้องสวนลุมพินี** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจสุขภาพ ปัญหาสุขภาพจิต
- **ห้องสินธร** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจการเงิน การลงทุน

- **ห้องสีลม** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจการตลาด การบริหาร ธุรกิจ
- **ห้องหว่ากอ** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี
- **ห้องสมุด** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจหนังสือ วรรณกรรม ภาษา และการศึกษา
- **ห้องไร่สังกัด** เป็นแหล่งพบปะสำหรับผู้สนใจกลุ่มที่เนื้อหาออกเหนือจากกลุ่มอื่น
- **ห้องรวมมิตร** เป็นห้องรวมกระทุ้งจากทุกกลุ่ม

กลุ่มบลูสกายโซเชียลมี้นั้นมีการรวมกลุ่มกันขึ้นที่ “ห้องถนนนักเขียน” ซึ่งเป็นห้องย่อยในเว็บบอร์ด “ห้องสมุด” ห้องถนนนักเขียนนี้จะเป็นที่พบปะของผู้ที่สนใจเกี่ยวกับงานเขียนต่างๆ สมาชิกสามารถเข้ามาโพสต์หรือเขียนข้อความลงได้ตามหัวข้อที่ตนสนใจ ใน “ห้องถนนนักเขียน” นี้แบ่งกลุ่มย่อยออกเป็น 8 กลุ่ม ซึ่งจะรวมกลุ่มกระทุ้งต่างๆตามประเภทของงานเขียน ดังนี้

1. เรื่องสั้น
2. นิยาย
3. ความเรียง
4. เรื่องแปล
5. บทกวี
6. นิทาน
7. งานประพันธ์อื่น
8. กระทุ้งนอกเรื่อง

ห้องถนนนักเขียนนี้ เปรียบเสมือนเป็น “เวที” ให้กับกลุ่มคนที่รักการเขียนและต้องการเผยแพร่ผลงานตนเองออกไปให้คนอื่นอ่านโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ และผู้เขียนก็สามารถปฏิสัมพันธ์กับผู้อ่านได้โดยมีการโพสต์ข้อความเพื่อพูดคุย ถามตอบกัน ผู้เขียนสามารถเล่าถึงที่มาหรืออธิบายแต่ละฉากแต่ละตอนได้ หลายเรื่องนั้นได้รับความนิยมจากผู้อ่านจำนวนมากและได้มีการติดต่อซื้อลิขสิทธิ์ไปพิมพ์เป็นหนังสือเล่ม เช่น รวมเรื่องสั้น *สิ่งหนึ่งในหัวใจ...แม้ไม่ใช่ความรัก* เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่าห้องถนนนักเขียนเป็นชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ที่ได้รับความนิยมสูงชุมชนหนึ่งและสามารถพัฒนางานเขียนระดับสมัครเล่นให้กลายเป็นงานเขียนที่ได้รับการตีพิมพ์ได้

ระบบสมาชิกของเว็บพันทิป (www.pantip.com)

เว็บไซต์พันทิปเป็นพื้นที่เสมือนซึ่งเป็นที่ตั้งหรือที่พบปะของชุมชนเสมือนบนอินเทอร์เน็ต เป็นการรวมตัวและมีการปฏิสัมพันธ์ที่อยู่ในรูปแบบของการสนทนาผ่านกระดานข่าวอิเล็กทรอนิกส์ หรือเว็บบอร์ด(webboard) ซึ่งทุกคนสามารถเข้ามาแสดงความคิดเห็น หรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้ ผ่านทางกระทู้ต่างๆ ตามหัวข้อย่อย ที่แบ่งเอาไว้เป็นหมวดหมู่ การแสดงความคิดเห็น หรือการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นนั้นจะลงท้ายข้อความของผู้แสดงความคิดเห็นด้วย "นามแฝง" ต่างๆ กันไป ด้วยเหตุนี้จึงเกิดปัญหาในเรื่องการใช้นามแฝงซ้ำกัน หรือมีการกลั่นแกล้ง โดยใช้นามแฝงของผู้อื่น โดยเจตนาเพื่อสร้างความเสียหาย และความเข้าใจผิดแก่เจ้าของนามแฝง และผู้ที่อ่านข่าวสาร ดังนั้นเว็บไซต์พันทิปจึงจัดทำระบบสมาชิกขึ้นมา เพื่อให้ผู้ที่มิใช่ชื่อเป็นสมาชิกนั้นมีสัญลักษณ์พิเศษ (รูปอมยิ้ม) ตามหลังชื่อ เพื่อให้ยืนยันว่าผู้นั้นเป็นเจ้าของนามแฝงและป้องกันบุคคลอื่นแอบอ้างนำนามแฝงไปใช้

การสมัครสมาชิกไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ให้ทางเว็บไซต์ทั้งสิ้น แต่มีการสมัครแบบ Mobile Register ซึ่งเป็นวิธีสมัครที่ผู้สมัครต้องยืนยันการสมัครด้วยการส่งข้อความสั้น หรือ SMS ตอรับการสมัครสมาชิกทางโทรศัพท์มือถือ ทั้งนี้ต้องเสียค่าบริการ sms (short message) ข้อความละ 10 บาท ซึ่งเป็นค่าดำเนินการของระบบโทรศัพท์มือถือ ไม่ใช่ค่าสมัครสมาชิก

นอกจากนี้ยังมีระบบสมาชิกอีกแบบหนึ่งซึ่งในตอนแรกผู้นำของกลุ่มบลูสกายไฮไซตี้ได้สมัครมาเพื่อโพสต์เรื่องราวของตนเองด้วยวิธีนี้ก่อนจะเปลี่ยนมาสมัครสมาชิกประจำ นั่นคือ "ระบบบัตรผ่าน" (passport system) ซึ่งผู้สมัครจะสมัครโดยผ่านระบบอีเมล(e-mail) เพื่อยืนยันตัวตน แต่จะไม่ได้รับสิทธิพิเศษเหมือนสมาชิกประจำ และไม่มีสัญลักษณ์อมยิ้มหรือโทรศัพท์ แต่จะปรากฏชื่อนามแฝงที่ใช้ในการล็อกอิน (log in) ไอพีแอดเดรส (IP. address) และเลขที่สมาชิกในระบบบัตรผ่านแทน

ภาคผนวก ข

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวอย่างเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์กลุ่มบลูสกาย ไซไซตี้

ความในใจของเกย์คนหนึ่ง (ถึงคนทั่วไป) ตอนที่ 1 : เรื่องเล่าของวิศรุต

บางครั้งก็งงเหมือนกันนะครับว่าผมเองกำลังทำอะไรอยู่ และก็ไม่ได้ช่วยว่าควรจะทำดีไหม และก็ไม่ได้รู้อีกเหมือนกันว่าคนอ่านจะเบื่อเรื่องเกย์ๆหรือยัง

แต่ความจริงคือ ตอนนี่ผมเริ่มกดดันกับความเป็นเกย์ของตัวเองมากขึ้น ไม่ใช่สิ จริงๆแล้วต้องบอก ว่า ผมมีความสุขที่ได้เป็นเกย์ต่างหาก แต่กดดันที่จะต้องปกปิดมันไว้ ซึ่งก็ไม่ว่าทำไมเหมือนกัน

พอผมเกริ่นมาเท่านี้ ทุกคนก็คงร้องอ้อว่า ถ้ามองจากภายนอก ผมคงดูเป็นผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง ซึ่งจริงๆก็ใช่เนาะถ้าคนมองผมจากภายนอกคงไม่รู้หรือกว่าผมเป็นเกย์

แต่ผมเองรู้ว่าผมเป็นอะไรมานานแล้วแต่ผมก็ต้องปกปิดมันไว้อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

ตอนนี้ผมก็ประสบปัญหาเหมือนกับเกย์ทั่วไป คือถึงวัยที่ควรจะต้องแต่งงานแล้ว ผมก็ไม่ยอมแต่งงานที่หลายคนก็คงงงว่าทำไมผู้ชายที่มีหน้าที่การงานเป็นหลักแหล่ง และมีความรับผิดชอบดีอย่างผมถึงยังไม่แต่งงาน

จริงๆแล้วก็เข้าใจได้ไม่ยากหรอก เพราะผมเองก็มีแฟนแล้ว เป็นผู้ชายที่ทุกคนดูไม่ออกเหมือนกันว่าเขาเป็นเกย์และเขาก็ถูกที่บ้านกดดันเหมือนกันว่า "เมื่อไหร่จะแต่งงานซะทีวะ"

มันก็เป็นเรื่องเดิมๆ และก็เป็นอย่างที่นิยาย แต่ก็ไม่วินะ สิ่งที่ผมอยากบอกก็คือ ความสุขเดียวที่มีอยู่ในตอนนี้ก็คือ การที่ผมมีเขาอยู่ที่นี่แหละ ผมคบกับเขามา 3 ปีแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างยังเป็นไปด้วยดี ผมไม่เคยนอกใจเขาเลยนะ ใส้เรื่องทางกายอะ

แต่ผมก็อดไม่ได้ที่จะมองหนุ่มหล่อๆบ้างตามสมควร มันก็เป็นแบบนี้แหละครับ เออ...แล้ววันนี้ผมจะเข้ามาเขียนอะไรเนี่ย ลืมซะแล้ว

อืมสิ่งที่อยากเขียนก็คือ การมาระบาย ชีวิตของตัวเองให้กับคนทั่วไปฟัง ซึ่งก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าจะมีคนสนใจเรื่องราวของผมมากน้อยแค่ไหน แต่เอาเหอะ ลองดูก็แล้วกัน

ถ้าตกลงตามนั้น ปัญหาคือจะเริ่มที่ตรงไหนก่อนดีละ เอาตั้งแต่เด็กๆเลยไหม ลองดูนะ

ตอนผมเด็กๆ ผมก็รู้มาแต่ไหนแต่ไรแล้วว่า ผมเป็นยังไง ผมสนใจเพศไหน ผมอยู่มาจนป่านนี้ ยังไม่เคยมีสักครั้งเลย ที่จะรู้สึกกับผู้หญิงในเชิงผู้ชาย ตอนแรกผมก็คิดว่าผู้ชายทุกคนจะเป็นเหมือนผม แต่ไม่นานเลยผมก็รู้ว่ามันไม่ใช่

เพราะตอนมีการกระเช้าเหย้าเหย้านั้น ไม่เคยมีใครเลยบอกว่า ผมควรจะจับคู่กับสมศักดิ์ ส่วนใหญ่จะบอกว่าผมกับเจนนี่คงไปด้วยกันได้นะ ไปด้วยกันกับผีอะไรละ เดียวก็ฟ้าผ่าตายหรอก แต่ก็นั่นแหละ มันเป็นมุมมองของผมคนเดียว

แต่คนส่วนใหญ่จะคิดไปว่า ถ้าผมไปกับสมศักดิ์ นั้นแหละฟ้าจะผ่าตาย ผมก็ไมู้เหมือนกันว่าใครกันแน่ที่ไม่ยอมรับความจริง ผมหรือสังคม

สังคมชอบบอกว่าผมผิดธรรมชาติ แต่เท่าที่ผมรู้สึกนะ นี่แหละคือธรรมชาติของผม และเป็นตัวของผมเองจริงๆ

มีเพื่อนบางคนจะรู้ว่าผมเป็นยังไง บางครั้งเขาก็จะพูดกับผมว่า "เมื่อไหร่ผมจะแต่งงานซะที" ผมก็ได้แต่เวทนา มันเพราะมันช่างไม่รู้อะไรบ้างเลย ถึงผมจะชอบผู้ชาย แต่ผมไม่เคยอยากเป็นผู้หญิงเลยนะ

และที่สำคัญคือ ผมเคยคุยกับแฟนของผม แล้วก็สรุปว่า เรา 2 คนไม่สามารถเรียกได้ว่า ใครเป็นคิงหรือควีน เพราะจริงๆแล้วมันเรียกไม่ได้

เราเป็นประเภทที่เป็นผู้ชายทั้งคู่ และเห็นตรงกันว่า การที่มีใครดันไปเรียกเกย์คิงกับควีนนั้น จริงๆแล้วมันเป็นการเรียกเลียนแบบความสัมพันธ์ของชายกับหญิง

เมื่อผู้ชายกับผู้ชายรักกัน คนก็จะถามหาว่าใครเป็นคิงใครเป็นควีน นี่จึงเป็นหลักฐานยืนยันประการหนึ่งว่า พวกเขาไม่เคยล่วงรู้ความเป็นจริงของเราเลย จึงยึดยึดความเป็นหญิงกับชายมาให้แต่รูปแบบดังกล่าวกลับไม่พบในความสัมพันธ์ระหว่างเขากับผม อย่างน้อยก็สำหรับคู่ของผม

เห็นไหมว่าสังคมไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับเราเลย และชอบเอาเราไปรวมอยู่กับสาวประเภท 2 ซึ่งจริงๆ แล้วมันคนละโลกกันเลย สังคมแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในรูปแบบของผมกับแฟนเลย แม้แต่น้อย อันนี้ละมั้งที่ทำให้ผมอยากจะเขียนนิยายเรื่องจริงของผมให้คนอื่นได้รับรู้บ้าง

คือผมไม่อยากตายไปจากโลกนี้โดยที่ผู้คนยังคงเข้าใจกันแบบเดิมๆ และสิ่งที่ผมไม่มีทางเลือกเลย คือการเปิดเผยตัวเอง เพราะถ้าทำอย่างนั้น ผมอาจจะต้องผิดใจกับเพื่อน เพราะเพื่อนที่เล่นบอลลดด้วยกัน หรือเพื่อนผู้ชายที่กินเหล้าด้วยกันจะเข้าใจผมผิดว่า ผมซึ่กับเขาเพราะอยากมีอะไรกับเขา

แต่จริงๆ แล้วไม่เลย เพื่อนก็คือเพื่อน แฟนก็คือแฟน เรื่องแบบนี้ผมแยกออกอยู่แล้ว แต่คนในสังคมชอบเอามาปะปนกัน แล้วก็พยายามทำให้ผมสับสน

ส่วนคนที่ เป็นแพทย์หรือนักจิตวิทยาที่บอกว่า เกย์รักชายหาย แค่ฟังแค่นี้ก็รู้แล้วว่าเราไม่เคยเข้าใจอะไรเลย แล้วเราก็ไม่สามารถที่จะฝากความหวังให้กับคนกลุ่มนี้ได้อีกต่อไป แล้วก็ไม่มีใครจะไปฝากความหวังไว้กับใครได้จริงๆ

สาวประเภท 2 กับกะเทยเองยังไม่เคยเข้าใจผมเลย เขาจะคิดว่าทุกคนเป็นแอบจิตกันไปหมด บางทีเขาจะทักผมว่า "เมื่อไหร่จะแสดงออกซะทีล่ะ กร๊อดกร๊อดให้มันสุดฤทธิ์ไปเลย วิ๊ดว้ายไปเลย อย่าเก็บกดไว้"

ผมก็มานั่งนึกว่า การที่สังคมไม่เข้าใจเราจริงๆ อาจไม่แปลก เพราะกะเทยกับสาวประเภทสอง และเลสเบี้ยนก็ไม่เคยคิดที่จะเข้าใจเราเลยแม้แต่เพียงครั้งเดียว

ตกลงมันเป็นบุญหรือกรรมนะ ที่เกิดมาเป็นแบบนี้ อาจเป็นบุญก็ได้นะ เพราะผมกับแฟนรักกันได้ โดยที่ไม่ต้องมีคนอื่นรับรู้ ไม่ต้องมีงานแต่ง ครอบครัวของแต่ละคนก็ไม่รู้ ความรักของเรามีเพียงเราสองคนเท่านั้นที่จะเข้าใจความสุขมันก็จะเกิดมาจากตรงนั้น คือไม่ต้องไปยุ่งกับใครเลย มีแค่เราสองคนเท่านั้น

เคยมีหลายครั้งที่ผมคิดว่าคนทั้งโลกไม่มีใครเข้าใจเรา มีเพียงเราสองคนเท่านั้นที่เข้าใจกัน เวลาเพียง 3 ปีอาจไม่ได้พิสูจน์อะไรมากนัก แต่มันก็พอทำให้เกิดความเชื่อมั่นบางอย่างได้

ผมพูดมาซะยี่ดียวแล้ว ไม่รู้ว่าจะมีใครเข้าใจสิ่งที่ผมกำลังทำอยู่หรือเปล่า จริงๆแล้วผมกะจะมาเล่า เรื่องของตัวเองในรูปแบบของนิยาย ผมเล็งมานานแล้ว ทางสะดวกก็เพิ่งจะวันนี้เอง อาจจะไม่ ตั้งแต่เด็กจนมาถึงป่านนี้เลยก็แล้วกัน

และก็อาจจะสลับกับเหตุการณ์ปัจจุบันที่เกิดขึ้นกับผมไปด้วย มันก็คงพอเป็นนิยายเรื่องจริงเรื่อง หนึ่งได้ งั้นตอนหน้าผมจะเล่าตั้งแต่ผมเป็นเด็กเลยนะ

ผมเองก็มีเพื่อนผู้หญิงที่รู้ว่าผมเป็นเกย์และผมก็สนิทกับแฟนของเขาด้วย

เวลาที่ผมกับเพื่อนคนนี้ต้องไปต่างจังหวัดด้วยกัน ผมก็จะบอกแฟนของเขาว่าผมจะดูแลให้ แฟน ของเขาก็จะสบายใจมากๆ เพราะผมเองก็เป็นผู้ชายคนหนึ่งที่สามารถจะดูแลแฟนเขาได้แน่ๆ และ ที่สบายใจไปมากกว่านั้น เพราะเขาก็รู้อยู่เต็มอกว่าผมจะไม่มีวันรู้สึกอะไรเกินเลยกับแฟนของเขา แน่ (แต่กับเขาก็ต้องระวังไว้นิด เพราะเราก็ต้องรักษาระยะห่างกันหน่อย)

แต่ที่น่าขำที่สุดคือพอผมไปต่างจังหวัดกับเพื่อนผู้หญิงคนนี้และดูแลเธอเป็นอย่างดี ก็มีข่าวลือแพร่ สะพัดว่า ผมกับเธอเป็นแฟนกัน และนี่ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งของผู้ชายที่เป็นเกย์แบบผม ที่ต้องรักษา ระยะห่างระหว่างผมกับเพื่อนผู้หญิงเพราะเกรงคำครหาของสังคมที่ยังไม่รู้จักความจริง

ผมยังต้องรักษาระยะห่างระหว่างผมกับเพื่อนผู้ชายด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเพื่อนที่มีแนวโน้ม ว่าผมอาจจะตกหลุมรักเขาได้ ผมต้องรีบตีตัวออกหาทันที เหตุการณ์เช่นนี้ทำให้เพื่อนผู้ชายหลาย คนที่ยังไม่รู้ที่ผมเป็นเกย์ยังสงสัยกันอยู่เลยว่า ทำไมพอเราคุยกันถูกคอมากๆ แทนที่ผมจะตอบรับ เขาในการไปกินเหล้าด้วยกันหรือไปไหนต่อไหนกัน แต่ผมเลือกที่จะรักษาระยะห่างเอาไว้

เหตุผลสำคัญก็คือ ผมรู้ล่วงหน้าว่า ถ้าเป็นเพื่อนคนนี้นะ ถ้าผมเข้าไปใกล้เขาอีกนิด ผมต้องตกหลุม รักเขาแน่ๆ ซึ่งมันก็คงไม่ดีกับทุกคน เพราะผมเองก็มีแฟนเป็นตัวเป็นตนแล้ว และผมก็โชคดีมาก อย่างที่คุณพีทคุงบอกจริงๆ

เพราะผมมีแฟนมาแล้ว 5 คน 4 คนแรกเป็นผู้หญิง และมีเพราะว่าคิดที่จะทำให้ครอบครัวสบายใจ แต่ในท้ายที่สุด กวางมันก็ต้องเป็นกวาง มันจะกลายเป็นแก๊งไปไม่ได้ ผมจึงเจอกับแฟนคนที่ 5 ใน

อินเทอร์เน็ตโดยบังเอิญ และเขาก็คงเป็นผู้ชายคนแรกและคนสุดท้ายในชีวิตของผมด้วย

ที่พูดอย่างนั้นไม่ได้หมายความว่า ผมคิดว่าผมกับเขาต้องเป็นแฟนกันไปจนแก่ แต่ผมหมายความว่า แค่ 3 ปีที่มีความรู้สึกดีๆ ใ้กัน มันก็เต็มเต็มหัวใจได้แล้ว หลังจากนั้นคงต้องเรียกว่าเป็น "โบนัสพิเศษ" ถ้ายังคบกันต่อไป

เพราะ 3 ปีที่ผ่านมาทั้งผมและเขาต่างมีความสุขมาก เรามีวาระแห่งการเฉลิมฉลองกันเกือบทุกเดือน แต่งานที่ใหญ่ที่สุดก็คือวันเกิดของเขา ผมยังจำได้ว่างานวันเกิดปีแรก ผมจัดให้เขาที่ตึกไบฮยก ผมจองที่ๆ ดีที่สุด ผมหาของขวัญที่คิดว่าเขาน่าจะชอบ ผมเดินพลาซ่าไปทั่วสยามตั้ง 4 ชม. กว่าที่จะหาเจอ

ส่วนเค้กนั้นผมก็ไปหาซื้อเองกับมือ มันอาจจะพังดูแปลกที่ทำไมผมต้องซื้อเค้กให้เขาด้วย เพราะอาหารบุฟเฟ่ต์บนตึกไบฮยกมันก็มีเค้กด้วยนี่นา แต่ผมคิดเอาเองว่า ในความรู้สึกดีๆ แล้วมันไม่เหมือนกัน และที่สำคัญคือนี่มันวันเกิดของเขาเนะ เขาควรจะมีเค้กสำหรับเขาเอง

วันเกิดปีแรกของเขาที่ไบฮยก พอกินอาหารเสร็จ ผมก็พาเขาขึ้นไปชั้นที่ดูวิว จำได้ว่าวันนั้นนั้นลมแรงมากๆ ผมกับเขาก็ขึ้นไปยืนดูวิวด้วยกันลำพัง 2 คน เป็นครั้งแรกของเราทั้ง 2 ที่ขึ้นมาบนชั้นนั้น มันเป็นคนแห่งความประทับใจสำหรับเรา

สาเหตุสำคัญที่ผมเลือกฉลองวันเกิดปีแรกของเขาที่ตึกไบฮยก เพราะผมคิดว่าหลังจากนั้นการที่เราไม่ได้อยู่ด้วยกัน เวลาที่เราอยู่ในที่ทำงานหรือที่อื่นในกรุงเทพฯ ถ้าเราคิดถึงกัน เราจะมองไปที่ตึกไบฮยก มันอาจจะดูน่าไปนิด แต่มันก็เป็นเรื่องจริง

เวลาที่ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ความรักเป็นเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่หล่อเลี้ยงลมหายใจของทั้งคู่ไว้ได้ พอลงมาที่ชั้นห้องอาหาร ผมบอกบริการให้เอาเค้กและของขวัญที่ผมฝากเอาไว้มาให้ บริการมากระซิบบ้างหูของผมว่าจะจุดเทียนและให้นักดนตรีมาเล่นเพลงฉลองวันเกิดให้ที่โต๊ะใหม่ ผมตอบกลับไปว่าไม่ เพราะคิดว่าเราอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นปกติ และก็ไม่อยากให้มันดูเอิกเกริกมากไปกว่านี้

ผมคิดว่าโต๊ะข้างๆเขาคงเดาออกทั้งหมดเลยนะ เพราะความสัมพันธ์ดังกล่าวมันคงไม่ใช่แค่เพื่อน ผมประทับใจน้ำตาแทบไหลเมื่อเขาบอกกับผมว่า "ขอบคุณมากครับพี่รูต ยังไม่เคยมีใครทำให้ผมขนาดนี้มาก่อนเลย"

บางทีชีวิตก็เป็นอย่างเขาก็เป็นทุกข์เหมือนกันนะ เพราะว่าเขาเป็นคนที่จัดว่าหน้าตาค่อนข้างดี แต่ที่สำคัญคือหุ่นดีเป็นบ้า หลายคนอยากมาสัมผัสเขาเพราะมัดกล้ามเนื้อ แต่สำหรับผมแล้วนั้นเป็นเพียงเปลือกนอก คงต้องยอมรับว่ามัดกล้ามเนื้อของเขาก็ทำให้ผมมีความสุขมาก แต่ที่สำคัญไปกว่าคือเรื่องของจิตใจและนิสัยที่ดีของเขา

เขาเคยบอกผมว่า "ขอบคุณพี่มากที่ไม่มองผมเป็นชิ้นเนื้อที่มีคุณค่าเพียงให้ความสุขทางเพศ เหมือนกับคนอื่น" ผมคิดแบบนี้ไม่ลงหรอกครับ เพราะในตัวของเขายังมีสิ่งดีๆอีกมากที่เขาเองก็ยังไม่รู้ตัว

ขอทักทายคุณเจี๊ยวต่ายบ้างดีกว่า ถ้าเอาตามที่คุณแบ่ง ผมก็อยู่ในกลุ่มที่ "เป็นผู้ชายธรรมดาที่ชอบผู้ชายด้วยกัน" ผมคิดว่ากลุ่มแบบผมนี่สิที่น่าจะมีปัญหามากที่สุด เพราะเวลาคุยกับเพื่อนผู้ชายที่เขาารู้ เขาจะรู้สึกแบบนี้คือ

ทำไมผมถึงไม่ชอบผู้หญิง เพราะผมก็คือผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง ผมไม่ใช่อาจารย์เสวี หรือ คุณโด่ง วสันต์ เพื่อนของผมเห็นว่า ที่ 2 ท่านต้องเป็นอย่างนั้นเพราะท่านไม่ได้อยากเป็นผู้ชาย และผู้หญิงก็ไม่ได้ชอบท่าน

ผิดกับผมที่ผมอยากเป็นผู้ชายและผมก็ยังมีผู้หญิงมาชอบ ผมก็ตอบกลับไปว่า ถึงอย่างไรผมก็ยังชอบผู้ชาย เขาก็งงและบอกว่า "เกิดมาเป็นผู้ชายทั้งทีทำไมถึงไม่ชอบผู้หญิงล่ะ" ผมก็งงเหมือนกันเลยตอบกลับไปว่า "ก็ผมเกิดมาเป็นผู้ชายที่ชอบผู้ชายไงล่ะ"

อย่าว่าแต่เพื่อนของผมเลยครับที่ไม่เข้าใจผม อาจารย์เสวีเองก็ไม่เข้าใจเกย์ประเภทผม เวลาอาจารย์ออกทีวี อาจารย์จะชอบบอกว่า เกย์จะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ จะต้องแต่งตัวเนียบ มีจริตจกร้าน และดูเรียบร้อย

แต่ผมเองบางวันก็หวดเครารุงรัง บางวันก็ออกแนวเซอร์ๆ และเพื่อนในกลุ่มของผมก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน บางคนเป็นครูฝึกทหารที่เป็นที่ยอมรับของคนทั้งกองพัน แต่จะมีใครหาว่าไม่ว่า ตอนเวลาว่างๆเขาจะโดดไปหาแฟนที่เป็นทหารด้วยกัน ทั้งคู่แมนมากๆ เป็นชายสมชายแต่เขาก็ชอบกัน

เพื่อนของผมอีกคนหนึ่งเป็นวิศวกรหนุ่มที่สาวๆตอมกันเกรียว บางวันที่เขาบอกว่าต้องออกไปดูงานข้างนอก แต่ที่ไหนได้ เขากลับไปหาแฟนที่เป็นวิศวกรหนุ่มอีกบริษัทหนึ่ง คู่นี้ก็เป็นอีกคู่ที่เป็นผู้ชายทั้งแท่ง แต่เขาก็รักกัน และต่างก็รู้สึกเหมือนกันว่า จริงๆแล้วบอกไม่ได้หรอกว่าใครเป็นคิงหรือควีน เพราะต่างก็เป็นผู้ชายทั้งคู่ เขาก็ดูแลกันไป ดูแลกันมา ก็ไม่ต่างจากคู่ของผม

ตอนนี้ในสังคมไทยจะมีเกย์แบบผมอยู่หลายคู่เหมือนกัน แต่ก็เป็นส่วนน้อยที่จะมีคู่เป็นตัวเป็นตน เพราะส่วนใหญ่จะชอบเปลี่ยนคู่ไปเรื่อยๆ ตามแต่สถานการณ์จะพาไป ผมว่าพวกเขา ก็อยากจะมีคู่เป็นตัวเป็นตนเหมือนกัน เพียงแต่ว่ายังไม่เจอ

ขอเปลี่ยนมาคุยกับคุณแมวเหมียวอ้วนกลมสีชมพูบ้างดีกว่า ก่อนอื่นขอชมก่อนนะครับว่าชื่อน่ารักมากๆ ดีใจครับที่เรื่องที่ผมเขียนทำให้คุณเข้าใจเกย์มากยิ่งขึ้น ผมเองก็มีเพื่อนที่เป็นเกย์เหมือนกัน วันๆเอาแต่นั่งบ่นว่า

"เมื่อไหร่จะเก็บเงินได้ซะทีนะ จะได้เอาไปแปลงเพศให้สมใจอยากไปเลย" และนั่นแหละครับคือความแตกต่างที่เห็นได้อย่างชัดเจนที่สุด ความรู้สึกของเขาคงไม่แตกต่างไปจากน้องตุ้ม นักมวยหน้าสวยของเรา

แต่สำหรับผมจะไม่ยอมทำอย่างนั้นแน่ เพราะผมหวงแหนเจ้า "น้องชาย" ของผมเท่าชีวิต พอหลายคนได้ยินดังนั้นก็ต้องบอกว่า "ผมต้องเป็นคิงแน่ และต้องชอบพวกสาวประเภทสอง" คำตอบก็คือผิดถนัด เพราะผมเองถึงแม้จะชอบออกกำลังกาย และทำตัวเหมือนกับผู้ชายทั่วไป ผมเองก็ไม่ชอบคนที่เป็ควีนเหมือนกัน เพราะผมเองก็ชอบผู้ชายทั่วไปที่ชอบผู้ชายด้วยกัน และประการสำคัญคือยังมีผู้ชายแบบผมอยู่ทั่วโลก แต่จะมากหรือน้อยนั้นผมก็ไม่ทราบ เพราะผู้ชายในกลุ่มผมนั้นก็เป็นผู้ชายทั่วไป ที่ไม่ชอบไปเที่ยวพกสาวน่าหรือบาร์เกย์ อาจเรียกง่ายๆว่าเป็นเกย์ที่ไม่ชอบเที่ยว ว่าจั้นเถอะ

แล้วพฤติกรรมแบบนี้ก็น่าจะสังเกตเห็นได้ยากเต็มที ผู้ชายในกลุ่มนี้จึงไม่ค่อยมีใครสังเกตเห็นได้สักเท่าไรหรอก เพราะจะดูกลมกลืนไปกับผู้ชายทั่วไป

และนั่นก็นำมาซึ่งปัญหาที่ผมกำลังเจออยู่ตอนนี้คือ การที่พ่ออยากให้ผมแต่งงานได้แล้ว บังเอิญผมเป็นลูกชายคนเดียวของท่านชะด้วย ช่วงหลังๆมานี้ ลูกของเพื่อนท่านก็แต่งงานกันไปเยอะแล้ว หลายคนก็ถามพ่ออยู่เหมือนกันว่า "เมื่อไหร่ลูกชายจะแต่งงานซะทีล่ะ"

พอโดนคนอื่นถาม เขาก็มาถามผมต่อ เวลาจะตอบไปแต่ละทีก็ต้องหาข้ออ้างต่าง ๆ นานา เพราะผมยังไม่กล้าเสี่ยงที่จะพูดความจริง เพราะไม่รู้ว่าหลังจากนั้นแล้วมันจะเกิดอะไรขึ้น

หลายคนบอกว่า ไม่เห็นเป็นไรเลย เดี่ยวนี้คนเขาก็ยอมรับกันได้แล้ว แต่ผมว่าการยอมรับกับความเข้าใจมันต่างกันนะ ผมจะยกตัวอย่างให้ฟังก็แล้วกัน

คือผมก็เคยบอกเพื่อนรุ่นน้องที่เป็นผู้ชายกลุ่มหนึ่งว่าผมเป็นเกย์นะ เขาก็บอกกันว่าเข้าใจและรับได้ แต่พอหลังจากนั้น ความรู้สึกหลายๆอย่างมันก็เปลี่ยนไป เรื่องการแซวกันที่ผ่านมาเคยแซวกันเรื่องอื่น แต่พอมาหลังๆก็แซวกันเรื่องนี้เป็นประจำ เช่น "อย่าไปนั่งใกล้ๆแกนะ เดี่ยวแกจะเสียบข้างหลังเอา" ผมก็ได้แต่ปลงว่า เขาคงคิดว่าเราคงแยกไม่ออกเลยระหว่างเพื่อนกับแฟน

สำหรับผมเพื่อนก็คือเพื่อน แฟนก็คือแฟน ผมคงไม่ใช่ผู้ชายประเภทที่ว่าจะอยากล้วงละเมิดทางเพศกับทุกคนที่มีโอกาส บางครั้งก็อยากคิดเหมือนกันว่าแค่เป็นการแซวเล่น แต่พอมันบ่อยมากขึ้น มันก็...นะ

อีกตอนนั่งแท็กซี่อีก ถ้าไปเป็นกลุ่ม 5 คน สมัยก่อนคนที่ตัวใหญ่ที่สุดจะนั่งข้างหน้าติดกับคนขับ ส่วนผมกับเพื่อนอีก 3 คนก็จะนั่งเบียดกันข้างหลัง แต่พอผมบอกไปว่าผมเป็นเกย์ เขาก็จะจัดการให้ผมไปนั่งข้างหน้า แล้วเขายอมเบียดกันเองดีกว่า

พอเจอเหตุการณ์แบบนี้มากขึ้น ผมก็เลยคิดว่า ผมอับไปหิตัวเองออกมาจากกลุ่มน่าจะดีที่สุด หลายคนก็บอกว่าผมคิดมากเกินไป เหตุเพราะทุกคนยอมรับได้ แต่ในโลกแห่งความเป็นจริงแล้ว ความหวาดระแวงจะเกิดขึ้นตลอดเวลา ถ้ามีคนรู้

ผมเคยคิดเล่นๆว่า ขณะนี้ผมเป็นที่ยอมรับในสังคมพอสมควร แต่ถ้ามีคนรู้ว่าผมเป็นเกย์ละ..... ทุกอย่างจะเปลี่ยนไปไหม เอาเกย์แบบที่ผมเป็นนะ ไม่ใช่เกย์แบบคุณโต่งวสันต์ เพราะเกย์แบบคุณโต่งวสันต์ผมว่าก็ยังปรับตัวและเป็นที่ยอมรับได้ง่ายกว่า

เพราะทุกคนเห็นแกจากภายนอกก็รู้แล้ว แต่เกย์อย่างผมเห็นจากภายนอกนี้ไม่มีใครรู้เลยนะ และถ้าผมบอกว่าตัวเองเป็นเกย์แล้ว มันจะเกิดอะไรขึ้น

เพราะผมเองเคยไปกินข้าวกับครอบครัวของแฟนคนที่ 4 ที่เป็นผู้หญิงอยู่พักหนึ่ง จนพ่อกับแม่ของเขา ก็อยากได้ผมเป็นลูกเขย ตอนนั้นที่ผมมีแฟนเป็นผู้หญิงเพราะผมคิดว่าผมอาจจะเปลี่ยนแปลงได้ก็เลยลองดู

แต่พอคิดว่าเปลี่ยนไม่ได้แน่ ผมก็ค่อยๆตีตัวออกห่าง เพิ่งมารู้เมื่อไม่นานมานี้ว่า แฟนคนที่ 4 ที่เป็นผู้หญิงคนนี้ร้องไห้จนตาบวมว่าทำไมผมทิ้งเธอไป เธอผิดอะไร

จริงๆแล้วเธอไม่ผิดหรอก ผมต่างหากที่ผิดเอง ผิดที่ไม่ตัดสินใจให้ดี แต่ตอนนั้นมันก็ซีเรียสเหมือนกันนะ เพราะใครๆก็อยากให้เราแต่งงานกันทั้งนั้น เรื่องน้ำเน่าแบบนี้ยังคงเป็นปัญหาหนั อยู่ต่อไปในโลกแห่งความเป็นจริง

ดูท่าว่ามันจะรุนแรงมากขึ้นทุกขณะ เพื่อนของผมเองที่แก่กว่าผมประมาณ 2 ปีก็มีแฟนที่เขามีเมียแล้วและมีลูกสาวอายุ 10 กว่าขวบแล้ว

เพื่อนของผมที่เป็นทหารก็กำลังถูกครอบครัวบังคับให้แต่งงาน ทำให้แฟนของเขาที่เป็นวิศวกรหนุ่มถึงกับแค้น คุณที่ดูจะเป็นที่น่าอิจฉาของใครหลายคนคือตำรวจหนุ่มกับวิศวกรหนุ่มที่เขาสามารถมาอยู่ด้วยกันในบ้านหลังเดียวกันได้ เพราะพื้นเพอยู่ต่างจังหวัดกันทั้งคู่ และพ่อกับแม่ของแต่ละฝ่ายก็ไม่ได้บังคับว่าทั้งคู่จะต้องแยกย้ายกันไปแต่งงาน

นับเป็นคู่ที่น่าอิจฉามากๆอีกคู่หนึ่ง

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวพจมาน มุลทรัพย์ เกิดเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2523 ที่จังหวัดกาฬสินธุ์ สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาไทย ที่มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ในปี พ.ศ. 2545 เคยทำงานเป็นผู้สื่อข่าวบันเทิงที่หนังสือพิมพ์สยามกีฬารายวัน บริษัทสยามสปอร์ต ซินดิเคท จำกัด(มหาชน) เป็นระยะเวลา 2 ปี ก่อนจะเข้าศึกษาต่อที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2548 ในระหว่างศึกษาในระดับมหาบัณฑิตได้รับทุนอุดหนุนการศึกษาจากคณะอักษรศาสตร์ ปี พ.ศ. 2548 และได้รับทุนอุดหนุนวิทยานิพนธ์จากบัณฑิตวิทยาลัยในปี พ.ศ. 2551

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย